LEGIUNEA ÎNAINTEMERGĂTOARE

Zahu PANĂ

Suntem în al şaptelea deceniu de când în destinul Neamului Românesc a apărut Incandescenta lumină a *Legiunii Arhanghelul Mihail*. Dela apariţie, împotriva ei, întunericul s'a făcut mai dens, vânturi polare au suflat fără întrerupere, stingătorii de profesie şi-au epuizat toate materialele, dar lumina, când mai puternică şi când abia pâlpâind, arde fără încetare.

Dacă *Legiunea Arhanghelului Mihail* ar fi fost o simplă organizaţie politică, ea ar fi sucombat demult sub apăsarea tiraniilor duşmane, pentrucă nu era uşor să supravieţuiască o mişcare spirituală plăpândă într'o lume plină de vicii şi păcate, întinse dela politicienii de rând până la monarh şi patriarh.

Pornită din credinţa creştină în ziua naşterii Sf. Ioan Botezătorul, Înaintemergătorul Mântuitorului, legiunea a fost predestinată să pătimească atât urgia Irodului şi Irodiadei dela Palat cât şi nedreptatea Caiafei Arhiereul, care a optat pentru noul Barabas.

Intr'o lume sălbăticită, coruptă, imorală şi brutală, actul celor cinci Văcăreşteni din ziua de Vineri 24 Iunie 1927, apărea ca o nebunie. În faţa programelor politice sofisticate şi pline de promisiuni ale tuturor partidelor, în Legiune se crea: *"Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat... Să rămână în afară cel ce are îndoieli"*.

Legiunea ataca frontal: materialismul, raţiunea seacă şi mişelia.

În faţa teoriei materialiste care răsturnase Imperiul Rusesc, făcea ravagii în Europa şi se agita febril în România, fondatorii Legiunii se legau cu jurământ: *"să ucidă domnia absolută a materiei pentru a o înlocui cu domnia spirituală a valorilor morale"*.

Politicii îmbăcsite - după raţionalismul revoluţiei franceze - care domina în România, Căpitanul şi întemeietorii Legiunii îi opun credinţa în Dumnezeu. *"Zeiţa - Raţiunea - pe aceea pe care o ridicase lumea în contra lui Dumnezeu, noi, fără a o arunca şi dispreţui, vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu şi a rosturilor vieţii"*. (Corneliu Codreanu, *Petru Legionari*).

Aceeaşi idee o găsim şi la Ion I. Moţa în articolul *"La Icoană"* publicat în *"Pământ strămoşesc"* din 1 August 1927: *"Dela Icoană şi altar am pornit... Noi nu facem şi n'am făcut o singură zi în viaţa noastră, politică... Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinţe."*

Acestea încă poate ar fi fost suportate de politicieni, dacă Legiunea n'ar fi atins partea lor cea mai sensibilă: Mişelia!

"Toată inteligenţa, toată învăţătura, toate talentele, toată educaţia nu ne vor servi la nimic, dacă vom fi mişei... Decât să învingi printr'o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei... Nici în contra mişelului şi a armelor lui mişeleşti să nu întrebuinţezi Mişelia, pentrucă de vor învinge, nu va fi decât un schimb de persoane. Mişelia va rămâne neschimbată. Mişelia învinsului va fi înlocuită cu mişelia învingătorului. În esenţă, aceeaşi mişelie va stăpâni peste lume". (C.Z.C., *Pentru Legionari*).

Fondatorii Legiunii au dispărut biologic iar dacă Legiunea ar fi fost doar o etapă politică a unei generaţii, ea s'ar fi consumat, cum s'a consumat generaţia paşoptistă, partidul conservator şi partidele liberal şi ţărănist.

Legiunea este Înaintemergătoarea Învierii României. Numele sub care se va manifesta depinde de cei care vor veni în viitor, dar Revoluţia Tinerilor din Decembrie 1989, cu lapidarul *"Vom muri dar vom fi liberi"*, este expresia subconştientă a resurselor spirituale latente ale Neamului Românesc, pe care Legiunea le-a scos pentru prima dată la lumină.

Puterea nu i-a interesat pe fondatorii Legiunii. Când ea atârna ca un fruct copt în Decembrie 1937, Căpitanul - care nu-şi desăvârşise opera - a spus: *"Am înflorit prea devreme, ca un piersic în mijlocul iernii"*.

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 21 Nr. 228 - IUNIE 1995 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVEŢIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

MUMĂ ŞI CIUMĂ

Eugen BÂRSAN

Din adâncuri izbucneşte o chemare la trezirea de sine a Românilor, pentru a se pune capăt unei situaţii care, pentru unii este mumă şi pentru alţii ciumă.

După cinci ani dela Revoluţie, dezordinea se adânceşte, politicianismul criptocomunist ignoră şi umileşte iar, drept urmare, în locul binelui meritat la o existenţă morală şi prosperă după ani grei de martiraj social şi politic, s'a instaurat pentru popor o sărăcie lucie. În timp ce guvernanţii şi corupătorii, din corupţiile şi demagogiile extinse până la profunzimea de îmbolnăvire maximă a societăţii, au făcut din ţară un monopol de mumă doar al lor. O mumă care străluceşte în bogăţie cu de toate, fiindcă în lumea plină de sărăcie neocomuniştii - care sunt Statul -, au redevenit propriii lor îmbogăţiţi.

În chip firesc, o asemenea anomalie ţipătoare la cer ar trebui să ducă la frământare de cugete pentru drumul sau soluţia ieşirii din impas. În ultim obiectiv la un alt statut de viaţă socio-politică la care rezervele de inteligenţă românească trebue să pună şi spirit şi umăr. Căci a venit vremea ca Românii să nu mai admită ca ţara lor să fie pentru unii ciumă şi pentru alţii mumă. Viaţa românească trebue repusă pe principii limpezi şi sănătoase. Trebue regândit aportul de contribuţie al fiecăruia la scoaterea ţării din mâinile acelora care au făcut din ea o mumă mănoasă doar pentru ei, cei cu rădăcini în partidul comunist.

Toţi cei care vieţuiesc cumplita situaţie, trebue să se mişte. În primul rând să iasă din starea de apatie. Un lucru care echivalează cu primul pas spre schimbarea structurilor nomenclaturiste, care sunt sorgintea a ceea ce numim mumă şi ciumă. Dar de ştiut că singurul gând de mai bine nu poate duce nici unde fără un fundament practic. Formidabilul stres al stării de lipsuri numită ciumă, trebue să genereze o solidaritate naţională în lupta de reconstituire a normalului din viaţa publică şi socială prin curmarea paradoxului de mumă şi ciumă dintr'o ţară înzestrată de Dumnezeu cu bogăţii, iar de dracul cu etatizarea comunistă şi sărăcie.

Tot mai des se aud vorbele *"nu trăim, supravieţuim"!* Şi în umbra acestor vorbe, Românul devine tot mai sărac, tot mai calic. Iar deasupra stării de calicie şi supravieţuire, se vede lăfăiala clasei conducătoare, care nu vrea să vadă cum rândurile celor, pentru care ziua de mâine reprezintă o grijă, se îngroaşă. Milioane de copii şi de oameni privesc la cele văzute în vitrine... Dar pentru ei, toate acestea rămân doar un vis. Şi cu visul lor, mulţi Români mor de lipsuri şi de foame.

Continuare în pagina 3

ILIESCU-CEAUŞESCU ŞI CIOBĂNESCUL MIORITIC

Cecilia MIHĂILESCU

Asemănarea între Iliescu şi Ceauşescu devine, pe zi ce trece, tot mai mare. Ultimul preşedinte al României, în lungii ani de aşteptare în care spera să-i ia locul rivalului său, şi-a jurat, probabil, în barbă ca, în momentul în care va pune mâna pe putere, să-şi surclaseze predecesorul. Şi reuşeşte. Însă, spre deosebire de Ceauşescu, Iliescu se pretinde a fi ceva ce nu este. Ceauşescu s'a declarat ateu şi n'a mers la Biserică. Iliescu se declară liber-cugetător şi nu contenește să se afişeze pe la sfintele lăcaşuri atunci când e rost de vreo sărbătoare cu largă mediatizare. De Înviere, n'a ezitat să strice sărbătoarea credincioşilor adunaţi la Mânăstirea Căldăruşani, pe care a împânzit-o cu forţe de ordine în apărarea neprețuitei sale persoane.

In schimb, ultimul preşedinte seamănă leit cu penultimul, prin pasiunea pentru vizetele de lucru, lansări de *"opere"* şi indicaţii preţioase. Iliescu nu ratează nici un prilej, nici o festivitate, nici o adunare, nici o comemorare, pentru a face din respectivul eveniment prilej de propagandă personală. A început să-şi scrie memoriile - au apărut, până acum, două volume - editate - pe banii cui?! - în tiraje de masşă şi difuzate cu ocazia fiecărei vizite de lucru. De fiecare dată când apare în public, indiferent unde, preşedintele ţării dă indicaţii preţioase, se pretinde atotcunoscător, în toate domeniile. De curând, la Academie, a primit diploma de membru de onoare al Asociaţiei Oamenilor de Ştiinţă, căroara le-a ţinut o cuvântare mobilizatoare. N'a pomenit nici un cuvânt despre ataţia oameni dotaţi care, pe vremea comunismului, nu s'au putut afirma în cercetare, din cauza persecuţiilor politice sau a servituţilor pe care nu le-au acceptat, pentru carieră. S'a lamentat, în schimb, pe tema bugetului mic alocat cercetării, ştiinţei şi învăţământului, pe care, însă, tot el îl promulgase fără să ceară vreo modificare.

Pe data de 3 Mai, la festivitatea dedicată centenariului naşterii omului de cultură Lucian Blaga, pe care a organizat-o Academia, Iliescu nu s'a jenat să ţină un discurs sforăitor despre marele spirit din Lancrăm. Ataţia oameni luminaţi vorbesc cu sfială despre o asemenea personalitate. Iliescu, nu. Mai mult, în loc să-şi pună ţărână în cap şi să condamne represiunea comunistă la care a fost supus gânditorul Blaga, pe vremea în care tovarăşia-sa era ministru al tineretului, Iliescu a avut neobrăzarea să-l dea exemplu intelectualilor pentru pretinsa *"neutralitate"* politică pe care ar fi manifestat-o! Ultimul preşedinte îşi închipuie că Românii sunt nişte proşti care nu-şi cunosc valorile. Se ştie însă foarte bine că Blaga a fost trecut la index din cauza convingerilor sale drepte. De dreapta. Iliescu n'a pomenit nici un cuvânat despre ele. A preferat să profaneze memoria lui Blaga, afirmând că a fost un spirit *"cumințel"*, neangajat politic, ceea ce le recomandă şi intelectualilor din ziua de azi. Să nu cumva să se angajeze politic. Să nu reacţionaze la strâmbătăţile regimului actual. Să accepte supuşi *"minunatele condiţii"*. Să iasă din neutralitate doar ca să mulţumească pentru ele. În nici un caz să nu se împotrivească. Să nu cârtească. Să-şi accepte destinul *"mioritic"*. Fiindcă asta e tot ce înţelege Iliescu din spaţiul mioritic: o ţară de oi. Ultimul preşedinte nu cunoaşte, însă, *ciobănescul mioritic*. Tot miortic. Dar altfel decât crede el. Un câţel care, indiferent de dimensiunea şi numărul adversarului potenţial sau actual, se repede în el cu capul înainte. Dacă e nevoie, moare cu el de gât. Dar nu cedează. E câinele nostru naţional. Apărătorul cu care ne-a înzestrat Dumnezeu. Datorită căruia am rezistat.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România

Cecilia MIHĂILESCU	pagina 1
Florin Oprea SĂLCEANU	pagina 2
Prof. Radu ŞTEFĂNESCU	pagina 2
Florea OLTEANU	pagina 3
Prof. Teodor BRĂILEANU	pagina 5
Prof. Banu SERDARU	pagina 5
Ion TECŞA	pagina 6
Av. George VASU	pagina 6
Gh. Ionescu OLBOJAN	pagina 8
Dan Emilian ROŞCA	pagina 8
Prof. Radu BADIU	pagina 9
Prof. Ionel RĂDULESCU	pagina 9
Gh. VIFOREANU	pagina 9
Pr.Dr. Gh. DRĂGULIN	pagina 14
Prof. Mihai Stere DERDENA	pagina 15
Tiberiu HENŢEA	pagina 16
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 16
Dr. Ing. Nicolae BRĂDEANU	pagina 19
Maria SAVA	pagina 20

EDITORIAL

ATACUL COMUNIST ASUPRA BISERICII DIN PARIS

Întâmplările dela Biserica ortodoxă din Paris vin să evidenţieze, odată mai mult, că guvernarea lui Iliescu este o guvernare comunistă şi că Iliescu dispune de o armată de infiltraţi în lumea liberă, moştenită dela Ceauşescu. Aceştia lucrează intens să acapareze bunuri şi proprietăţi ale comunităţilor româneşti din afara graniţelor româneşti, pentru a instala o conducere de tip comunist, anti-creştină şi anti-naţională.

Biserica ortodoxă *"Sfinţii Arhangheli"* din Paris a fost o adevărată cetate creştină şi românească, refuzând să accepte orice compromis cu partidul comunist din România, până astăzi.

Acum, după prăbuşirea formală a partidului comunist, după toate înfrângerile morale, pe care le-a suferit în ultimii ani, iată că la Paris, departe de ţară, parohul Bisericii *"Sfinţii Arhangheli"* intră într'o conspiraţie cu nomenclatura comunistă din Bucureşti şi îl primeşte oficial în Biserică, pe Iliescu, oferindu-i şi o agapă. Fără ştirea şi aprobarea comitetului parohial şi a parohienilor credincioşi. S'au schimbat cadouri şi s'a *"discutat despre relaţiile dintre Biserica (din Paris) şi Patriarhia dela Bucureşti"*.

Iliescu a demonstrat că întoarce serviciile care au fost făcute de-a lungul anilor, de Patriarhia ortodoxă din ţară, colaboratoare şi susţinătoare a partidului comunist.

Aici, n'ar fi decât un aspect al politicii permanente a comuniştilor din România. Să-şi extindă dominaţia şi controlul asupra comunităţilor româneşti din lumea liberă.

Însă, ceea ce ne arată acţiunea dela Paris este ceva mai grav. Infiltraţii operatori ai comuniştilor nu au renunţat la metodele lor şi la intenţiile lor, nici după eliminarea partidului comunist. Aceştia duc o campanie intensificată, în slujba actualei nomenclaturi şi a Serviciului secret al lui Măgureanu, cu aceleaşi obiective de altădată. Există un partid comunist, camuflat, în ţară.

Acţiunea dela Paris, întreprinsă de parohul Bisericii, împotriva membrilor acestei Biserici, este un avertisment pentru toată lumea. Comuniştii nu s'au liniştit şi continuă să îşi aplice planurile lor, de dominare politică. Infiltraţii sunt mulţi, şi nu se pot rupe de obligaţiile lor, pentrucă se tem să nu fie divulgaţi de stăpânii lor şi să piardă beneficiile pe care le au, pentru serviciile lor.

Toţi factorii de răspundere ai comunităţilor româneşti din Exil trebue să se trezească la realitate şi să ia măsurile necesare pentru a preîntâmpina intrarea sub dominaţia comunistă. Nu există decât foarte puţine comunităţi laice ori religioase fără infiltraţii comuniste. Unii dintre infiltraţi au câştigat poziţii de comandă şi aşteaptă momentul potrivit pentru declanşarea loviturii pe care o pregătesc. Până atunci, încearcă oprirea tuturor acţiunilor şi manifestărilor sănătoase naţionale şi denunţarea lor prin etichete falsificatoare şi pline de calomnii. La timpul potrivit, vom începe să arătăm acţiunile de sabotare a majorităţii manifestărilor româneşti organizate de Exilul românesc, când infiltraţii au operat pe linia instrucţiunilor primite, ca să le zădărnicească.

Comitetul parohial dela Biserica din Paris a reacţionat cu vigoare şi a cerut îndepărtarea parohului coexistenţialist. Şi s'au făcut intervenţiile necesare la autorităţile sinodale sub jurisdicţia cărora se găseşte Biserica ortodoxă română din Paris.

Pentru evitarea unor situaţii incomode pe care le au infiltraţii prin multe parohii româneşti din Exil, nu se mai poate amâna clarificarea stărilor de lucruri şi factorii responsabili şi credincioşii trebue să se confrunte direct, urgent şi sănătos cu infiltraţii de orice.

În ce priveşte Biserica *"Sfinţii Arhangheli"* dela Paris, este imperios necesar ca din aceste confruntări să nu se ajungă la o dezbinare a membrilor adevăratului exil, la crearea unor mici grupuri de diferitre opinii, care ar putea duce la fărâmiţarea parohiei.

Membrii parohiei dela Paris trebue să găsească o soluţie de moment care să păstreze buna înţelegere a enoriaşilor, şi să ducă la unitate în numele lui Iisus Hristos.

Ambiţiile, impunerea unor opinii personale celorlalţi membri nu fac decât să ajute pe comuniştii infiltraţi, uitându-se că adevărata problemă este cea a opririi expansiunii regimului neocomunist dela Bucureşti, care doreşte prin Biserică să controleze Exilul luptător românesc.

Au murit sute de mii de Români care s'au opus comunismului timp de 45 de ani de dictatură, ca memoria lor să fie întinată de acei ce lucrează încă în slujba steagului roşu şi vorbesc pe nedrept în numele credinţei strămoşeşti, creştine şi apărată de atâtea jertfe, presărate pe tot întinsul pământului românesc.

Este datoria tuturor celor curaţi să apere patrimoniul spiritual, creştin al neamului românesc, nu să înlesnească sarabanda dracilor.

George BĂLAŞU

RENAŞTEREA NAŢIUNII ROMÂNE SAU MIRACOLUL ROMÂNESC

- O NECESITATE ABSOLUTĂ -

Florin Oprea SĂLCEANU

Dezastrul naţiunii române capătă din nou proporţii. Guvernul văcărist nu se dezminte. Îmbată naţiunea cu cifre iluzorii. Ceea ce este de-a dreptul strigător la cer, este tocmai lipsa de coeziune socială.

Se vorbeşte la colţul străzii că nu se mai poate trăi aşa, că mizeria a intrat în casele tuturor şi se lăfăe în voie, că nimic nu mai este de crezut, dar cei care reprezintă adevărata forţă să schimbe în bine destinul naţiunii nu acţionează. Sunt adepţii compromisului. Sunt *"alintaţi"* de putere şi trădează interesele generale pentru îmbuibarea lor personală.

Este un fapt ştiut că mari conducători de sindicate au făcut *"concesii"* umilitoare actualilor guvernanţi numai pentru a roade din restul osului azvârlit de puternicii zilei. Guvernul văcărist se *"mişcă"* aşa cum îi cântă mafia roşie în structurile căreia se află foştii mari securişti. Prin faptul că a reuşit să se organizeze, datorită *"indicaţiilor"* date de un *"tovarăş"* de încredere, foştii securişti au devenit foarte agresivi. Crează panică, regizează atentate, controlează telefoanele celor care îi deranjează prin curajul de a spune adevărul - (subsemnatul în luna Aprilie a.c. a avut surpriza să aibă telefonul fără ton, de două ori, timp de 5 şi 15 minute, uneori să audă o voce de femeie întrebând de un nume oarecare etc., etc.) - s'au întors la vechile obiceuri, trăind în lux şi primind salarii astronomice numai pentru a-şi *"face datoria"* faţă de un *"stăpân"* care le-a salvat viaţa, sau i-a salvat dela ani grei de închisoare pentru crimele înfăptuite împotriva scriitorilor, filosofilor, patrioţilor români, marilor politicieni care s'au opus comunismului sovietic.

Aceşti *"diavoli antediluvieni"*, incapabili să fie creatori de valori spirituale, pentru naţiunea română ei nu *"crează"* decât PANICĂ, INTIMIDARE şi DEMONISM.

Naţiunea română a căzut iar în capcana unei lumi diabolice, create prin *"comandă"* de aşa zişii *"patrioţi"*, dar care nu au nici o legătură cu adevăratul patriotism.

In cei cinci ani de *"dominaţie neoroşie"* la masa fiecărui Român s'a aşternut un luciu de sărăcie fără margini. Aceasta este prosperitatea promisă de un guvern incapabil, care a reuşit doar performanţa să vândă flota ţării, să distrugă industria, să distrugă agricultura, să înfometeze naţiunea. Aceiaşi guvernanţi au reuşit încă o mare performanţă de a *"silui"* naţiunea cu promisiuni neonorate: atragerea capitalului străin. Şi pentrucă dezastrul economic a atins culmi *"oribile"* guvernul văcărist a început prima *"tranşă"* a privatizării. Cozile enorme la bănci au trezit pentru un moment marea speranţă că se va scăpa de sărăcie, că se vor face bani din piatră seacă.

Şi de această dată sute de mii de oameni, înghesuiţi la uşile băncilor, nu au înţeles că trăiesc propria lor dramă, că sunt iară traşi pe sfoară de nişte *"diavoli"* cu chip uman, care se *"distrează"* în cabinetele luxoase pe seama prostiei generale. Şi cum prostia este generală nu va mai fi nicicând posibil să apară bunăstarea la masa fiecărui cetăţean român.

"Marii făuritori de politică" neocomunistă fac propagandă la ore de vârf la posturile de televiziune că prin *"această vizită în statul..."* a creat *"posibilitatea să se reînnoiască"* legăturile comerciale şi... că *"piaţa românească"* va abunda de mărfuri competitive. Aiurea! Şi sute de mii de Români cred în *"sforăria roşie"*, deşi la noi acasă ne zbatem cu sărăcia, şomajul şi alte belele.

Adevărul este acesta: *" O naţiune care crede în sine şi în valoarea sa spirituală, în destinul ei istoric, are puterea să se înalţe pe sine în orizontul lumii ca naţiune liberă, conştientă de identitatea sa şi rostul existenţei sale şi face posibilul să îşi creeze propria bogăţie prin forţele proprii dar şi prin relaţii diverse cu alte naţiuni.* Dar, de această dată, cât este la putere mafia roşie, naţiunea română suportă în continuare sărăcia, linşajul economic şi social.

Sunt proaspete clipele când hoarde de analfabeţi încadraţi în armata terorii strigau din piepturile muncitoreşti: *NU NE VINDEM ŢARA"!* Milioane de Români au căzut pradă în naivitatea lor acestor farisei. Şi iată că sloganul *"NU NE VINDEM ŢARA"* a fost tocmai contrariul: *NE-AM VÂNDUT ŢARA* celor care azi au îndrăzneala să conducă naţiunea şi o conduc bine spre *DEZASTRU.* Aceştia au vândut totul pe nimic pentru a face avere, ei prosperă şi naţiunea rabdă încă supliciul sărăciei. *TRĂIESC SPERANŢA* că a sosit *CLIPA JUDECĂŢII...* Şi mai cred că *DUMNEZEU* nu ne-a uitat.

REGIM ANTINAŢIONAL

Radu STEFĂNESCU

Dacă mămăliga ar fi explodat cu adevărat în acel sângeros sfârşit de Decembrie '89, comunismul ar fi fost înlăturat din România, împreună cu corifeii neamuluţumirilor care i-au scos atunci pe oameni în stradă, cerând căpăţânile Ceauşeştilor, nu s'ar fi produs lovitura de stat securisto-kagebistă cu autoemanarea despotului luminat din Răsărit, acum eram departe şi am fi izbutit de mult Unirea cea Mare, dorită de toţi.

Intrată însă în al şaselea an, epoca de balamuc criptocomunistă a Iliescului este sinonimă regimului antinaţional, ca o prelungire a cumplitului blestem bolşevic.

Nici năvălirile barbare n'au lăsat urme atât de adânci, n'au schingiuit şi desfigurat într'atât neamul românesc, cum au făcut-o pecereul şi securitatea lui, care nu vor plăti niciodată trădarea şi impilarea acestui neam. Actuala administraţie iliesciană catastrofală nu-i dispusă să-şi recunoască deschis falimentul guvernării, răul imens şi dispreţul vacăroizilor ei lingăi faţă de omul de rând.

Diferenţa dela cer la pământ dintre preţuri şi salarii, continua depreciere a leului ca şi scumpirile la alimentele de bază, carburanţi, energie electrică şi termică etc., au declanşat presiunea socială generalizată. Grevele se ţin lanţ în toate sectoarele economice, iar protestele sindicale nu mai contenesc la adresa guvernului de paie al vacăroilor, susţinuţi de-un preşedinte care nu poate fi altceva decât tot un Ceauşel coleric şi buricos, pătruns de comunism până'n măduva oaselor. Epoca Iliescului e continuarea blestemului ceauşist. Numai ea putea transforma criminalii activişti şi securişti ai *"iepocii de aur"* în prosperi şi imaculaţi oameni de afaceri, nababi ai finanţerlor postdecembriste. Numai sub obrăznicia zâmbetului sarcastic, patologic, dela Cotroceni se poate desfăşura spectacolul jalnic al vieţii politice, în care stâlpii patrulaterului trandafiriu au câştiguri anuale fabuloase, dar... legale (!!), ca acţionari abili în AGA-SPAGA. Nemernici venali din adunătura majoritară roşie câştigă într'un an echivalentul muncii cinstite de o viaţă a unui om cu salariu mediu în economia văcăroidiană. Eroarea capitală a electoratului, dus de nas şi mânţit de Ilici Iliescu şi ciracii lui din TV, secu şi miliţie, în acea nefastă Duminică a Orbului din 20 Mai '90, atârnă greu în balanţa socială a sfârşitului de secol şi mileniu la noi. Sindromul nostalgiei bântuie cu deosebire la privilegiaţii *"iepocii lumină"*, când foamea, frica, frigul şi întunericul deveniseră obsesia celor mulţi şi oropsiţi ai soartei. Deşi nostalgică, vechea elită nomenclaturistă nu regretă prea mult dictatura psihopată bicefală. Având bani în prostie, ea s'a readaptat rapid *"Despoţiei luminate"*, fiind interesată de mijloacele sigure de îmbogăţire şi revenire în posturile cheie, autoconvingându-se că este chemată să conducă ţara în

Continuare în pag.4

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.
Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

"ILIESCU CÂND APARE, SOARELE RĂSARE..."

Mihaela MOISIN

Folosind patinele cu rotile, Preşedintele Ion Iliescu a reuşit să asiste la ceremoniile aniversării a 50 de ani dela sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, atât la Londra şi Paris, cât şi mai ales la Moscova. La Londra şi la Paris s'a simţit cum s'a simţit, în orice caz nu ca la el acasă, mai ales că la Londra a trebuit să respire acelaşi aer cu regele Mihai; la Moscova însă, a fost ca acasă, căci acolo şi-a petrecut mulţi ani din vijelioasa-i viaţă şi carieră, şi-a întâlnit colegi de facultate etc.

De-abia întors acasă însă, s'a trezit la cruda realitate, în situaţia de preşedinte ales-reales, pus la zid de presa română, dar mai ales de ziarul *"Ziua"*.

Ziarista Tana Ardeleanu dela ziarul *"Ziua"*, întoarsă şi ea dela Moscova, a prezentat cititorilor, câteva zile la rând, mărturiile a două cunoştinţe bune ale lui Ion Iliescu din timpul studenţiei sale la Moscova: Igor Badnariciuk, asistent la facultatea unde Iliescu şi-a făcut studiile şi agent KGB şi Aleksandr Mihail Kavişciuk, fost coleg de facultate.

Conform acestor mărturii, Iliescu este *"un comunist adevărat, care a înţeles exact ce a spus Marx"*... *"Până să-l recrutez, m'am ocupat de el, educându-l în spiritul nostru. Eu am fost cel care l-am iniţiat într'ale KGB-ului. Sunt mândru de el"*... *"Chiar dacă uneori, metode-le alese de el pentru instaurarea comunismului nu au fost dintre cele mai ortodoxe, trebue să îl laud pentru ce a reuşit. Rusia ne-a învăţat, oricum, că doar câteva sute de morţi nu înseamnă nimic în comparaţie cu valorile comunismului. Ion Iliescu a înţeles exact învăţămintele lui Marx."*... *"Cu ajutorul lui Iliescu, am descoperit multe lichele, studenţi care nu ascultau îndrumările partidului şi care curând au fost exmatriculaţi. Trebue să fiţi mândri de preşedintele vostru. Este un om de valoare."* - Igor Bodnariciuk.

"Îmi amintesc că Ion Iliescu figura la numărul şapte"..."În dreptul lui era trecut un semn special, care spunea că este din altă ţară şi, prin, urmare, necesită atenţie mărită"... "Am remarcat dela bun început calitatea de informator a studentului român"... "Mulţi colegi de-ai lui au fost exmatriculaţi datorită rapoartelor semnate de Iliescu"... "În schimb, nu era foarte sociabil şi nu prea ştia să râdă. Asta i-a venit însă mai târziu, căci teatrul făcea parte din meserie" - Aleksandr Mihail Kavişciuk.

Toate aceste acuzaţii grave la adresa preşedintelui ţării, printr'un comunicat oficial (nr.191/17 Mai) sunt caracterizate drept *"aberaţii"*, *"campanie de denigrare şi calomnie"*.

Iniţiativei D-lui Radu Berceanu deputat PD(FSN) şi vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor, printr'o listă de semnături, de a solicita D-lui Iliescu să lămurească situaţia presupuselor legături dintre dumnealui şi KGB i-a răspuns purtătorul de cuvânt prezidenţial, arătând că *"preşedintele, ca instituţie, nu are nici un fel de răspundere politică în faţa Parlamentului,"* ... *"nu va exista nici un răspuns"*... *"fiind ales prin vot universal, preşedintele răspunde numai în faţa celor care l-au ales"*... *"Pentru acest gen de ofense grave există organe care se sesizează din oficiu. Acest lucru a cerut Dl. preşedinte"*.

Dar Dl. preşedinte, prin declaraţia făcută presei la 17 Mai de către purtătorul de cuvânt al Preşedintelui, Traian Chelebeu, cere *"în deplin acord cu prerogativele sale constituţionale, organelor de drept să aplice legea, rigorile prevăzute de aceasta, atunci când se aduc grave ofense autorităţii publice, unei instituţii fundamentale a statului"*.

Redactorul şef al cotidianului *"Ziua"*, Adrian Pătruşcă, a trimis un protest organizaţiilor internaţionale, agenţiilor de presă şi organizaţiilor ce protejează jurnaliştii.

Dezvăluirile conform cărora preşedintele României ar fi fost agent KGB, au avut ca efect declanşarea unei proceduri de suspendare, eventuală, din funcţie a şefului statului. Având în vedere însă că Constituţia este foarte clară în ceea ce priveşte cazurile în care se pot demara asemenea acţiuni, *"Moţiunea Berceanu"* s'a transformat într'o simplă declaraţie politică.

Dl. Constantin Avramescu (PDSR) a afirmat că *"KGB-ul nu poate permite asemenea scăpări"*.

Cine va răspunde în faţa cui? Dl. Iliescu în faţa KGB-ului, dacă într'adevăr există relaţii între aceste două părţi, sau jurnaliştii *"denigratori şi calomniatori"* în faţa D-lui Iliescu?

Sau poate, furtuna (în paharul cu apă) va trece ca şi alte furtuni, şi în continuare, *"Când Iliescu apare, soarele răsare"*?

MUMĂ ŞI CIUMĂ

Urmare din pag.1

Nu mai poate exista nici un dubiu că pentru clasa conducătoare viaţa e mumă, iar pentru popor ea e ciumă. Dovadă că lucrurile stau aşa, sunt şi afacerile pe care le fac cei dela putere. Salariile lor grase, marile lor afaceri din corupţii şi minciunile lor ghilotinează societatea românească. Ei îşi măresc depozitele valutare şi stagnează cu bunăştiinţă însănătoşirea economiei ţării. Înseşi împrumuturile valutare se sting în conturi personale, în timp ce poporul se zbate în mizerie. Mai având pe lângă mizeria lipsurilor şi mizeria minciunilor.

Viaţa de ciumă ori de calicie, a devenit pentru cei mulţi râul normal. *"Săraci într'o ţară bogată."* În acest rău devenit normal, aproape nimeni nu mai bagă de seamă că zece milioane din populaţia ţării este calică-calică şi o altă bună parte calică doar de gradul doi. Anormalitatea ciumă nu mai contează. Ceea ce contează sunt anormalităţile politice ale puterii care şi-a făcut din ţară o mină de exploatat politică şi afaceri.

Nostalgicii comunismului au devenit capitalişti sălbatici. În fapt nişte învârtiţi care prosperă în lumea care suferă, sfidând valurile de nemulţumire populară manifestată în special de sindicatele muncitoreşti în numele sentimentului frustrării care s'a extins la limita insuportabilului. În loc ca cei dela putere să ducă lucrurile înainte, ei le duc înapoi, pentrucă se tem că îşi vor pierde avantajele politice şi economice din sursa mumă. Aşa le cere şi sarcina de partid care le-a intrat în sânge şi oase. Aşa mai cere şi descoperirea *"originală"* a D-lui Iliescu, care zice că vinovat de mumă şi de ciumă, de toată mizeria şi disperarea în care ţara se scufundă tot mai adânc, e poporul. Fiindcă el ar fi cerut drepturi peste drepturi democratice. Şi a fost rău că el le-a căpătat, căci acest lucru i-a adus dezastrul.

Nivelul de viaţă al cetăţeanului ciumă continuă să scadă îngrijorător. Cursa aberantă a creşterii preţurilor merge înainte, în timp ce puterea de cumpărare coboară şi tot coboară. Totul e o cursă pentru supravieţuire, în timp ce puterea mumă, care nu vrea să audă şi nu vrea să vadă cum se vieţuieşte în jur, îşi vede liniştită de apărarea intereselor ei de castă nomenclaturistă şi de clasă conducătoare.

Ea ar vrea un pact politic care să acopere drama că în România de azi mor cu zile zeci de mii de oameni de foame, de frig, de neputinţă, de mizerie şi de deznădejde. Ciumaţii sunt victimele unei politici iresponsabile al cărei unic scop este doar menţinerea vechilor structuri ce se căpătuiesc prin corupţii şi ilegalităţi. Ambiguităţile democraţiei *"originale"* şi mafiotismele legate de ea, paralizează întreaga viaţă socio-economică.

Situaţia socială a atins nivelul cel mai critic. E vorba de o disperare care obişnuieşte pe Român cu toate relele din lume. Nu mai impresionează nici că cineva face greva foamei, nici că-şi dă foc, nici că-şi dedică moartea semenilor care să-i continue lupta.

Poporul român nu mai poate suporta distrugerea sistematică a vieţii lui sociale, economice şi civice. Dar perspectiva unei treziri a lui, e sub un mare semn de întrebare. S'a sperat în chip puternic că acest popor de origină latină va găsi calea de a se ridica pe o poziţie superioară vecinilor, în majoritate Slavi şi după cum s'ar zice, mai grei la gândire. Dar din păcate, până acum nu s'a întâmplat aşa. Căci perspectiva de ridicare şi de tabula rasa cu mumă şi ciumă, este în chip direct pendinte de evoluţia schimbării mentalităţilor create de comunism.

Eugen BÂRSAN

SĂRBĂTORIM ÎNFRÂNGEREA LUI HITLER ORI SEMĂNĂM DISCORDIE?

Preşedintele Congresului Mondial Evreiesc, Dl. Edgar Bronfman, a cerut Preşedintelui Bill Clinton să insiste pe lângă fostele ţări comuniste din Răsăritul Europei de a accelera procesul înapoierii averilor luate cu forţa dela Evrei.

De asemenea, opt parlamentari americani: preşedintele Camerei Newt Gingrich, preşedintele Senatului Robert Dole, senatorii Jesse Helms (R), Richard Gephaardt (D), Thomas Daschie (D) şi deputaţii Benjamin Gilman (R), Lee Hamilton şi Clairborne Pell (D) au trimis o scrisoare Secretarului de Stat Warren Christopher, asigurându-l că răspunsul celor 13 ţări din Europa de Est (Belorusia, Bulgaria, Cehia, Estonia, Latvia, Lituania, Moldova, Polonia, România, Rusia, Slovacia, Ucraina şi Ungaria), în legătură cu înapoierea averilor luate dela Evrei, poate avea consecinţe practice în relaţiile lor cu ţara noastră *("Could have practical consequence on their relations with our country")*.

Mai pe româneşte: dacă aceste ţări nu redau Evreilor proprietăţile naţionalizate, atunci să se lingă pe bot de vreun ajutor din partea Statelor Unite.

Felicităm pe Dl. Edgar Bronfman care, în calitate de preşedinte al celei mai mari organizaţii evreieşti, are grijă de soarta şi binele Evreilor din întreaga lume.

Nu putem acorda acelaşi compliment parlamentarilor americani pentrucă în vânătoare de voturi, au sărit pârleazul şi ştirbesc prestigiul Statelor Unite în afara graniţelor.

Este normal ca organizaţiile evreieşti să intervină pentru conaţionalii lor, dar e altă socoteală când reprezentanţi ai celei mai mari democraţii să ceară dreptate NUMAI (sublinierile noastre) pentru un singur grup minoritar.

Nu suntem toţi egali în faţa legii?

N'au fost jefuiţi deopotrivă şi Evreii şi creştinii când li s'au naţionalizat proprietăţile?

Gândiţi-vă la dezamăgirea omului când vede cum doar Evreul şi-a recuperat averea şi el nu.

În loc să continuăm înfrăţirea ce s'a închegat în timpul suferinţelor prin temniţe, aşa cum a descris-o Evreul Steinhardt în cartea *"Jurnalul Fericirii"*, acum declaraţia celor opt parlamentari înlocuieşte buna înţelegere cu o aversiune pentrucă cei opt politicieni cer ca numai Evreilor să li se se facă dreptate şi de restul băştinaşilor nu suflă o şoaptă.

Va mai exista prestigiul şi dragostea pentru Statele Unite, care împarte strâmb dreptatea?

Suntem siguri că, dacă Evreii din România ar fi fost întrebaţi, ei ar fi răspuns: dorim să fim trataţi la fel ca şi prietenii creştini cu care am suferit împreună.

Nu ne putem reţine de a imagina un dialog dintre Preşedintele Elţin şi Secretarul de Stat Dl. Warren Christopher, ce duce tratative în baza recomandării celor opt parlamentari:

Secretarul W. Christopher: *Aţi căpătat destul ajutor dela Statele Unite?*

Preşedintele Elţin: *Niet!*

Secretarul W. Christopher: *Atunci vă oferim $1 bilion dacă despăgubiţi 100 de Evrei.*

Preşedintele Elţin: *Da! Da! "Very haraşo!"*

Stroe MOLDOVANU

RINOCENIZAREA ROŞIE A NAŢIUNII ROMÂNE CONTINUĂ

Florea OLTEANU

Naţiunea rămâne în suferinţă. Nici o posibilitate pentru echilibrarea condiţiilor de viaţă pentru cei care trăiesc în întunericul celor 50 de ani de comunism. Actualii politicieni, foştii *"fii ai tătucului Lenin şi Stalin"*, se sulemenesc în structurile Statului şi cu fariseism apocaliptic manevrează naţiunea pe tarabele infecte al tranziţiei. Ei batjocoresc, fără lipsă de mustrare a conştiinţei, valorile adevărate ale democraţiei. De fapt *"EI"* nu au nevoie de acestea. Se consideră *"situaţi"* în vârful piramidei şi că nimic nu-i poate determina să fie *"cei de rând"* - supuşi celor mulţi, adevăraţii creatori de valori morale şi materiale. *"EI"* au *"dreptul"* la nemurire şi declară cu emfază de *"lichele comuniste"* că naţiunea trebue să suporte fără să crâcnească *"experimentul"*, pentrucă acesta este valoarea cea mai absolută - geniala lor porcărie politică.

În nerusinarea lor, consideră că au *"dreptul"* de a denatura Adevărul şi Legile în numele unei democraţii *"fără pereche în lume"*. Cât de mult se înşeală aceşti farisei roşii!

S'au născut orfani şi orbi şi aşa au rămas şi în această răscruce de veacuri. *"EI"* îl iau pe Dumnezeu şi pe Iisus ca drept *"martori"* că au tot interesul ca naţiunea să nu mai cunoască supliciul *"anilor lumină ai comunismului"*, dar oricine vede tocmai contrariul. *"EI"* sunt martorii mincinoşi ai Adevărului şi iau în deşert numele lui Dumnezeu şi Iisus.

Prin forţa conştiinţei lor pervertite nu vor ca destinul naţiunii, de atâtea ori lovit în istorie de invidia unor farisei mărunţi, să fie liber. Conştiinţa lor nu reacţionează decât la stimulii unei politici de ruină şi mascaradă. Vor cu orice preţ să compromită democraţia, pentru a se întoarce la *"jegul comunismului"*, ca milioane de oameni să fie subordonaţi unei sclavii existenţiale.

Nu vor îndreptarea naţiunii spre adevăratele valori ale democraţiei. Pierd sensul *"obiectiv al puterii"*. Nu pregetă să se arate *"maselor"* ca mari salvatori ai *"valorilor naţionale"* deşi adevărul este acesta: ***naţiunea merge spre catastrofă!***

Fariseii roşii e înfruptă cu aceeaşi nerusinare ca în perioada *"rusianismului bolşevic-stalinist"*. Naţiunea română continuă aceeaşi *"Golgotă"* în istorie, datorită acestor *"politicieni"* retrograzi care nu mai au credinţa necesităţii şi libertăţii. *"EI"* au numai idealul împlinirii personale. Salvarea naţiunii este reîntoarcerea la valorile ei morale şi istorice. *"EI"* ştiu acest adevăr, dar au pus iar în acţiune ***teroarea***. Acesta este scopul fariseilor roşii, de a rămâne o minoritate cu dreptul de a determina soarta naţiunii cum îşi doreşte.

Prin putere *"fanarioţii roşii"* se leagă de un *"crez"* deja perimat în *lume*: dorinţa expresă de a fi *"patrioţii"* vulgarităţii şi pauperizării naţionale. Acest nătângism nu este decât cancerul de care suferă *"politicienii roşii"*, atinşi totodată şi de scleroza conservatorismului.

Cine are nevoie de conservatorism la sfârşitul acestui mileniu? Tocmai aceia care cred în *"nulitatea conştiinţei"* lor şi nu au capacitatea absolută de a crea noul, de a primeni conştiinţa naţiunii, de a o înălţa spre adevăratul sens al valorii. Cum se mai numesc aceşti politicieni? Vă spunem noi: *RINOCERII ROŞII!*

Sunt îmbătaţi de ambiţii deşarte. Naţiunea română nu are nevoie de *"experimentul"* acestor lichele! Valorile ei universale sunt cele în măsură să intre pe albia pe care aceşti farisei roşii continuă să o menţină pe o altă albie sterilă.

Libertatea nu are nevoie de spaimă. Naţiunea se identifică fără limite cu libertatea, aceasta este dată de divinitate. Rinocerii roşii continuă să sfideze naţiunea română. *"EI"* acaparează bogăţiile şi le manevrează în scopuri obscure. Prin falsitatea unei democraţii *"EI"* subordonează milioane de oameni ai naţiunii scopurilor lor lipsite de transparenţă.

Această degringoladă socială şi politică nu dovedeşte că naţiunea română şi-a câştigat dreptul de a fi identitate şi destin în istoria Europei. *"EI"* sunt de vină că se continuă calvarul naţiunii! *"EI"* sunt forţele negative care menţin soarta şi identitatea naţiunii române în obscurantismul unei existeţe incerte în lume şi întru lume. De aceea trebue ca ***RINOCERIZAREA ROŞIE*** a naţiunii să înceteze! *"EI"* să plece, să accepte intrarea în *"cimitirul anistoric"* şi în locul lor să vină ***adevăraţii fii ai naţiunii române!***

NEVOIA DE ISTORIE

Radu DUNĂREANU

În procesul de rescriere corectă a istoriei României moderne vor trebui elucidate două perioade distincte: cea interbelică și cea de după actul de trădare din 1944. Prima va trebui făcută în majoritate pe baza documentelor reale și nefalsificate, deoarece martori oculari ai evenimentelor e normal ca, biologic, să nu mai existe. Și este necesar mai înainte de toate să se elucideze și elimine mormanul de calomnii perpetuate până și astăzi, la adresa Mișcării Legionare, contribuția ei la lupta împotriva comunismului tot mai agresiv la acea dată și să se clarifice pentru toate capetele obtuze interne, dar mai ales internaționale, că această mișcare nu a fost rasistă, șovină și nu a fost afiliată la nici o altă formă politică din afara granițelor României. După știrea mea încă nu există o scriere competentă care să arate concubinajul regal cu anumite partide și personalități *"istorice"* în perioada de desmăț sângeros contra Legionarilor și apoi la actul de trădare din 1944, justificat doar prin puerila frază că *"am salvat ceea ce se mai putea salva"*.

Istoria terorii comuniste de după 1944 eu aș împărți-o în mai multe aspecte: economic (distrugerea structurii cu implicațiile ei ecologice), național (incercarea de desnaționalizare cu complicitatea unor intelectuali, contribuția unor anumite minorități la dezastrul economic, social și cultural, etc.), dar mai ales trebue detaliat tot mecanismul terorii care a transformat țara într'un imens lagăr de concentrare supravegheat de o minoritate socială și, până la un punct în timp, națională, viciată de crimă și de aroganța puterii înmânată, oferită pe tavă, de o putere străină ocupantă.

La acest capitol al terorii, surse extrem de viabile și competente sunt, din fericire, încă în viață. Mă refer la puținii supraviețuitori ai închisorilor politice, unii încă în țară, alții împrăștiați de soartă în cele patru vânturi.

Acești supraviețuitori, martori și victime, cred că au ultima datorie să scrie și să publice despre tot ce au trăit, cu nume și fapte, așa încât o viitoare istorie să aibă un fundal documentar serios.

Până în 1989 mulți dintre contemporanii evenimentelor la care mă refer, aplicând atitudinea struțului, declarau că nu au știut nimic, nu au văzut nimic, n'au auzit de Canal, Bălți, Gherla, Aiud, Pitești, ca să numesc doar câteva dintre cele mai cunoscute centre de tortură.

Până și azi este proclamată această *"scuză a necunoașterii"*, mai ales de către acei care au supt din rezultatul terorii și s'au îmbuibat dela sursele *"speciale"* oferite *"reprezentanților clasei muncitoare"*, activiștii, securiștii și odraslele lor familiare.

Cu mulți ani în urmă, un *"student"* dela fabrica de scriitori *Eminescu* se mândrea că, tânăr fiind, doar 18 ani, a fost redactor la fițuica ce se publica pe vremea *Canalului sângelui*. Bineînțeles că nici el nu văzuse lagărele și deținuții politici și ca recompensă l-au făcut scriitor *"profesionist"* și beneficiar al fondului literar.

Probabil că mulți nu au văzut nici mineriada, care e de dată foarte recentă, deoarece atitudinea struțului e cea mai convenabilă.

Cineva a spus că cine nu învață din greșelile trecutului e condamnat să le repete.

Este posibil ca teroarea comunismului să-și ridice capul din nou? În 1989 nimeni nu a crezut că așa ceva ar mai fi posibil și cu toate acestea Românii, cu brațele încrucișate în nepăsare, au privit masacrul studenților făcut de securimerea angajată de o altă paiață prezidențială. Camus, la finele cărții sale, *Ciuma*, trage un semnal de alarmă pentru umanitate, că microbul ciumei nu dispare pentru totdeauna și așteaptă momentul oportun când șobolanii se pot reîntoarce în cetate, aducând cu ei din nou molima.

Ca să nu se mai repete ceea ce am trăit, trebue să demascăm detaliat fenomenul ciumei comunismului de așa manieră, încât nimeni să nu mai poată aduce scuza neștiinței, a ignoranței. Aș merge până acolo încât în licee și facultăți aș introduce un capitol de studiu despre suferințele îndurate de cei închiși, despre mecanismul terorii generat de sistemul comunist. Vi se pare prea drastic?

Un lucru e cert: că patru decenii pline de sânge nu trebue îngropate în conspirația tăcerii atât de convenabilă celor ce azi lucrează cu spor la consolidarea restaurației neocomuniste.

Când spun că trebue să se scrie despre acest trecut de *"suferințe nedrepte"* nu mă refer la literatură, care e folositoare în măsura în care respectă adevărul istoric. Dar noi știm cum trecutul poate fi mânjit de balele literare, chiar dacă bine scrise, cum au făcut unii ca Stancu, P. Dumitriu, Arghezi, Sadoveanu, Camilar, Călinescu, Deșliu, Popovici, Nicolaescu, Jebeleanu și atâția alții, făcători de caloieni, unii proclamându-se chiar și *"clasici în viață"*. Avem nevoie de cărți documentare sau cel puțin de manuscrise documentare care să servească cercetătorilor istorici de după noi.

După părerea mea, începutul excelent l-a făcut cartea lui D. Bacu despre *Pitești* (excelent tradusă în engleză sub titlul foarte sugestiv de *Antihumans*), care ar putea servi drept exemplu de obiectivitate și corectă documentare. Au mai apărut și alte cărți despre închisori, pline de merite, nu e cazul să le enumerăm aici, din nefericire toate publicate în emigrație, cu mari eforturi financiare, în număr destul de redus și care nu sunt la îndemâna cititorilor din Țară, mai ales la îndemâna tinerei generații care trebue să învețe cel mai mult din crimele trecutului.

După Decembrie 1989, puținii supraviețuitori au început să scrie. Este însă foarte ciudat că pentru memoriile, cărțile lor, hârtia se găsește foarte greu, dar pentru maculatura procomunistă sau comisă de foștii lachei partinici, hârtia este din belșug.

Este totuși un semn bun că Ion Gavrilă, comandantul luptătorilor din Făgăraș, a început să publice. Aș sugera ca și cei care au colaborat cu dânsul, sau cu alte grupuri și nu au fost executați (unul e la Brașov, pensionar) au o datorie sacră de a colabora la păstrarea documentară a trecutului de unică jertfă al acestor eroi abandonați și trădați de o lume inconștientă și politicește indolentă.

Cu ani în urmă, am început să colectez, în emigrație, cu ajutorul acestui ziar, mărturii despre luptele de rezistentă din munți, să întocmesc, dacă ar fi fost cu putință, o istorie a acestei rezistențe. Răspunsurile primite, după cum era firesc, au fost foarte firave, așa că am abandonat proiectul, deoarece amintirile mele legate de cei cu care am stat în închisori nu erau suficiente. (Pe unii din *"fugarii"* din munți, cum au fost frații Chindriș din Maramureș, bărbați de o deosebită demnnitate, îi păstrez învăluiți într'o caldă memorie).

Sunt martiri care au petrecut aproape o viață în închisori. Bunul meu prieten Aurelian G. despre care am mai scris cu ani în urmă, în paginile acestui ziar, are o biografie cu totul specială, deoarece 18 din viață și i-a irosit în lagărele rusești, Gulagul știut, dar și în cele românești, unde mulți l-am întâlnit, vina lui fiind aceea de a-și fi oferit jertfa sângelui pentru idealuri naționale care astăzi sunt considerate desuete. De mai bine de trei ani, se zbate să-și publice cartea sa de memorii, care poate fi un document de o unicitate deosebită, și bineînțeles că este amânat mereu dela un paște al cailor la altul... Între timp scribii partinici, autoproclamați disidenți și naționaliști, publică fără întrerupere. Citesc cu plăcere informația că o altă carte, bine scrisă de un alt coleg de lagăre și închisori a apărut pe piață: *"Jurnal de ocnă"*, a lui A. Mihalcea.

Însă istoria de mâine are nevoie de mult mai mult.

Aștept cu nerăbdare să văd tipărite cărți sub numele distinsului intelectaul S. Ghinea, coleg de celulă la Uranus, sau ale celor din grupul din care a făcut parte, așa zisul *"lot Puiu Atanasiu"*, condamnați la moarte sau pe viață pentru imaginara acuzație de *"încercare de reconstituire a Comandamentului Legionar"*, o altă înscenare gândită și executată de *"Neamțul"* de import Nicolski, de tristă și sângeroasă amintire.

În sistemul de *"drept comun"* englez, orice declarație făcută în fața unui reprezentant legal, ca un avocat de exemplu, devine un document juridic irefutabil în fața legii.

Aș fi cel mai fericit dacă toți foștii deținuți politici, încă în viață, și-ar pune pe hârtie toate atrocitățile trăite și numele a tuturor celor vinovați, așa încât să se strângă o arhivă unică de documente împotriva *"partidului"* comunist, împotriva întregului sistem adus din import prin trădare și capitulare. Pe baza acestei arhive să se scrie o istorie pe care s'o arătăm Vestului și să zicem: *"- iată pe cine ați ajutat, cui i-ați strâns mâna și oferit fel de fel de clauze, dar mai ales iată ce rezultate a avut inconștiența și miopia voastră politică, care a costat viața a zeci de mii de nevinovați"*.

O contribuție majoră la această istorie la care mă refeream mai sus ar putea-o avea și acei supraviețuitori aflați în Vest, în exil, chiar dacă nu au trecut prin închisori. Mai avem în jur încă o serie de personaje de o reală valoare, aș zice istorică, martori sau participanți la evenimente pe care noi, generația mai tânără, am dori să le cunoaștem și să le înțelegem or aprecia la adevărata lor valoare. Din nefericire, eforturile adevăratului exil anticomunist în procesul de demascare a terorii din țară au fost împrăștiate în variate publicații, unele destul de efemere, dar fiecare cu rostul și meritele sale specifice momentului.

Aceste publicații ar trebui strânse și colecționate într'un fond documentar în Țară, așa încât noii cercetători și istorici de mâine să aibă toate mărturiile la îndemână.

Știu că mulți gândesc că nu au talentul literar necesar ca să scrie o carte. De aceea subliniez că nu forma literară este importantă acum, ci substanța care să ajute nevoia de istorie ce se va scrie. Mai este un aspect pe care aș dori să-l sugerez, acela al impactului pe care aceste scrieri documentare l-ar avea asupra lumii vestice.

Dacă Soljenițin a ajuns o somitate mondială prin al său *Arhipelagul Gulag*, carte eminamente documentară, fără pretenții literare sofisticate, este datorită faptului că s'a tradus imediat în engleză și apoi în alte limbi de mai mică sau mai mare circulație. Același fenomen s'a petrecut și cu Pasternak, cu câteva decenii în urmă. Dacă aceste cărți ar fi rămas scrise numai pentru vorbitorii de rusă, impactul lor moral ar fi fost poate zero.

Din nefericire, limba română este de o foarte redusă circulație. În plus, am sentimentul că noi suferim de un anumit narcisism cultural care își are rădăcinile în acea atitudine ineptă rămasă dela *"Latina gintă e regină/ între-ale lumii ginte mari"* care ne aruncă într'un nejustificat izolaționism. Folosim abuziv de mult expresia *"școala românească de..."* când de fapt patru decenii de comunism ne-au aruncat mult înapoi pe scara civilizației și a culturii. Dacă citâm nume luminate, care fac cinste țării de origină (Ionesco, Eliade, Cioran și alții mai noi cum e Omesco), să nu uităm că aceștia au publicat în limbi de circulație universală.

Părerea mea este că nevoia de istorie nu se reduce numai la demascarea ororilor săvârșite de comuniști sau elucidarea unei anumite propagande antiromânești plină de etichete false și *"fapte"* complet plăsmuite; această nevoie de istorie trebue neapărat prezentată în limbi de circulație universală, pentru ca încet, încet, să putem intra în circuitul cultural mondial unde am putea avea locul nostru respectat și justificat de calitate și nu de narcisism desuet și ridicol.

Sunt convins că și România poate da un Soljenițin sau Pasternak, că și noi putem avea cel puțin candidați la premiul Nobel sau la alte glorii internaționale.

Bătrân de acum, am răbdarea și aștept evenimentele care să-mi justifice părerile de mai sus și așteptarea.

REGIM ANTINAȚIONAL

Urmare din pag. 2

continuare spre aceleași *"nebănuite culmi de progres și bunăstare"*, ca și până acum! Paradoxal însă, adevărații nostalgici ai ceaușismului sunt în mare parte muritorii de rând, dependenții de regim, deprinși cu'n loc de muncă, fie și prost plătit, truditorii onești pe principiile comuniste:

"Nici muncă fără pâine, nici pâine fără muncă" / *"Noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc"* / *"Decât mult și fără rost, mai bine puțin și prost"* / *"Cine-i harnic și muncește are tot ce vrea, cine-i leneș și chiulește are tot așa"* / *"Are statul, are și băiatul"* / *"Uteciștii de azi, RFG-știi de mâine"* / etc., etc.

Uitarea se dovedește cu adevărat igiena celor mulți și năpăstuiți, care și-au uitat trecutul întunecat și n'au învățat nimic din el, ajungând astăzi să-i regrete pe cei doi criminali, demolatori de biserici, academicieni semianalfabeți, rușinea istoriei neamului românesc. Sindromul nostalgiei este amplificat de noua garnitură comunistă, care mizează pe el drept un posibil suport electoral. Nimic mai fals în realitate, fiindcă omul de pe stradă, tânjind după ceaușism, acuză târla de parveniți, în cap cu Ilici Iliescu, pentru dezastrul în care l-a adus. Lozincile *"despoției și ale ceaușismului luminat"* sună altfel:

"Ilescu te-am votat, ne-ai mințit și ne-ai uitat" / *"Iliescu și ai lui, să se ducă dracului"* / *"Tatăl nostru-Iliescu, mama noastră-Văcăroiu, Decât o mamă bețivă, mai bine orfan de tată"*.

Perioada anilor '90, a regimului comunist Iliescu, se bazează numai pe minciună. Este un regim antinațional, în care puterea criptocomunistă acționează împotriva intereselor naționale. Hora Unirii a fost transformată de Iliescu și complicii lui în Hora Supraviețuirii. Tovarășii formați la Moscova, Iliescu și Snegur, fac pe dracu'n patru ca oamenii să uite că Basarabia aparține de fapt și de drept României, în timp ce diplomația noastră, aservită puterii moscovite, încearcă să ne convingă că nu trebue să fim *"revanșarzi"*! În gafele politice de proporții Iliescu Ilici e neîntrecut. Tratatul cu URSS și cel cu Ungaria, ca și recunoașterea Republicii Moldova, trup din trupul țării românești, reprezintă grave erori strategice ale regimului antinațional dela București. Toate manevrele Chișinăului au scopul restaurării și consolidării Rusiei țariste imperiale, în timp ce Românii basarabeni majoritari cerșesc drepturi elementare dela minorități, iar Rușii și Ucrainenii au devenit tot mai agresivi.

În recenta sa vizită particulară la București, fostul președinte american George Bush a spus: *"am convingerea că Dl. Iliescu își va duce țara către realizarea scopurilor majore pe care și le-a propus"*. Să ne ferească Dumnezeu ca vorbele lui Bush să se-adeverească și blestemul numit Ilici Iliescu să-și prelungească mandatul până la sfârșitul secolului, după modelul prim-secretariului din Kazahstan, țintuit ca președinte.

După deceniile de colonizare bolșevică, România duce lipsă acută de credibilitate în plan intern și internațional, cauza fiind contradicția gravă dintre vorbele și faptele comunistului Ilici Iliescu, fost și actual pion otrăvit al Moscovei și agent KGB-ist. Luptăm din greu să supraviețuim sub zodia *"ceaușismului luminat"*, în care revenirea în forță a foștilor tovarăși activiști, directori, securiști etc., a devenit un fapt obișnuit. Comuniștii sunt la fel de tari și se'nghesuie să-și decline pozițiile cheie deținute înainte de '90, pentru a fi recuperați și replantați rapid în funcții bănoase. Regimul antinațional Iliescu se dovedește diabolic în mențenirea și adâncirea relelor trecutului, în repetarea experimentului ceaușist, vizând cu ostentație distrugerea potențialului biologic și psihic al poporului român.

Radu ȘTEFĂNESCU

Citiți lunar "Cuvântul Românesc"!

O CLAIE DE FÂN

Alexandru NEMOIANU

Acum câteva veri, l-am văzut pe prietenul meu Ion Bănuş adunând fânul cosit câteva zile mai devreme şi felul în care a clădit o claie de fân într'o poiană din hotarul satului Borloveniii-Vechi dela poalele Semenicului. Era o poiană mică, aşa cum sunt multe în părţile acelea, frumoasă, curată, smulsă dintr'o sălbăticie rămasă neclintită, în toată măreţia ei dela începutul vremurilor. O poiană care mărturisea despre prezenţa omului şi semnul lăsat de el în lume. Era o întâmplare tulburătoare, care vădea o rânduială temeinică şi care ascundea o învăţătură încă mai adâncă.

A începutul lucrul întorcându-se cu faţa spre Răsărit şi închinându-se cu semnul Sfintei Cruci. De jur în jur era doar pădurea încremenită în liniştea după amiezii de vară, iar în poiană era fânul aflat în neorânduială şi care, aşa cum se afla, nu era de nici un folos şi părea să sporească şi să se adauge anarhicului asediu al elementelor neîmblânzite.

Cu grijă, prietenul meu a tăiat un par înalt şi drept de gorun, l-a curăţat de crengi şi noduri, l-a înfipt drept ca o făclie în mijlocul poienii şi apoi a început strânsul. Încet, cu răbdare şi îndemânare, fânul a început să se adune în jurul parului bine mirositor. Ceea ce fusese haos şi neorânduială devenea formă şi mărturie că lucrarea omului în lume are, şi trebue să aibă, şi rost şi ţintă şi frumuseţe. Căci puţine lucruri au emoţionanta şi nobila frumuseţe a clăilor de fân din ţinuturile de munte româneşti. Lucrarea se făcea cu temei şi drămuită trudă într'o mireasmă care nu poate fi descrisă dar care ştiu că nu are egal. A încheiat lucrul după câteva ceasuri. Mica poiană strălucea de curăţenie, iarba era egală peste tot şi hotarele stăvileau şi ţineau în locul lor pădurea şi agresivitatea ei. Fără gesticulaţie inutilă omul îşi afirmase prezenţa din nou şi făcuse, după putere, lumea mai frumoasă. Prietenul meu a strâns paţinele unelte cu grijă, s'a întors spre Răsărit şi s'a închinat din nou cu semnul prin care Cel ce este începutul şi sfârşitul tuturor a ales să mântuie lumea. Cele ce le-am văzut atunci au un înţeles adânc şi cuprind o povaţă statornică.

Asemenea fânului din poiana Borloveniului şi noi ne aflăm răspândiţi izolaţi şi în voia vântului şi la cheremul tentaţiilor de tot felul, arătate de haosul negativităţii. Este de tot limpede că doar în conlucrare şi doar laolaltă putem face o zidire tare şi cu sorţi de viaţă îndelungată. Asta nu înseamnă să ne pierdem identitatea individuală sau încă mai puţin să o abandonăm de bună voie. Omul nu este făcut să stea în turmă, ci are de împlinit un destin şi o chemare care rămân pentru noi toţi dar şi pentru fiecare dintre noi. Aceasta este o taină peste măsură de adâncă şi care ne obligă să fim mereu treji în cugete pentru a nu vătăma nici rostul care este al fiecăruia şi nici rostul care este al tuturor. Este atâta de uşor de înţeles că pentru a ne păstra fiinţa noastră şi pentru a păstra dreptul la fiinţă al celor din jur trebue să recunoaştem pe faţa fiecăruia ca şi pe faţa noastră chipul Celui care ne-a zidit pe toţi. Pentru a ne aduna din nou şi a fi generaţie cu rost în trecerea vremii, trebue să ne strângem în jurul unei *"axe"* care nu poate fi alta decât cea a credinţei şi a dragostei de neam.

Să căutăm în jurul nostru şi să ne întoarcem în dragoste spre cei de mai înainte ai noştri şi să pricepem că lucrurile nu sunt de tot la întâmplare şi că ele nu au fost lăsate să stea în paragina lipsei de grijă. Rostul de oameni şi Români ni-l împlinim înfrumuseţând lumea care pentru o scurtă clipă ne-a fost dată şi pentru felul în care ne împlinim acest rost vom fi cântăriţi şi în neamul nostru şi în faţa Dreptului Judecător.

Aşa cum fânul se adună şi capătă formă în jurul lemnului din mijlocul clăii, la fel neamul trebue să se adune în jurul *"axei"* duhovniceşti care îl defineşte.

Mai sunt încă aşa de multe lucruri pe care avem a le învăţa dela ţăranii noştri faţă de care aproape nimeni nu a avut milă, dar pe ale căror palme aspre şi tari se sprijină nădejdea noastră de azi şi de mâine aşa cum s'a sprijinit şi nădejdea de ieri. Ţăranii nu vor şi nici nu au lipsă să fim mereu treji în cugete pentru a nu vătăma nici rostul care este al fiecăruia şi nici rostul care este al tuturor. Este atâta de uşor de înţeles că pentru a ne păstra fiinţa noastră şi

Scrisori esenţiale

ŞTIM CÂT VĂ E DE GREU

Teodor BRĂILEANU

Tuturor Românilor plecaţi de acasă,

"Te-aştept să vii,
să te întorci la mine;
numai aici
ne va fi cel mai bine.
Să ne vedem cu drag
cu-o inimă curată
pe-al casei prag
aşa ca altădată..."

Din când în când Mirabela Dauer ne smulge lacrimi cu acest cântec atât de răscolitor...

Şi atunci, ne oprim din toate, şi ne gândim la voi...

Aflăm, din date neoficiale, că în prezent cam zece milioane de Români sunt plecaţi de-acasă de stihia comunistă şi a urmaşilor ei...

Zece milioane de inimi care, la ceas de linişte şi de meditaţie, suferă cumplit de dorul de acasă...

Nu e mai mare durere în sufletul omului ca despărţirea. De tată, de mamă, de fraţi şi de surori, de casă şi pământul natal...

Cine a provocat plecarea şi de ce?...

Ştim cine şi ştim de ce şi tocmai de aceea durerea despărţirii se schimbă în furie şi pornire neiertătoare către cei ce-au stat - şi stau! - la baza marelui exod naţional.

Ne fură mişcarea, ne cheamă treaba, afacerile, ne ia valul vieţii şi - pentru mult timp - uitâm. Sau ne facem numai? Uitarea... Ce remediu teribil pentru supravieţuire... Dacă am ţine minte toate relele care ne-au lovit, am înnebuni. Dacă orice se poate uita, una însă nu! Crima!...

Şi mai ales crima colectivă, crima politică.

Nu vom uita niciodată 11.000 de ţărani căzuţi în revolta din 1907, sutele de mii de pieriţi în tranşeele Primului şi celui de-al Doilea Război Mondial, miile de Români ardeleni, când s'a produs şi primul exod al supravieţuitorilor spre America. Nimeni nu poate uita crima de a decapita un partid ca cel al gărzii de fier, după cum nu se poate uita nici singura victimă dată de socialişti, acel nevinovat Vasile Roaită, în numele căruia apoi, ajunşi la putere, cu ajutorul automatelor ruseşti, socialiştii Domnului Iliescu au arestat peste trei milioane de Români, dintre care peste trei sute de mii n'au mai venit din închisori.

Aceasta a fost cea mai mare crimă politică din istoria neamului românesc.

Crimă care a dus la ruperea de glie a zece milioane de Români, răspândiţi în lume, din Canada până'n Australia.

Crimă care stă ca un nor negru deasupra ţării prin cei care au făcut parte din aparatul statului criminal şi tot ei sunt astăzi la conducere...

Cum se poate opri crima?

Printr'o unire a celor plecaţi de acasă cu adevăraţii oameni rămaşi acasă, cei plecaţi să vină cu forţa banilor să refacem proprietăţile şi încurajarea milionaleor de proprietari care-i va scoate pe socialişti din politică.

Aşa ne putem regăsi şi răzbuna crima care ni s'a făcut, despărţindu-ne.

Ştim cât vă e de greu departe de ţară. Ştim cât ne e de greu în ţară, care încă nu ne-a revenit.

Ajutaţi-ne să vă ajutăm să reveniţi acasă.

LEGISLATIVUL ROŞU

Banu SERDARU

Sesiunea de primăvară e'n plină desfăşurare, Camerele Parlamentare votând legi după legi, iar maşina comunistă de vot, dirijată dela Cotroceni, funcţionează ca unsă. Ţara gemând de hoţi, escroci şi tâlhari de drumul mare, s'a dat Legea protecţiei civile şi a muncii la negru şi Legea pazei obiectivelor, bunurilor şi valorilor. Evident că aceste legi nu's pentru hrebenciucii din guvern, nu-i afectează pe grangurii experţi în tunuri, ci pe cei mărunţi, începători în arta escrocheriei.

Statutul senatorului şi deputatului bate pasul pe loc, înţepenit la art.7, cel cu AGA-CA-SPAGA, amânat strategic pentru a cincea oară! Rechinii roşii nu sunt dispuşi să se conformeze *"preţioaselor indicaţii"* prezidenţiale de a renunţa la milioanele venite peste noapte, ca membri activi în AGA şi CA.

A urmat Legea accelerării privatizării, adjudecată cu 183 voturi roşii, contra 110 normale, care au definit-o în fapt ca lege a stopării şi tergiversării privatizării, iar 48 *"stimabili"* au chiulit strategic. La votul nominal comuniştii s'au unit ca unul, dovedind unitatea de monolit în apărarea propriilor interese, după cum suflă vântul dinspre Cotroceni. Legea falimentului, rebotezată cu schepsis a insolvabilităţii comerciale, a fost ajustată prin schimbarea de optică a majoritarilor roşii care au decis, contrar recomandării FMI, scoaterea din cauză a Regiilor Autonome, ce nu vor putea fi lichidate. Cu alte cuvinte, mamuţii ineficienţi ai economiei socialiste de comandă nu vor putea fi declaraţi insolvabili, creditorii nepuţându-şi recupera banii.

Dezbateri aprinse a suscitat Legea privind reglementarea situaţiei juridice a unor imobile cu destinaţie de locuinţe, trecute în proprietatea statului. Maşina infernală de vot a decis ca toţi chiriaşii caselor luate cu japca de regimul comunist să şi le poată cumpăra, la preţuri ridicole, inepţie pe care nici Ciuruitul nu şi-a permis-o. Aşa înţeleg criptocomuniştii, ajunşi *"parlamentari democraţi"*, să respecte dreptul de proprietate, garantat de constituţia făcută tot de ei! Plata despăgubirilor acordate foştilor proprietari urmează să se facă în cel mult doi ani dela evaluare, de către Ministerul Finanţelor, valoare reactualizată la data plăţii, luând ca bază salariul mediu pe economie din ultima lună a trimestrului expirat. S'a hotărît ca foştii proprietari îndreptăţiţi fie să-şi recapete apartamentele, fie să primească despăgubiri, să depună cereri în termen de şase luni dela întrarea în vigoare a legii. În 20 Iunie '94 Legea caselor naţionalizate a fost adoptată prin fraudă de Senatul majoritar roşu, fără să se fi întrunit cvorumul. Tovarăşii au decis atunci ca proprietarii care nu locuiesc în casele lor să capete doar unele despăgubiri, iar chiriaşii care stau în ele să le poată cumpăra, devenind proprietari, printre aceştia aflându-se foştii şi actualii nomenclaturişti. Zonele elefanţilor roşii, Cotrocenii sau Primăverii, nu intră în discuţie, sunt intangibile.

Actualul legislativ este o ruşine naţională, care-şi permite orice prin majoritatea trandafirie abjectă care-l compune. Astfel a reapărut taxa de trecere a frontierei, declarată neconstituţională prin decizia Curţii, validată de Parlament în 14 Martie a.c. A fost deajuns ca un deputat comunist să propună drept sursă de venituri pentru Legea privind ajutorul social taxa pe trecerea frontierei, chiar dacă se încalcă Constituţia, şi maşina iliistă de vot s'a declarat cu 137 *"pentru"* încălcarea Legii Legilor şi 104 *"contra"*.

Interesele politice imense în validarea Consiliilor de Administraţie ale celor două mijloace mass-media de menţinere a puterii prin înşelarea opiniei publice, Radioul şi Tembelizorul, au supus la turaţie maximă maşina infernală de vot a Iliescului. Numai că, de data asta, aliaţii pecereului părinte au încurcat borcanele, şi la radio lista tovarăşilor n'a trecut, iar la tembeliziune dezastrul a fost total, printre candidaţii Opoziţiei fiind respinşi şi doi lingăi ai puterii. Slabe speranţe ca până'n 15 Mai a.c. să se hotărască soarta celor două societăţi de prostit norodul, iar realegerea realesului până la moarte se apropie ameninţătoare. Fabricile cotrocenişte de minciuni trebue încadrate rapid cu slugi devotate în posturile cheie, altfel se pierd alegerile, nu iasă cucuveaua din urne! În schimb, Ordonanţa de urgenţă nr.1 din 8 Martie a.c. a fost votată într'un consens trandafiriu patrulater, înghiţând salariile celor din întreprinderile cu capital majoritar de stat şi din regiile autonome.

A fost definitivat Codul de procedură penală, legiferându-se ca probe juridice înregistrările audio şi video şi revenindu-se la

Continuare pag. 6

TEC
THE EUROPEAN CONNECTION
LEGATURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

EXCLUSIV PRIN TEC
Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE

TORONTO - BUCUREŞTI
MONTRÉAL - BUCUREŞTI
VANCOUVER - BUCUREŞTI
CALGARY - BUCUREŞTI
Bucureşti - Toronto sus 760
Bucureşti - Montréal sus 760

TORONTO-FRANKFURT
TORONTO-LONDRA
TORONTO-AMSTERDAM
TORONTO-LOS ANGELES
TORONTO-NEW YORK

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb=$59.33
Peste 25lb $2.99Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ A ROMÂNIEI

Av. George VASU

Pentru prima oară, în România, prin art.140-145 ale Constituţiei din 1991, s'a înfiinţat o nouă instituţie democratică, CURTEA CONSTITUŢIONALĂ, necunoscută până acum în ţara noastră.

Curtea Constituţională are următoarele atribuţii, conform art.144 din Constituţie:

a) se pronunţă asupra ***constituţionalităţii legilor, înainte de promulgarea*** acestora, la sesizarea Preşedintelui României, a unuia dintre preşedinţii celor două camere, a Guvernului, a Curţii Supreme de justiţie, a unui număr de cel puţin 50 de deputaţi sau cel puţin 25 de senatori;

b) se pronunţă asupra constituţionalităţii regulamentelor Parlamentului, la sesizarea unuia dintre preşedinţii celor două camere, a unui grup parlamentar, sau a unui număr de cel puţin 50 de deputaţi sau cel puţin 25 de senatori;

c) hotărăşte asupra excepţiilor ridicate în faţa instanţelor judecătoreşti privind neconstituţionalitatea legilor şi a ordonanţelor;

d) veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Preşedintelui României şi confirmă rezultatul sufragiului;

e) constată existenţa împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcţiei de Preşedinte al României şi comunică cele constatate Parlamentului şi Guvernului;

f) dă aviz consultativ pentru propunerea de suspendare din funcţie a Preşedintelui României;

g) veghează la respectarea procedurii pentru organizarea şi desfăşurarea referendumului şi confirmă rezultatul acestuia;

h) verifică îndeplinirea condiţiilor pentru exercitarea iniţiativei legislative de către cetăţeni;

i) hotărăşte asupra contestaţiilor care au ca obiect constituţionalitatea unui partid politic.

În cazurile de neconstituţionalitate constatate potrivit art.144 lit.a) şi b), legea sau regulamentul se trimite spre reexaminare la Parlament. Dacă legea este adoptată în aceeaşi formă, cu o majoritate de cel puţin două treimi din numărul membrilor fiecărei Camere, obiecţia de neconstituţionalitate este înlăturată, iar promulgarea devine obligatorie.

Curtea Constituţională este unica autoritate de jurisdicţie constituţională din România. Ea este ***independentă*** faţă de orice altă autoritate publică şi se supune numai Constituţiei şi Legii 47/1992, privind Organizarea şi funcţionarea Curţii Constituţionale, precum şi Regulamentului de funcţionare publicat în M.Of. nr.190 din 7 August 1992.

Curtea Constituţională se compune din 9 membri (judecători) numiţi pentru un mandat de 9 ani, care ***nu poate fi prelungit sau înnoit.***

Trei judecători sunt numiţi de Camera Deputaţilor, trei de Senat şi trei de Preşedintele României. Curtea se înnoieşte cu o treime de judecători din 3 în 3 ani.

Curtea îşi desfăşoară activitatea în plen, sau în complete de jurisdicţie, alcătuite în condiţiile legii. Cvorumul pentru Plenul Curţii Constituţionale este de două treimi din numărul judecătorilor Curţii.

Curtea Constituţională are un preşedinte ales prin vot secret, pentru o perioadă de 3 ani, iar în caz de vacanţă, se alege un preşedinte până la încheierea perioadei de 3 ani prevăzute în lege la art.9 al.1. Alegerea are loc în termen de 5 zile dela constatarea vacanţei.

Curtea Constituţională pronunţă decizii, hotărîri şi emite avize, după cum urmează:

a) se pronunţă asupra constituţionalităţii legilor înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Preşedintelui României, a unuia din preşedinţii celor două Camare, a Guvernului, a Curţii Supreme de justiţie, a unui număr de cel puţin 50 de deputaţi sau a cel puţin 25 senatori, precum şi din ***oficiu.***

b) se pronunţă asupra constituţionalităţii regulamentelor Parlamentului la sesizarea unuia dintre preşedinţii celor două camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de 50 de deputaţi sau cel puţin 25 de senatori.

c) hotărăşte asupra contestaţiilor care au obiect constituţionalitatea unui partid politic.

d) hotărăşte asupra excepţiilor ridicate în faţa instanţelor judecătoreşti privind constituţionalitatea legilor şi ordanenţelor.

e) poate da Hotărîri în care veghează la respectarea procedurii alegerii Preşedintelui României şi confirmă rezultatul sufragiului, veghează la respectarea procedurii pentru organizarea şi desfăşurarea referendumului şi confirmă rezultatele acestuia, verifică îndeplinirea condiţiilor pentru exercitarea iniţiativei legislative de către cetăţeni etc.

f) Curtea Constituţională ***dă avize consultative*** pentru propunerea de suspendare din funcţie a Preşedintelui României etc.

Şedinţele Curţii Constituţionale sunt publice, în afara cazurilor din motive întemeiate Preşedintele hotărăşte şedinţă secretă.

Vreau să fac o precizare: dacă în cursul judecăţii în faţa instanţelor ordinare, instanţa din ***oficiu*** sau una dintre părţi invocă ***neconstituţionalitatea*** unei prevederi dintr'o lege sau ordonanţă, de care ***depinde judecarea*** cauzei, excepţia ridicată se trimite la Curtea Constituţională spre a se pronunţa asupra excepţiei ridicate în timpul procesului în faţa instanţelor de judecată ordinare.

Judecătorii Curţii Supreme trebue să aibă pregătire juridică superioară, înaltă competenţă profesională şi o vechime de cel puţin 18 ani în activitatea juridică, sau în învăţământul juridic universitar.

Judecătorii Curţii Constituţionale sunt obligaţi să-şi îndeplinească funcţia încredinţată cu respectarea Constituţiei, să păstreze secretul deliberării şi al voturilor, să-şi exprime votul afirmativ sau negativ, ***abţinerea dela vot nu este permisă.***

Preşedintele Curţii Constituţionale este asimilat cu Preşedintele Curţii Supreme de justiţie, iar judecătorii Curţii Constituţionale, cu vicepreşedintele Curţii Supreme de justiţie.

Curtea Constituţională are o intensă activitate, acum în faza *"statului de tranziţie"* la democraţie.

LÂNGĂ GHERGANI, SIBERIA

Ion TECŞA

La câteva zile după 23 August 1944, în gara Ghergani: puzderie de oameni, foiau pe peron, între linii, pe vagoane, majoritatea ostaşi şi refugiaţi, aşteptând liberă plecarea trenului în care mă aflam şi eu, tras pe a doua.

Timpul trecea. Afară, căldură toridă, în compartiment te coceai, iar pe culoare nu te puteai mişca decât trecând peste corpurile celor întinşi pe jos, de-a lungul sau ghemuiţi, dormind sfârşiţi de oboseală.

Printr'un noroc nesperat, la Găeşti, am reuşit, intrând pe fereastră, să ocup locul unuia care coborîse în acelaşi mod, chiar lângă geam. Jumătatea din lumină era obturată de picioarele celor care, ciorchine, spânzurau pe acoperiş. Primisem ordin să aduc pe calea aerului, un avion, dela Pipera la Petreşti, de unde escadrila din care făceam parte se pregătea pentru campania din Vest. Erau orele trei după amiază, eram pe drumuri din zori şi, aşa cum mergeau trenurile, nu ştiam dacă mai puteam ajunge până se întunecă la Bucureşti.

Însfârşit, un tren mixt, probabil cauza întârzierii, trage pe linia a III-a, cu un *"bou vagon"*, cu unul din cele vreo două geamlâcuri cu zăbrele, drept în faţa noastră. Apar câteva capete de Nemţi prizonieri, care, cu mâinile întinse, ne rugau să le dăm de mâncare şi ţigări. Am reuşit să strâng dela ceilalţi călători ceva pâine, roşii şi chiar o bucată de slană, pe care, cu greutate le-am transmis celor ajunşi în nenorocire. Ţigări, cele mai multe le-am dat eu care, nefiind fumător înrăit, reuşisem, din raţia mea, să strâng vreo zece pachete, *"Mareşalul Antonescu"*, tari, praf de puşcă, şi care scoteau un fum ca dela vapor, dar savurate de tabagişti ca pe un binevenit antinevrotic. Cum rupeam din liceu şi din cei trei ani cât am fost până atunci pe front, binişor limba germană, puteam schimba câteva vorbe şi face parte dreaptă fiecărui Neamţ care se perinda prin faţa ferestruicii. Ultimele le-am oferit unui *"Fritz"* care, aşa spălăcit, cu barba nerasă de cine ştie când, semăna cu un Crist rafaelit, după care am strigat: *"Fertich! Keine brot, keine Tzigareten!"* Rămas singur, am purtat cu el o convorbire de câteva minute. Mi-a povestit că au fost capturaţi la trecerea Dunării şi predaţi de Bulgari, Sovieticilor, că este de undeva de lângă Frankfurt, agricultor, că nu ştie nimic de familie, soţie, copii şi părinţi, zilnic bombardaţi, că nu-i va mai vedea niciând, iar el sigur va pieri în pustiul îngheţat al Siberiei. Plângea domol, resemnat, cu lacrimi care-i lăsau şiroaie pe faţa-i nespălată...

Cineva de jos ne-a anunţat că mai avem de aşteptat încă o oră. Nevoit să urinez, am coborît pe fereastră; miam rezolvat treaba irigând unul din falnicii platini ce cresc dincolo de terasamente, în faţa gării. De altfel, vă închipuiţi, n'am fost singurul.

La întoarcere, văd că din vagonul Nemţilor prizonierii coborau, câte unul, printr'un coridor de militari sovietici, toţi Mongoli, cu *"balalaicile"* îndreptate spre captivi, care bătând cu pumnii în portieră, ceruseră să li se permită a-şi face nevoile.

Deodată, unul din başbuzucii sovietici mă împinge cu brutalitate în rândul Nemţilor care reintrau - sub ameninţarea ţevilor armelor - în vagon. Bănuiesc că din cauza uniformei ce o purtam, de trupă, grisfer, din aviaţia română, asemănătoare oarecum cu cea a Germanilor, mai ales că, lungan şi blond cum eram, puteam fi uşor confundat cu ei. Soldatul sovietic a crezut că unul din prizonieri s'a strecurat cu gândul de a evada.

- Nazat! Pahod na Sibir, nimeţchi banditi!

Ajutat şi de un şut în fund, m'am trezit fulgerător încorporat în Wermacht. Glumă, glumă dar pentru mine situaţia devenise subit dramatică, pe muchia de cuţit care desparte viaţa de moarte. Dintr'un om, oricum liber, care până atunci, cu ajutorul Domnului scăpasem din zeci şi zeci de ocazii de a-mi frânge gâtul, inerente meseriei de zburător, mai ales pe front, în modul cel mai stupid posibil, două nenorociri mă păşteau: ori Nemţii, odată ajuns în mijlocul lor, mă ucideau din răzbunare (să nu uităm *"figura"* pe care le-am făcut-o la 23 August) sau, cruţat de aceştia, le-aş fi împărtăşit soarta, adică munci peste puteri, foame, frig, marşuri prin nesfârşitele spaţii, la 30-50 grade sub zero ale Siberiei; la capătul drumului moartea cea mai cumplită.

Realizând groaznica situaţie, am început să strig din toate puterile către Mongolii gardieni, care cu ură îşi îndreptau puştile spe mine:

- Niet! Niet! Ia rumânschi, niet nimeţchi! Ia rumânschi!

Strigătele mele disperate, însoţite de semne, prin care arătam epoleţii şi capela, diferită, cu riscul de a fi împuşcat, a avut efectul unei ezitări, citind o clipă, în ochii agresorului o uşoară descumpănire. Am profitat de ea, m'am desprins din strânsoare şi am încercat să scap. Dar imediat, o nouă îmbrânceală şi mai violentă m'a readus în mijlocul prizonierilor.

Cine a trăit ororile războiului, ştie că transportorii acestora, luau în primire captivii, la număr, şi, tot la număr, trebuiau predaţi la etapa următoare de marş, vii sau morţi. În mijloacele de transport, dacă unii mureau, nici măcar nu puteau fi aruncaţi, chiar dacă se descompuneau. Gardienii, pentru orice eventualitate, evadare, moarte, schilodire, etc., îşi făceau rezerve, azvârlind în coloane sau vehicule pe primul gură-cască întâlnit. Ei bine, de data aceasta imprudentul am fot eu.

Dar Dumnezeu m'a cruţat, făcând o minune: o parte din Nemţii care nu apucaseră să reintre în vagon s'au oprit şi, cred, recunoscând în mine pe cel care i-a ajutat cu alimente şi ţigări, riscând focul soldaţilor mongoli, m'au respins, protestând: *"Sie sind Rumänien soldaten, nein deutchman"*, arătând başbuzucului, care mă ţinea de gât, epoleţii lor, diferiţi de ai mei. Vehement şi gesticular, încât până la urmă a slăbit strânsoarea şi a lăsat în jos ţeava armei, dela tâmplă.

Deodată, vagoanele s'au mişcat pentru cuplă, pornind apoi, ceea ce l-a obligat pe gardian să mă abandoneze, de teama unei evaziuni în masă. Soldaţii sovietici, au grăbit cu patul armei, lovind fără milă urcarea în vagon. Agresorul meu, ultimul, a tras portiera şi cu mare agilitate a rămas pe scară. După vreo 20-30 metri, regretând că m'a scăpat, tras pe sfoară, dintr'o poziţie incomodă, a tras o rafală, care din fericire pentru mine şi ceilalţi gură cască, nimeni nu a fost împuşcat.

Menţionez că nici unul din Românaşii noştri, spectatori la câţiva metri la ceea ce s'a întâmplat, din laşitate, nepăsare, lipsă de solidaritate, care ne cam caracterizează, nu au intervenit, cât de cât, pentru a mă salva.

Reflecţii pe marginea acestui eveniment? Una singură, banală: De ce depinde soarta unui om, viaţa sa: iadul din Siberia, sloiul planetar, păduri nesfârşite de conifere care trebuiau tăiate, transportate către gatere, urechi şi picioare buboase din cauza gerului cumplit?

De doi, trei paşi, scara unui vagon de vite şi, poate de recunoştinţa unor străini, consideraţi, greşit, fără suflet.

LEGISLATIVUL ROŞU

Urmare din pag.5

"normalitatea" ceauşistă a filajului şi interceptării nerušinate a convorbirilor telefonice.

S'au înregistrat peste 200 de modificări ale Codului Penal şi Codului de procedură penală care vor mai atenua gradul de insecuritate al oamenilor onești. Au mai fost dezbătute problema monopolului de stat şi Legea codului silvic. Un lucru e clar ca bună ziua: după Constituţia comunistă iorgovană şi Legea strâmbă a fondului funciar, rămasă în mare parte doar pe hârtie, se dă acum bătălia pentru a minţi în continuare poporul cu radio-tembelizorul şi a renaţionaliza casele luate cu japca de comunismul dejisto-ceauşist.

A trecut timp de când Ilici Iliescu a înfierat, cu mânie prezidenţială, incompatibilitatea mandatului de parlamentar roşu cu apartenenţa aleşilor la AGA şi CA, dar tovul comunist amână mereu discutarea Statutului deputatului şi senatorului, pentru a se încheia anul financiar şi aşi lua milioanele nemuncite. Activitatea parlamentară din ultima săptămână a fost marcată de recenta cârpeală guvernamentală la cultură şi comerţ, în urma sforăriei din culise pentru ciolane mai mari. Încălcând orice regulament, au fost adoptate Ordonanţa de urgenţă nr.1 şi Raportul de mediere la Legea accelerării privatizării.

Banu SERDARU

Pentru a vă ţine la curent cu ultimele ştiri din România, echipa noastră redacţională lucrează fără încetare... Nu rămâneţi în urma timpului...
Citiţi lunar
"Cuvântul Românesc"
şi participaţi la viaţa exilului românesc pentru a forma un puternic front de luptă anticomunistă.

"În spatele uşilor închise"

Mihai GHEORGHIU

Zilele trecute, am primit un telefon, direct din Bucureşti, dela un vechi şi bun prieten, care spre surprinderea mea, mă solicita telefonic direct şi nu prin intermediul operatoarei, ca în alte rânduri, în vederea unei convorbiri cu taxă inversă, adică plătită de mine. Bineînţeles că bucuria de a-l auzi, după atât de mult timp, a fost foarte mare, dar faptul că el suporta costul acestei convorbiri internaţionale, extrem de costisitoare, m'a făcut pentru un scurt moment să-mi închipui că ceva deosebit s'a petrecut în viaţa acestuia, că poate cumva, urmare a originalei noastre democraţii, dictate cu atâta perseverenţă de cei dela cârma actualei conduceri, ceva pozitiv s'a petrecut în viaţa acestuia, influenţând direct situaţia lui financiară în aşa măsură încât costul acestei convorbiri să nu mai reprezinte ca mai înainte contravaloarea a aproape unei jumătăţi din retribuţia sa lunară. Dar imediat după derularea celor câteva minute acordate tradiţionalelor formule de politeţe caracteristice, bunul meu amic, a abordat un subiect destul de dificil şi ascultându-l, am început, puţin câte puţin să realizez infirmitatea celor bănuite de mine iar glasul lui precipitat dar totuşi atât de cald, transpunea prin sine însuşi durerea, durerea lui, a unui prieten de demult, de departe, de acolo de acasă din Patrie, a unuia dintre compatrioţii mei, ai noştri, a unuia dintre cei aproape douăzeci şi trei de milioane de Români obligaţi la o luptă crâncenă, extrem de dură şi mai ales agonică şi asta pentru nimic mai mult decât pentru însăşi existenţa de pe o zi pe alta.

România, umbră confuză a celei ce odată era supranumită *"Grânarul Europei"*, se zbate în momentul de faţă, nu numai cu greutăţile unei economii falimentare dar şi cu anumite discrepanţe politico-teritoriale, privitoare la Transilvania, pretenţiile şi absurdităţile *"Piticului veninos"*, crescând încet, pe nesimţite dar cert, în configuraţia unei degringolade şi haos european actual, format de vidul căderii comunismului şi implicit de disensiunile economo-politice activate puternic de aceasta şi tocmai în acest sens, el, inginerul Radu Timofte, mă chemase telefonic, cheltuind poate jumătate din salariul său, în speranţa ca eu, prietenul lui, de peste ocean, să-l liniştesc sufleteşte, dezminţind cele auzite şi discutate din ce în ce mai mult în România.

L-am ascultat îndelung, realizând totuşi scurgerea ireversibilă a timpului şi implicit al costului exorbitant al respectivei convorbiri dar mi-a fost imposibil să-l întrerup.

Şi el, bunul meu prieten, continua, făcându-mi cunoscut, că actualmente, în jurul României, se duce o campanie diplomatică extrem de puternică şi mai ales periculoasă, având ca scop final, ruperea Transilvaniei de către teritoriul şi aşa ciuntit al acesteia.

În favoarea celor spuse de el, sublinia în mod deosebit, de activitatea şovină a *"făţarnicului prelat"*, impunerea prin acord, la o dezarmare a României, prin autodistrugerea unor tancuri, aflate în dotarea actuală a forţelor armate române iar în cele din urmă chiar înfiinţarea unui consulat maghiar la Cluj şi chiar al unuia american care, vezi doamne, ar avea scopul să supravegheze modul de respectare a drepturilor minorităţilor maghiare din această regiune şi tocmai în asta consta nedumerirea lui...

Cu alte cuvinte, Ungaria, urmăreşte abil, transformarea Transilvaniei într'o regiune maghiară independentă *"Stat în Stat"* urmând apoi bineînţeles, o eventuală unificare lesne în baza unei aşa zise etnicităţi iar în favoarea susţinerii acestei ipoteze stau însăşi respectivele uneltiri şi mişcări de culise ungare, mai sus menţionate.

America, este şi a fost întotdeauna considerată de către Români, simbolul libertăţii şi al dreptăţii, stindardul veşnic viu, al democraţiei şi tocmai în acest consens, el nu înţelege cum de această mare putere democratică se poate lăsa influenţată şi chiar abil controlată de interesele celor dela Budapesta.

Scurgerea ameninţătoare şi extrem de rapidă a minutelor mă îndemna constant la o scurtare a convorbirii care de altfel se transformase într'un monolog, condus cu atâta patimă sufletească de către bunul meu prieten şi compatriot, care, la fel ca şi ceilalţi asemenea lui, din Patrie şi de pretutindeni din Exil, pot uita cu uşurinţă, de foamete, mizerie şi nedreptate socială, atunci când integritatea sfintei Patrii şi a neamului sunt ameninţate, oferindu-şi mândri şi cu vitejie strămoşească, braţul oţelit şi chiar viaţa, în jertfa sfântă a păstrării integrităţii naţionale.

Atunci când obosit sau conştient poate în cel din urmă de costul extrem de mare al convorbirii, mi-a dat în sfârşit şansa de a-i răspunde, am fost atât de năucit de efuziunea sa sufletească cât şi mai ales de complexitatea respectivei probleme încât practic, nu prea am ştiut ce să-i răspund.

Acum, la mai bine de o săptămână, dela respectiva convorbire, întrebările sale complicate, amplificate oarecum şi de temerile mele, îmi pulsează insistent în memorie, negăsind în a da un răspuns cât de cât concret la extrem de complexa situaţie.

Ştim cu toţii şi de altfel ar fi inutil şi mai ales periculos să nu realizăm, existenţa unei situaţii mocnite şi încordate, între cele două părţi, situaţie amplificată extrem de mult, în ultimul timp, când profitând de confuzia economică şi mai ales politică a României, se încearcă o învrăjbire între Românii şi Maghiarii din Transilvania manipulând cu dibăcie elementele extremiste, de ambele părţi şi în cele din urmă, ceea ce este mai periculos, mizând pe latura diplomatică, de *"lobby'* efectuat mai peste tot, pe lângă cei mai puternici, reuşind să se infiltreze, împotriva cursului normal, spun eu, chiar şi la Washington, obţinând chiar bunăvoinţa şi credulitatea celor din urmă în contextul absolut nefavorabil actual al unei Românii, zdruncinate de convulsii economico-politice extrem de grele şi împrejmuită numai de duşmani gata să-şi înfigă colţii în rănile mult prea sângerânde ale acesteia.

Şi, acum când încercăm să supravieţuim, să renaştem, constatăm, culmea absurdităţii, că intrarea României, în Consiliul Europei poate fi hotărîtă tocmai de Ungaria şi chiar de Olanda, ba chiar şi de Bulgaria care în acest moment face jocul celor ce urmăresc distrugerea integrităţii noastre naţionale.

Acum, mai mult ca niciodată, când soarta României, se încearcă a fi hotărîtă, *"în spatele uşilor închise"*, se simte nevoia unor mari diplomaţi şi patrioţi, cum ar fi Maniu, Brătianu şi Ion Antonescu şi chiar dacă în acest moment pe frontispiciul diplomatic al României, nu există nimic asemănător, sunt sigur că ***acesta*** va apare la momentul respectiv dintre rândurile celor neînfricaţi *"Pui de lei"*, gata oricând spre sacrificiul total al apărării integrităţii naţionale a Daciei-Romane indiferent de preţul care va fi cerut.

Pentru a vota

in alegerile provinciale din Ontario

8 iunie 1995

(9 a.m. la 8 p.m.)

numele Dumneavoastra trebuie sa se afle pe NOUA LISTA de ALEGATORI sau un CERTIFICAT de ALEGATOR, inainte de data de 7 iunie la ora 8 p.m.

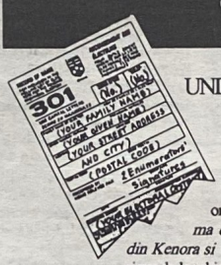

UNDE SE TINE VOTAREA

Locul unde puteti vota la data de 8 iunie este indicat in Formularul 301 sau pe certificatul de alegator. Votarea va avea loc intre orele 9 a.m. si 8 p.m. *(o ora ma devreme in sectiile electorale din Kenora si Rainy River)*. Daca nu sinteti sigur de locul in care puteti vota, sunati la oficiul de vot din districtul Dumneavoastra electoral.

Multe locuri de vot sint alese pentru usurinta cu care permit accesul alegatorilor. Daca aveti dificultati la locul Dumneavoastra de vot, persoanele care au in grije urna de vot o pot aduce la usa, pentru a va usura accesul.

Daca sinteti inregistrat pe lista de alegatori sau un certificat de alegator dar nu veti putea vota la data alegerilor, sau sinteti plecat din oras, puteti sa participati la votul in avans care se va tine la sectia Dumneavoastra de votare.

Numerele de telefon ale sectiilor de votare pot fi obtinute de la serviciul telefonic de informatii. Daca doriti sa obtineti informatii in legatura cu sectia Dumneavoastra de votare cereti "Elections Ontario" si apoi intrebati de sectia respectiva.

Va rugam sa aduceti la cunostiinta cele de mai sus rudelor sau prietenilor care nu stiu sa citeasca.

Informatii publicate de catre Biroul Central al Alegerilor.
Warren R. Bailie,
SEFUL BIROULUI CENTRAL AL ALEGERILOR

AVETI DREPTUL DE A VOTA LA 8 IUNIE ?

Aveti dreptul de vot daca in ziua alegerilor:

- veti avea virsta de 18 ani impliniti,
- veti avea cetatenia canadiana, si
- veti fi avut resedinta in provincia Ontario pentru cele sase luni precedente,

si numele Dumneavoastra se afla pe NOUA LISTA de ALEGATORI pentru sectia de votare in raza careia locuiti, sau pe un CERTIFICAT de ALEGATOR eliberat inainte de data de miercuri 7 iunie.

In zonele rurale, puteti sa aveti dreptul de a vota si pe baza unei marturii dar, daca doriti sa primiti un certificat de alegator, puteti sa telefonati pentru informatii suplimentare.

PENTRU INFORMATII DE NATURA GENERALA CU PRIVIRE LA VOTARE, SUNATI LA:

(416) 754-8683 PENTRU TORONTO SI ZONELE INVECINATE

1-800-668-2727 IN AFARA ZONEI TORONTO

Elections Ontario

O agentie apolitica a Adunarii Legislative
VA TINEM LA CURENT
X/36

BANTUSTANIZAREA ROMÂNIEI

— Gh.Ionescu OLBOJAN —

Anul trecut, cu ocazia Campionatului Mondial de fotbal, unul dintre redactorii *France Press*-ului a folosit o figură de stil neacademică la adresa componenţilor echipei noastre naţionale, anume aceea de *"ţiganii din România"*. După emiterea în eter a metaforei confratelui nostru franco-fan, Ministrul Afacerilor din Afară al României a sărit în sus, şi - prin canalele diplomatice care leagă Bucureştiul de celelalte capitale ale lumii - şi-a exprimat profundul sentiment de indignare la adresa agenţiei de ştiri de pe malurile Senei, considerând actul ziaristului francez drept o insultă gravă la adresa poporului român.

Regele *"romilor"*, Ion Cioabă, şi împăratul *"romilor de pretutindeni"*, Iulian I., au luat şi ei act de nesăbuinţa redactorului A.F.P.-ului şi au ameninţat agenţia respectivă cu un proces internaţional la Haga, plus nişte imense despăgubiri morale pe care le vor pretinde Francezilor.

Conflictul s'a încheiat prin scuzele pe care *France-Press*-ul a înţeles să le ceară părţii române. În acel moment se credea că problema ţiganilor din România a fost definitiv lămurită, anume ca ţara noastră a fost înzestrată de Dumnezeu cu o minoritate oacheşă şi care nu reprezintă marea masă a poporului român.

Iată însă că lucrurile nu au stat aşa. La sfârşitul lunii Aprilie curent, acelaşi Ministerul Externe decretează obligativitatea folosirii termenului de Ţigani în toate documentele oficiale ale României. Cum Cioabă şi Iulian I se pretind exponenţii etniei *"romilor"* din ţară şi de aiurea, conflictul, mocnind de mai mult timp între Putere şi oacheşi, s'a declanşat în mod expres: cele două capete încoronate au sărit la atac, pretinzând că preasupuşii lor nu sunt Ţigani ci *"romi"*. Petru a susţine *"ştiinţific"* protestul, Iulian I a recurs la dicţionarele limbii sanscrite, arătând că acolo se specifică faptul că substantivul *"rom"* înseamnă om. După părerea *"majestăţii-sale"*, Ministrul de Externe ar face mai bine să studieze istoricul entiei *"romice"* decât să se aventureze într'un câmp minat în care exploziile vor fi în lanţ, ele venind din partea organizaţiilor internaţionale la care România este sau va fi membru.

Din curiozitate gazetărească şi nesilit de nimeni, am purces la cercetarea afacerii, şi iată ce am aflat:

a. Dicţionarele noastre enciclopedice, vorbesc de Ţigani ca fiind o populaţie migratoare din Nord-Vestul Indiei şi care a sosit la noi între secolele 10-14 după Hristos.

b. Ţiganii ştiu o limbă străină - romica -limbă care nu face parte din limbile care s'au vorbit vreodată pe meleagurile româneşti.

c. Ţiganii au în sânge dragostea de mişcare. Ei nu stau locului. Plecaţi din India, ei nu ştiu altceva decât să migreze. Aşa se face că pe la sfârşitul secolului 14 ei au ajuns prin Franţa, Spania, Italia, Ungaria etc. Pe timpul lui Ceauşescu plecau în Occident numai câţiva, mai cu seamă căpeteniile lor. Acum, Vestul Europei este terorizat de Ţiganii plecaţi din România. Mafia clădită de Ţiganii din România în Occident este de natură să demoleze celelalte mafii, cu iz italian sau spaniol, după caz.

d. După felul cum îşi poartă părul şi după unele meserii ce le practică, ei sunt cunoscuţi ca: zlătari, lăieţi, rudari, dănciugii etc. Ţiganii sunt cei care, în ţară, se ocupă de activităţi ilicite, de escrocarea altor persoane, furt din avutul public sau privat. De aceea ei sunt cei mai întâlniţi prin penitenciarele româneşti.

e. Ţiganii au legile lor de pedepsire a celor pe care ei îi consideră vinovaţi.

f. Verificând datele statistice legate de această minoritate conlocuitoare, aflăm că la recensământul din 1992 s'au declarat Ţigani un număr de 409.723 persoane, adică 1,8% din populaţia României. Dintre aceştia doar 20% practică profesie legală vizavi de legile României. Din totalul populaţiei active ţigăneşti 74% nu au nici o profesie. Alte cifre: 2,8% dintre ei primesc îndemnizaţie de şomeri; marea majoritate a ţiganilor salariaţi sunt necalificaţi; 62,9% dintre ei trăiesc sub minimul de subzistenţă; 16-18% au afaceri pe cont propriu; 1,2% dintre Ţigani se află în închisori; 0,4% dintre Ţigani peste 16 ani sunt elevi sau studenţi; 27,3% sunt analfabeţi; 22% nu au absolvit nici o clasă; 5,3% nu au absolvit şcoala primară; 8,5% nu au absolvit liceul; mortalitatea 63%; natalitatea foarte ridicată, la o ţigancă revenind 4,3 copii faţă de 1,5 la totalul populaţiei feminine din ţară.

g. Unii dintre Ţigani s'au stabilit pe lângă satele şi oraşele României, pe lângă curţile boiereşti şi la început erau robi sau slugi. Mai târziu, după momentul eliberării lor din ingratele munci de robi, pe harta ţării au apărut comune (astăzi oraşe - unele dintre ele) cu denumiri care marchează momentul eliberării ţiganilor; Slobozia (Azi reşedinţa judeţului Ialomiţa), Slobozia-Moară (judeţul Giurgiu), Slobozia (sat aparţinând municipiului Câmpina), Păroasa (sat aparţinând comunei Vâlcea), Ruda, Căldăruşani, Ţigăneşti, Zlătărei, Căzăneşti, Ursăreşti, Negreşti, Corbeni şi altele.

h. Până în Decembrie '89, în România nu se vorbea de *"romi"*. Dintr'odată, după marea cacealma iliesciană, ne-am pomenit că Ţiganii noştri au devenit *"romi"*. Mulţi Români s'au speriat chiar, crezând că este vorba de o nouă populaţie migratoare în trecere prin ţara noastră.

Cârdăşia oacheşilor cu guvernul iliescian a dus la o afirmare pe plan politic similară cu a celorlalte eşaloane minore. Astfel, Iulian, împăratul tuturor *"romilor de pretutindeni"*, vrea să candideze la preşedinţia ţării, devenind în caz că va fi ales împărat, preşedinte de republică. Poate atunci Iliescu şi ai lui vor înţelege unde duce bantustanizarea României. Că altceva nu ne aşteaptă. Ungurii cer - pe de o parte - autonomie şi autodeterminare pentru judeţele cu iz maghiar, iar Ţiganii vor şi ei satisfacerea unor drepturi, mai puţin dreptul de muncă necunoscut lor, ei preferând să trăiască sau profite pe spinarea poporului român.

În concluzie, că trebuia să vină şi acest moment, de se vor ridica şi celelalte minorităţi cu pretenţii, Românii nu au decât să ridice lagăre de concentrare în care să se adăposteasă în faţa furiei celor fără de ţară şi care au fost primiţi în spaţiul nostru naţional, voit sau nevoit.

AŞTEPTĂM ELITE

— Petre PREDESCU —

Aniversarea din 8-9 Mai a.c. de către marile puteri a 50 de ani dela sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial prilejuieşte adevăratului exil românesc afirmaţia că România aşteaptă de 55 de ani elite, altele decât cele ce se perindă pe arena politică mondială a acestui interval de timp.

Explicaţia se află în suferinţele sale ivite sub fenomenul socio-politic ce-l vom derula mai jos.

Un dezechilibru aparte - nesesizat - zdruncina randuiala lumii anilor 1933-1940, provocând nedumeriri până la haos şi a prilejuit în Europa, extins restului lumii, războiul doi mondial, fenomen ce a rămas *"neclintit"* după încheierea conflagraţiei şi până azi. Deoarece, efectul negativ al unui *"efect"* pretinde eliminarea şi nu amalgamarea cauzei care l-a produs.

Imaginea social-politică mondială a stadiului prezent ce ne străduim a o prezenta cunoaşte autoobstrucţionare prin restrângerea la spaţiul unui articol de ziar, inclusiv lacunarea - să-i zicem - de a lumina experimentele ce se decid în spatele uşilor închise.

Dezechilibrul socio-politic ocolit şi netratat în cauza reală (recunoaştem, extrem de dificilă) a fost şi a rămas explozia demografică haotică pe Terra. Ea a surprins ideologiile, economiştii, politicienii, impunându-se - temporizat istoric - recent; începător în urmă cu cca. o sută de ani, printr'un salt uimitor: dela 2,2 miliarde populaţie pe Terra la 6,5 miliarde în prezent; adică 4,3 miliarde în ultima sută de ani.

Acest gen militant al politicii actuale conservă tendinţa inconştientă de a imprima viitorului sâmburele celei de a 3-a confruntare mondială. Calea extrem de dificilă, cum o caracterizam mai sus, este a conlucrării cu elite mondiale pentru stoparea ritmului haotic demografiei şi selectarea unanim recunoscută.

Popoarele, ca etnii, conservă viabilitatea lor unui naţionalism patriotic instinctiv şi mocnit, dar stabil şi intransigent dela cele mici la cele mari - fără excepţie - chiar acolo unde faţada străvezie denotă racolare de militanţi cosmopolitismului.

În schimb, comunismul rus a conservat şi menţine un naţionalism extremist nu departe de cel hitlerist - ambele - opozabile naţionalismului de îngăduinţă pe baze creştine al Românei antebelice 1933-1945.

Este vorba de suferinţele la care făceam trimiterea la începutul expunerii de faţă; linia creştină a convieţuirii lansată de tineretul unei ţări mici - România - a fost asimilată *"necinstit"* celor două extreme ale dictatorilor Hitler-Stalin.

Tineretul a fost suspicionat, condamnat şi ucis de aceleaşi uşi închise; poate tocmai pentrucă da dovadă cu jertfe în Spania, anti-comunism... Pentru clarificare în apreciere justă, marcăm expunerii încercarea curajului lucid de a pune degetul pe rană potrivit căruia: devenirea ca putere primară în lume a USA după al Doilea Război Mondial cunoaşte o cumpănă conjuncturală şi nu de stegar soluţiei în conflictul amintit - demografia. Dovada constă în pacea încheiată şi refulată în experiment comunist cu tatonările ce urmează prăbuşirii acestuia, fără eradicarea cauzei dezechilibrului social care aşteaptă remediu real.

Încercările de modificare a structurii etnice a popoarelor într'un cosmopolitism generalizat timpului duce la un Turn Babel continuator experimentului comunist cu ţările Europei de Est şi ale celor asiatice, subjugate de Rusia.

Naţionalismul patriotic are un caracter ideologic şi refractar experimentelor pe seama sa.

Semnalările de mai sus reprezintă *"un steag alb"* fluturat fără vlaga susţinerii înfumurate a celor ce deţin forţa materială propagandistă, mereu caducă, cu milioane de oameni daţi morţii experimentale şi cu spectrul de a face din planetă tabula-rasa...!

Ieşirea din ignoranţă a mass-mediei europene şi mondiale cu democraţia pragului de mileniu trei, ne dă convingerea că se va analiza corect stadiul expus drept realitate fenomenelor sociale prezente.

Cosmopolitizarea încurajată cu bumerang minoritar în autonomii; promovarea homosexualilor; a viciilor; abuzul la demnitatea omului serios şi cultuivat etc. etc., reprezintă eforturi inadvertente.

De aici concluzia sinonimă intitulării: AŞTEPTĂM ELITE.

TURBĂ ŞI SMARALD

Un adevăr: după 1989, mulţi idoli au început să se bâlbâie ori au amuţit. Multe din gloriolele literaturii optzeciste (e drept, sunt şi notabile excepţii: Liviu Antonesei, Ion Stratan, Florin Iaru) au azi nevoie de cârjele hilaropolitanei *"România Literară"*, de penele boante ale Tanţei Buzea şi Alecu Ştefănescu.

Îndrăzneala nu înlocuieşte harul scrisului. Dar cine să mai ţină seama de un astfel de *"fleac"*? Importanţi sunt dolarii Ocultei şi indicaţiile cine ştie cărui grad al acesteia. Astfel, poeţi precum Gellu Naum, Cezar Ivănescu ori Şerban Foarţă sunt acoperiţi de umbrele cenuşii ale literatoizilor Mircea Cărtărescu, Traian T. Coşovei, Magda Cârneci. Timişoreana revistă *"Orizont"* aproape intră în delir când e vorba de a beatifica un oportunist şi un nechemat de Poezie precum Ioan Crăciun, redactor la Radio Timişoara. Dar abia şopteşte câteva rânduri despre poeţii dăruiţi de Spirit, poeţii Traian Dorgoşan, George Lână, Gheorghe Pruncuţ, Nicolae Popa.

Astăzi, în *"ţara asta plină de umor"*, neguvernamentalii şi neiluminaţii New-Age mănâncă turtoi şi napi porceşti. Strălucite publicaţii literare ca *"Viaţa Românească"* (Bucureşti), *"Convorbiri Literare"* (Iaşi), *"Orientul Latin"* (Timişoara), *"Exod"* (Sibiu), *"Poesis"* (Satu Mare), sunt puse la *"regim"*, apar când şi când.

Să fie credinţă, dar. Veşnicia va alege doar pe cei scrişi în Cartea Vieţii.

• • •

B.E. ÎŞI VOPSEŞTE PĂRUL

Visătorul în stare de veghe, arhilucidul *"sadomasochist"* (vorbesc despre inepuizabilul Salvador Dali), surrealistul care dela început a întors către Moscova dosul şi a binecuvântat Falanga, spunea despre cei mediocri că, de vor încerca să facă un lucru bun sau un lucru prost, zadarnic, nu vor izbuti, vor face o treabă mediocră.

B.E. a fost şi va rămâne un literatoid. În ciuda logoreei unor critici năimiţi de Echer şi Compas ori senilizaţi de timpuriu.

B.E. a scris până acum cinci opuscule de versuri cenuşii.

B.E. a rămas necăsătorit de scârţan ce e. Se plânge că n'are bani. E mereu pus la patru ace. Nu merge niciodată singur *"la o bere"*, doar în grup, dar mai niciodată nu contribuie la nota de plată. E drept, ce-i al lui e al lui, ştie a cerşi cu eleganţă.

B.E. îşi vopseşte părul. N'ar fi nimic dacă şi l-ar vopsi în verde, mov sau purpuriu, aşa, din sămânţă de scandal. Dar nu, el îşi vopseşte părul în castaniu, se jeneză că are 50 de ani şi i-au apărut fire albe.

La orice întâlnire literară sau literatoidă, B.E. ia cuvântul. Vorbeşte mult şi prost. Dar vrea ca în ziar sau revistă, când se face pomenirea evenimentului (literar ori literatoid) să fie pomenit şi numele sau.

Cuvintele *"monumental"* şi *"extraordinar"* sunt nelipsite de pe ale sale buzişte, mai ales când e vorba de haverii săi.

Mai nou, B.E. dă semne de ipohondrie.

E, bien sûr, apolitic în scris, guvernamental la locul său de muncă şi opozant în cârciumi.

B.E. nu va putea face niciodată ceva bun ori ceva rău.

• • •

ÎNTREDESCHIDERE

Astăzi, când arginţii sau/şi semnalizările cu Echerul şi Compasul plimbă glorii, acum în curs de mucegăire, dela stânga la dreapta, dela dreapta la stânga, cu pauze de *"apolitism"*, o revistă precum *"Exod"* reprezintă dacă nu deocamdată o deschidere, măcar o întredeschidere a Ochiului Trei, ochiul văzător doar al celor et(h)erne.

Apare când poate, la Sibiu, prin străduinţa unor poeţi proaspeţi în spirit: Daniel Deleanu, Ştefan Doru Dăncuş, Vasile Bora, Florin Oancea, Mariana Marian. Modestă ca prezentare (tipo)grafică, dar mare în idealuri, susţinută de stylus-uri îmbelşugate în har, simt că revista va realiza acea visată simbioză Tradiţie-Anvergură, intenţie nefinalizată, din varii motive, de gruparea bucovineană (interbelică) *"Iconar"*.

Revista poate fi procurată scriind pe adresa: Str. Constantin Noica nr.40, Sibiu, cod 2400, România.

Dan Emilian ROŞCA

Instantanee

Oniţa

Radu BADIU

Sunt de câteva zile pe câmp şi mă căznesc să scot la lumină o vie părăsită, năpădită de rugi de mure. Mă ajută trei femei: ţaţa Ioana - mamaia, Măuţa - mămica şi Oniţa - fetiţa de 4 ani. Via arată ca şi ţara, (ajunsă pe mâna unora care s'au făcut 50 de ani că mor de grija ei, vrând *"s'o ducă în socialism cu o jumătate de oră mai devreme"* - cum umbla o glumă sub Ceauşescu, ducând-o la o zăpăceală totală în agricultură şi la o derută completă în industrie).

Oniţa însă habar n'are de aşa ceva.

Se suie pe o cracă a nucului de trei ani, se leagănă acolo şi lălăie un cântec de al ei. Are pantalonaşi de doc, adidaşi coloraţi ca la oraş, iar în sus o gecuţă albastră ca cerul cu o glugă trasă pe cap, fiindcă bate un vânt pârlit pe câmp. Dela soare şi dela vânt are faţa măslinie, ochii căprui vii, dar de o melancolie şireată. Guriţa îi este ca o fragă iar năsucul parcă nici nu-i. *"Domnu' Badiu, Domnu' Badiu*, îmi zice uşor, din când în când. *Nu aşa se dă cu sapa..."*

- Dar cum, Oniţa?

Fetiţa se lasă uşor de pe crăcuţă, vine întins, dar nu fuga, îmi ia sapa din mână şi-mi arată.

- Aşa... O dată în stânga, o dată în dreapta. Aşa... Ca mămica... şi ca mamaia...

- Ce să fac... îi răspund tare s'audă mama şi bunica. *Peste cincizeci de ani mi i-am pierdut prin şcolile şi fabricile capitalei... De unde să ştiu cum se dă cu sapa*, mă fac eu a fi chiar ageamiu.

Fetiţa îmi redă sapa şi rămâne cu pumnişorii puşi în şolduri să mă urmărească cum dau acum cu sapa, adică dacă *"am priceput"*.

- Ei, cam aşa, mă aprobă ea pe jumătate şi pleacă să adune nişte gălbenele, pe care ochii ei vii, dar nemişcători, aproape melancolici le-a zărit afară din vie.

Face un bucheţel şi începe *"să stea de vorbă cu mine"*, adică să-mi povestească, spunând cuvintele repede, repede, uneori nemai având aer, aspirând cuvântul, de unde mai prind ceva dincolo de jumătatea frazei, atributele şi complementele *"înghiţindu-le"*.

- Io când ieream mai mică mi-am dat cu sapa drept în picioruş, adică... şuv, şuv, şuv (aici intervine acea aspirare de cuvinte de neînţeles) *şi Ursu' polar - căţelu' meu - a căzut la noi în veceu, cum se zice la toaleta de privată. Au! Dar cine să-l scoată, Doamne, că zăpăcitu' ăsta de Mircea, frate-miu... şuv, şuv, şuv... De-a şi bătut-o mămica fiindcă şi-a năclăit plovăraşu'... Proasta... Da' capra mea Corina e stârpă!... E stârpă! s'a strâmbat ea cu dezgust dispreţuitor. Nu face ied nici anu' ăsta, apoi către mine, şoptit, confident: parc'ar fi Iliescu...*

- Ce ştii tu despre Iliescu?

- Că n'are copii... Ăia care umblă jegoşi prin gara de Nord şi la metrou sunt... şuv, şuv, şuv... Da' noi avem. Cinci! Sunt io, surorile mele Mari, Sili şi Tănţica. A... Da' Tănţica e mare, domnişoară, la voi la Bucureşti. Învaţă să coasă la maşină şi... şuv, şuv, şuv. Acuma e acasă. Iote-o. Vine cu mâncare. Şi mai l-avem p'ăsta zăpăcitu'... fratele meu Mircea. Pe care-l bate tăticu' că nu se duce cu vaca. Fumează şi odată şuv, şuv, şuv... l-a prins mămica. Avea pachetu' de ţigări în buzunar. Şi n'are decât doisprezece ani, dă-l năibii!...

Căţelul nostru Cezar latră de bucurie şi se duce s'o întâmpine pe Tănţica, ce vine cu sacoşele pline cu oalele de ciorbă şi tocană şi sticlele cu ţuică şi vin. Deşi e năltuţă şi bine făcută la 15 ani, Tănţica vine greu şi pe Oana o apucă mila:

- Mămică, strigă ea, *du-te domnule, înaintea ei şi ajută-i. N'o vezi cum se nunereşte cu sacoşele alea?*

- Ete! respinge mama cererea. *N'are decât!... E fată mare!* face mama şi loveşte des, des cu sapa în pologul de rugi încălciţi. *Că ea a venit colea să ne ajute? Neam! Hai, domnişoară, mai repede. Ce te mişti aşa ca pe bulevardele Bucureştiului? Calcă de două ori într'un loc, c'aici e câmp nu horă...* strigă mama cu mândrie nedestăinuită către fata ei cea mare, care - Doamne! *ce-a crescut şi ce frumoasă s'a făcut!* zic ochii mamei care strălucesc de bucurie.

Întindem pe pământ un ştergar, îi facem şi Oniţei loc la *"tacâmul ei"*, dar Cezar e pe aproape şi fata, ca şi acasă, îi strigă câinelui:

- Tu, nu!... îi spune ea categoric. *Că n'ai făcut nimic azi. Io i-am adus toporu' şi cazmaua lu' Domnu' Badiu, da' tu?... Când îţi spuneam: Cezărică, pune mâna la treabă, te apuca căscatu'... Hai! Piei de-aci că te cârpesc!...*

Pe drumul din capul viei trece o căruţă cu un cal. Oniţa o vede şi arată acolo cu degeţelul:

- Ăla nu-i Carino al nostru, mămică?

- Cum o să fie! răspunde mama scurt. *Se poate el fără Daniela?*

- A... Aşa-i... recunoaşte fetiţa. *Că Dani a noastră, mânza, e mereu legată lângă el, la căruţă.*

Nu trece mult şi vine şi căruţa lor plină cu araci. Este trasă într'adevăr de un cal mare, sur, frumos ca un Bucefal. De huluba din dreapta este legată o mânză roibă - Daniela.

Oniţa priveşte venirea căruţei ca pe un lucru firesc, aşa cum ne uităm la un pom pe care îl vedem în fiecare zi în acelaşi loc. S'ar părea că acest copil nu gândeşte. Dar îi umblă mintea permanent. Mişcările ei sunt aşa de line şi atât de nederanjante, încât, ceilalţi, fac multă vreme abstracţie de ea. Fiind ultima, adică prâslea, nimeni nu s'a mai entuziasmat de ea, ca de prima şi de-al doilea, care este băiat. Cele trei fete care au urmat *"în serie"* au venit ca un fel de *"blestem"*. *"Nimic!* i-a strigat soacra Măuţei (mamaia de aci) când s'a gândit la o întrerupere. *Să nu-mi umblaţi mie cu prostii! Câţi îţi dă bunul Dumnezeu, atâţia să faci!"*

Când toţi se duc la descărcat araci, Măuţa se uită lung la fetele ei, şi deodată se repede la cea mică, o ia în braţe, o sărută de mai multe ori cu *"S'o mânce mama de cumînţică"*... Şi imediat o *"aruncă"* într'o parte cu: *"Hai, stai jos, colea şi nu te prosti, că eşti o nesuferită"*... Cea mare zâmbeşte înduioşată strângând vasele, iar cea mică sare să-i ajute. După plecarea Tănţicăi, Oniţa vine lângă mine şi-si reia povestitul:

- Io dorm cu mămica, în cojoc, fiindcă n'avem atâtea plopume, tăticu' doarme cu Mari în plopumă, iar Sili şi Mircea în altă cameră. Tănţica doarme cu mamaia. E "fata lu' mamaia", n'aţi ştiut, domnu' Badiu?

- Şi Tataia?

- La târlă... Cu oile... Tataia e cioban, ţine cu Iliescu, zice iar şoptit şi ferit, ca un râs de-o prostie. *Că cică ăsta ne apără de boieri. Tataia îl are pe Iliescu pe pereţi. În poze de-alea colorate - afiş! Îl are şi pe tăticu' în tindă.*

- Da' icoană are tataia la stână?

- Îcî...

- Tu te închini?

- Ştiu să mă închin, ştiu de Doamne Doamne dela mamaia, da' tataia zice că asta e "propagandă". El şi când vede la televizor desene animate zice că-i propagandă. Da' io cu Mari îi spunem: astea sunt desene animate, tataie, pentru copii. El zice: "prostii!" şi pleacă la oi. Tataia nu sufiră televizoru'. Nici nu se uită.

- Dar tăticu' se închină?

- Nici el... c'a fost tractorist. Tăticu' e supărat că s'a stricat ceapeu'... I-a luat tractoru'... Toată lumea fura dela ceape, ă-hă!...

- Până s'a ales prafu'... completează mamaia... care a fost prin preajmă şi a auzit. *Alegi-s'ar prafu' de ei, că nici unu' din câţi au condus ţara asta n'a făcut nimic pentru ţăran. Noi - topor de oase. Barim acum cu ăsta... prafu' să s'aleagă! Avem o casă de copii şi doar două pogonaşe de pământ. Ne-a dat astă toamnă dela asociacie vreo patru săculeţi de grâu, da' ne-a pus de-am plătit aratu', semănatu', sămânţa! Acum ne ia şi impozit. Prafu' să s'aleagă de cine i-a pus acolo, cocoţaţi în vârf.*

- Dumneatale i-ai pus... Prin felul cum ai votat.

- Io? s'a desculpat femeia, arătându-se cu degetul în piept. *Nici n'am fost la vot, dacă vreţi să ştiţi! Da' proştii ăştia ai mei... Of, nişte mototoi...*

- Mototoi, a făcut şi Oniţa aruncând şi ea mâna în lături, ca mamaia, aplecându-se să ia încă o floare galbenă care crescuse frumos printre bălării, timp în care căruţa trasă de Carino şi condusă de tăticu' *"mototolu'"* intra în sat.

Pe câmp se lăsase apoi liniştе de ne ţiuiau urechile. Şi deodată a ţâşnit din trifoişte o ciocârlie care a prins să triluie şi să urce spre soare, bătând aproape pe loc aripi mici şi neputincioase.

Oniţa şi-a mijit ochişorii cei căprui cenuşii strigându-i păsării copilăreşte:

- Lie, ciocârlie, dă-mi noroc şi mie şi una la pălăriel...

OLTENISME

Ionel RĂDULESCU

•... **SPECTACOLUL SECOLULUI**... Fundaţia de teatru şi film *"TOFAN"* în colaborare cu Teatrul Naţional Craiova şi Holland Festival, Festival D'Avignon şi Wiener Festwochen au proiectat pentru '95-'96 spectacolul RUGĂTOARELE, pe un scenariu având la bază opera lui ESCHIL. Premiera va avea loc la Craiova în această toamnă, în română şi franceză şi o distribuţie de proporţii, regizor Silviu Purcărete. Recent, Naţionalul din Bănie a primit premiul pentru cel mai valoros teatru românesc al anului '94, iar titanul scenei româneşti a fost recunoscut în persoana actorului Ilie GHEORGHE pentru realizarea de excepţie în *"IONA"* a lui Marin Sorescu.

•••

•... **"PENSIILE" ŢĂRANILOR**... La Craiova Casa Autonomă de Pensii pentru ţărani îşi desfăşoară activitatea în condiţii precare, cu mijloace primitive de calcul şi statistică, personal redus, prost plătit, dar versat în birocraţia comunistă, deci uşor coruptibil. Ţăranii doljeni vin şi bat zadarnic pe la uşi pentru pensiile penibile, după o viaţă întreagă de muncă înrobitoare în ceapeurile *"raiului"* comunist. Prestările de servicii se înscriu şi ele, firesc, în starea de anormalitate a ţării.

•••

•...**CA ŞOBOLANII**... Recent, la Craiova, o mână iresponsabilă a aruncat la gunoi 40 de roţi de cauciuc expirat, prilej pentru ţigănimea urbei să ia cu asalt tomberonul, într'o încăierare penibilă. Toate materialele *"recuperabile"*: sticle goale, pâine mucegăită, alimente alterate etc., etc., sunt rapid repuse în circuit de ţigănimea inventivă, care contribuie şi ea, după posibilităţi, la *"sănătatea"* naţiunii, alături de vraciul alimentaţiei raţionale.

•••

•...**OLTEANCĂ HOAŢĂ**... În câteva luni, patroana firmei craiovene SC ALEXIS ALI COM SRL s'a îmbogăţit, luând peste 6 miliarde lei împozit pe prostie dela deponenţii crezuli, căroara le-a promis 15% dobândă lunar. Firma avea ca obiect de activitate acte de comerţ, alimentaţie publică, producţie agricolă, articole de îmbrăcăminte, dar în realitate desfăşura doar activităţi cu specific bancar, într'o dezordine contabilă greu de imaginat de-o minte de om. Firma n'a înregistrat impozitul de profit şi majorarea de întârziere, în sumă totală de 70 milioane lei, activul societăţii fiind evaluat la 645 milioane lei, iar 5,5 miliarde lei neputând fi justificate!

•••

•... **MÂNCAREA SĂRACULUI**...Când era Dumnezeu pe pământ şi n'apăruse *"raiul"* comunist în România, oamenilor cu veniturі modeste nu le lipseau de pe masă măslinele, ceapa, brânza şi peştele! Acum, în ceauşismul luminat al lui Ilici Iliescu, toate astea presupun la un loc circa 15.000 lei, dacă socotim câte un kilogram din fiecare. Ori la cei 30.000 lei ajutor social sau alocaţie de sprijin lunar e cu neputinţă.

•••

•...**SPERANŢĂ DE CIVILIZAŢIE**... La Muzeul de Artă al Craiovei a fost vernisată Expoziţia *"Pieţele Oraşelor din Europa"*, în ampla suită de manifestări iniţiate de Delegaţia Uniunii Europene în România. Au putut fi admirate imaginile color ale celor mai reprezentative pieţe urbane ale oraşelor Comunităţii Europene, urmate de proiecţii asupra capitalelor ţărilor din U.E., ca o oază de speranţă într'o posibilă civilizaţie în libertate şi prin ţările noastre. Au avut loc simpozioanele: *"Integrarea României în structurile europene"* şi *"Oportunităţi de afaceri între firme din Dolj şi firme din ţările U.E."* Dar cu actuala conducere roşie dela Bucureşti drumul spre integrarea europeană trece pe la Moscova, aşa încât unica noastră şansă este intrarea Comunităţii Europene în România.

•••

•...**BAROSANII TRANZIŢIEI**... Potrivit rapoartelor Poliţiei doljene, 42 infracţiuni economice au produs o pagubă de 940 milioane lei în economia judeţului. A crescut numărul infracţiunilor de corupţie: 4 directori, 7 economişti, 8 funcţionari publici, 5 inspectori de control, 5 gestionari, 2 vameşi şi lista e lungă, cu cei ce-au pretins şi primit bani grei şi alte peşcheşuri grase necuvenite. Corupţia a cuprins întreaga societate românească şi nu va fi atenuată cât timp sunt vânaţi peştişorii de acvariu şi evitaţi cu dibăcie rechinii roşii, care deţin toate pârghiile puterii.

•••

•... **CIELO... RODAE AUTOMOBILE**... Forţa tehnologiei autoturismului pentru care service-ul post vânzare şi piesele de schimb nu constituie o problemă! Preţul limuzinei sud-coreene *"DAEWOO CIELO"* variază între $ 8.000 pentru Cielo GL şi $9.700 pentru tipul *"CIELO GLE"*, iar vânzarea primului lot de 1.000 autoturisme din 27 Martie a.c. s'a derulat rapid. În lei, la cursul zilei, preţurile sunt cuprinse între 16 şi 20 de milioane, iar reclama e pân'la Dumnezeu, insinuând *"accesibilitatea"*: preţurilor, mizilic pentru o mână de învârtiţi ai regimului, sfidare neruşinată pentru cei mulţi şi nevoiaşi, care trăiesc dintr'o leafă de mizerie.

•••

•...**BÂRCA** *"ELVEŢIANĂ"*... La 44 km. de Craiova, aşezarea cu cele 6.000 de suflete din Câmpia Olteniei s'a înfrăţit în 1990 cu localitatea eveţiană Carouge. Ajutoarele Elveţienilor au însemnat medicamente, îmbrăcăminte, mobilier şi aparatură medicală, un fax pentru primărie. Modernizarea centralei termice din comună pentru blocurile de locuinţe, cu unităţi comerciale la parter, ca şi dotarea liceului cu un cabinet medical complet vor fi asigurate tot cu sprijinul material al părţii elveţiene. În schimb, Consiliul Local a eliberat doar o treime din cele 1.800 titluri de proprietate şi încearcă, cu bani puţini, să renoveze spitalul şi căminul cultural. Comerţul particular se rezumă doar la barurі, în timp ce Cooperativa dispune de 6 magazine. Punctul de atracţie al comunei rămâne însă târgul săptămânal, unde vin negustori din toată Oltenia.

•••

IUREŞ CRAIOVEANU

G.N. VIFORERANU

De doi ani eram sub ocupaţia Armatei Roşii. Pentrucă locuiam aproape de Comandamentul sovietic, în fiecare noapte auzeam strigăte de *"ajutor"* însoţite de altă chemare disperată la vederea ostaşilor sovietici: *"patru...la!"* Era un semn că Ruşii ieşeau din bârlog în miez de noapte şi operau în voie acostând femei, furând şi schingiuind. După aceea, strigătele se potoleau. Nu îndrăznea să intervină nimeni. Pericolul era imens. De aceea, această ocupaţie era suportată de populaţie într'o atmosferă de tensiune încordată.

În asemenea împrejurări, plecând într'o dimineaţă la Ministerul Economiei Naţionale unde făceam serviciu, am avut ocazia să constat *"pe viu"* această tensiune gata să facă explozie.

Ajungând în dreptul Muzeului Natural *"Grigore Antipa"*, pe Bulevardul Filantropiei, azi 1 Mai, un cetăţean relativ tânăr, se opreşte în loc, clătinându-se uşor, semn că *"era făcut"*, aşa cum îi stă bine câteodată omului.

Automat, m'am oprit şi eu. Nu eram grăbit. Aveam timp să ajung la serviciu.

Luându-mă *"în vizor"*, insul a exclamat:

- Am să-i snopesc în bătaie, când o fi să plece!

Contrariat, l-am întrebat:

- Pe cine?

A urmat o pauză de reflecţie.

- Pe Ruşi!

- Bravo! Cum te cheamă amice? am adăugat simţind o simpatie deosebită pentru matinalul meu interlocutor.

M'a privit lung. Dintr'o dată s'a trezit de-a binelea. Întrebarea mea l-a derutat. Ce-o fi zis?!? Ăsta o fi dela Securitate şi are intenţia să mă toarne.

În cele din urmă a rostit plin de mândrie pentru numele ce mi l-a declinat:

- Iureş Craioveanu!

I-am strâns mâna şi mi-am văzut de drum.

La Piaţa Victoriei m'am oprit şi m'am uitat în urmă. Insul se oprise şi el, urmărindu-mă cu privirea. Exprima aceeaşi teamă. Eu însă de câte ori mă gândesc la întâlnirea aceea matinală, îl felicit în gând pe cetăţeanul care a răspuns aşa de isteţ, găsind un pseudonim care să-l pună la adăpost de orice necaz.

EROII

—— Ioan IOSIF ——

Cuvântul erou, derivă din limbă greacă şi înţelesul lui de bază este acela de apărător, iar această poziţie este fundamentală în toată lumea vie, plante, animale şi oameni.

Ea se manifestă în primul rând în sectorul ocrotirii unei generaţii de către generaţia precedentă. Părinţii caută să asigure urmaşilor cât mai bune condiţii de începerea unei noi vieţi. În acest sens, până şi plantele asigură fiecărei seminţe o rezervă de hrană necesară la încolţire.

În cultura noastră, cuvântul erou s'a extins şi la personajele principale din lucrări literare sau chiar din acţiuni sau atitudini de toate zilele.

Dar atenţia principală şi sensul prim al noţiunii de erou rămâne pentru autorii unor fapte mari, săvârşite în apărarea unui grup social, în special al unui popor, cu deosebit curaj, şi cu riscul situaţiei sau vieţii proprii, cu abnegaţie, dăruire de sine şi iubire pentru cei apăraţi împotriva unui sau unor adversari de temut, urmărind înlăturarea sau exterminarea lor.

În situaţia de acum a poporului nostru este de primă importanţa şi necesitate să cunoaştem eroii naţionali.

Din vechimea menţionată până azi, viaţa neamului nostru s'a desfăşurat în lupte continue pentru apărarea sa şi a teritoriilor lui, împotriva a numeroşi duşmani. În aceste lupte au strălucit eroi nenumăraţi, unii cu nume cunoscute şi alţii cu nume necunoscute.

Vom remarca principalele momente istorice glorioase şi pe eroii lor.

- În anul 513 A.C. Regele Darius I al Perşilor a trecut Dunărea cu mare oaste, a intrat în ţara Geţilor. Aceştia l-au respins.

- În anul 330 A.C. Alexandru cel Mare al Macedoniei a intrat de asemenea în ţara Geţilor. Soldaţii lui, înaintând în această ţară şi-au făcut loc cu suliţele prin lanurile de grâu înalt şi des, pe pământurile bine cultivate de localnici. A fost respins şi a renunţat la cucerire.

- În anul 300 A.C. Regele Lysimach al Macedoniei, urmaş al lui Alexandru la tronul acestei ţări, a trecut şi el Dunărea, pentru cuceriri. Fiul său Agatocles a căzut prizonier în mâna Geţilor. A fost eliberat de Regele Dromihete al Geţilor, ca gest de mărinimie şi din calcul politic. Şi Lysimach a renunţat la cuceririle plănuite.

- După anul 300 A.C a avut loc năvălirea Celţilor, care s'au extins dinspre Vest şi au ajuns până la părţile de Nord-Est ale teritoriilor geto-dace. Au fost putere dominantă în această zonă timp de aproape 200 de ani.

- La anul 82 A.C. începe domnia regelui Buerebista, despre care o inscripţie pe un monument funerar la Balcic, al unui Grec, zice: *"Regele Buerebista, ajungând cel dintâi şi cel mai mare dintre regii din Tracia şi stăpânitor al tuturor ţinuturilor de dincolo şi de dincoace de Dunăre"*. Buerebista a purtat războaie victorioase cu Celţii şi cu alţi duşmani. *"Hotarele Statului erau: spre Răsărit ţărmul Mării Negre şi Bugul; spre Miază-Noapte Carpaţii Păduroşi şi Cadrilaterul Boem, Dunărea mijlocie şi Morava; spre Miază-Zi Muntele Haemus sau lanţul Balcanilor"*. (*Istoria Românilor* de C.C. Giurescu şi Dinu C.Giurescu, vol. I, pag.44. Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1975). După moartea lui Buerebista (anul 44 A.C.) acest mare regat trac geto-dac s'a dezmembrat în mai multe state mici.

- În anul 85 A.D. împăratul roman Domiţian, temându-se de creşterea puterii Dacilor, a pornit război contra regelui Decebal. Nereuşind să-l înfrângă, a încheiat pace, favorabilă acestuia.

- Între 101-106 A.D. au avut loc războaiele împăratului Traian, împotriva lui Decebal. Aceste războaie, după lupte crâncene şi pierderi grele şi de o parte şi de alta, s'au terminat cu înfrângerea Dacilor. Decebal s'a sinucis ca să prevină umilinţa prizonieratului. Traian a intrat triumfător la Roma şi a ordonat construirea unei columne cu indicarea în basoreliefuri a luptelor cu Dacii şi a organizat Dacia ca provincie a Imperiului Roman.

În Dacia veniseră coloniştii din Imperiul Roman încă înainte de cucerirea ei, refugiaţi din cauza persecuţiilor creştinilor din acel imperiu şi negustori greci şi romani, dornici de câştig. Colonizarea s'a intensificat evident după cucerire. Amestecul cu Dacii a celor veniţi, s'a perfectat prin nişte colonii şi prin aşezarea ostaşilor romani, după ce aceştia terminau serviciul militar. Aceştia erau veteranii, care ne-au dat în vocabularul nostru cuvântul *bătrân*. În această perioadă, din acel amestec s'a născut poporul daco-roman, respectiv român, cu limbă latină, cu credinţă creştină şi cu bază biologică geto-dacă.

- Rezistenţa faţă de năvălirile barbare. La anul 270 A.D. sub presiunea Goţilor năvălitori, împăratul Aurelian, printr'o convenţie cu aceştia, a retras din Dacia armatele romane, lăsând populaţia fără apărare militară organizată, în faţa Goţilor şi a altor năvălitori barbari a căror epocă a început. Duşmanii neamului nostru, cu rea credinţă inventează pentru acel timp, retragerea întregii populaţii din Dacia, ceea ce nu se poate concepe şi nu se dovedeşte. Din contră faptul că popoarele năvălitoare nu au rămas în Dacia, dovedeşte că au găsit-o ocupată şi localnicii ş-au apărat fiinţa şi pământul. Munţii şi pădurile au fost fortăreţele lor, iar pentru continuitate sunt dovezi nenumărate.

- Rezistenţa faţă de Maghiari. Aceştia au venit din Asia în secolul al IX-lea. În anul 895 s'au aşezat în Câmpia Panonică, (aproximativ vatra lor de azi). Din această aşezare au atacat şi periclitat statele din Vest, până ce au fost înfrânţi de împăratul german Otto I, la Lechfeld în anul 955. Extinderea lor s'a îndreptat apoi spre Est şi s'au infiltrat prin văile Transilvaniei. Aici au întâlnit rezistenţa localnicilor români, numniţi atunci Valahi, conduşi de Duci sau Voevozi ca Gelu, Glad şi Menumorut. La anul 1000 Maghiarii s'au creştinat şi au dobândit astfel suport politic dela Roma catolică şi şi-au consolidat stăpânirea peste popoarele din Transilvania şi alte ţinuturi. Expansiunea lor spre Muntenia a fost oprită prin înfrângerea regelui lor Carol Robert de către Basarab cel Mare, la Posada în 1330, iar expansiunea spre Moldova, prin înfrângerea regelui Matei Corvin de către Ştefan cel Mare la Baia în 1467. Dominaţia şi exploatarea lor în Transilvania a luat sfârşit prin înfrângerea armatei maghiare comuniste a lui Bela Khun şi ocuparea temporară a Budapestei de armata română, în 1919; situaţie consfinţită prin Tratatele de pace dela Versailles (respectiv Trianon), care au pus capăt Primului Război Mondial.

- Între anii 1186 şi 1396, s'a ridicat în Sudul Dunării Imperiul Româno-Bulgar, întemeiat de Românul macedonean Asan şi condus în continuare de fraţii săi Petru şi Ioniţă zis Caloian şi de alţii. Imperiul acesta a fost rival al Imperiului Bizantin, cu care a purtat lupte. A luat sfârşit prin invazia turcă, în Peninsula Balcanică.

- În secolul al XIV-lea se întemeiază Principatele Româneşti Moldova şi Ţara Românească, prin desfacerea lor la orice dependenţă faţă de regii sau nobilii maghiari, astfel: Basarab cel Mare, în 1310 a unit cnezatele din stânga şi din dreapta Oltului, întemeind Principatul Ţării Româneşti (Muntenia) şi Dinastia Basarabilor cu reşedinţa la Curtea de Argeş. În anul 1330, şi-a asigurat independenţa completă faţă de regele Ungariei. Dragoş Vodă a plecat cu puţină oaste şi popor din Maramureş în Moldova în anul 1353, expediţie din care s'a întors, Bogdan Vodă a plecat tot din Maramureş în Moldova, unde a rămas întemeind definitiv acest Principat independent şi Dinastia Muşatinilor, în anul 1359.

- În 1394 Mircea cel Bătrân a învins oştirile sultanului turc Baiazid, la Rovine.

- În 1456 Iancu de Huneadoara, general maghiar de origine română, adunând oştiri din popor (Români, Maghiari, Secui, Sârbi etc.) a înfrânt pe Turci la Belgrad, repurtând o victorie, care a aprins inimile şi speranţele Occidentului pentru cucerirea Constantinopolului. Din nefericire generalul a murit de ciumă nu departe de ostaşii lui eroi-biruitori.

- Între 1456 şi 1476 Ştefan cel Mare a înfruntat pe Turci în numeroasele bătălii, obţinând în cele din urmă dela aceştia un statut acceptabil pentru Moldova. Pentru lupta lui în apărarea Moldovei şi a creştinătăţii şi pentru zidirea a 45 de biserici a fost trecut în rândul sfinţilor, printr'o hotărâre recentă a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

- În 1595, Mihai Viteazu, a înfrânt pe Turci la Călugăreni şi în 1599 pe Maghiari la Şelimbăr. În acelaşi an a intrat triumfător în Alba Iulia şi s'a proclamat Domn al celor trei Principate Româneşti: Muntenia, Transilvania şi Moldova. Este omorît prin înşelăciune, de oamenii generalului Basta, atunci aliat, dar pus la cale de împăratul Austriei.

- Între 1688 şi 1714 s'a ridicat Domnul Ţării Româneşti Constantin Brâncoveanu,

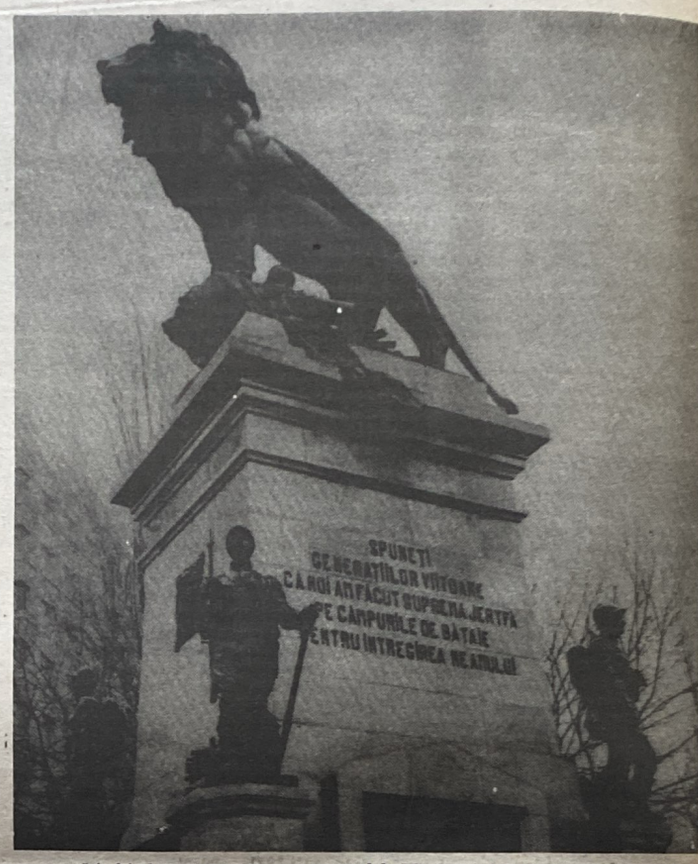

care urmărind independenţa faţa de Turci, a fost înlăturat dela domnie de aceştia şi ucis cu patru fii ai lui, prin tăierea capului. A fost trecut în rândul sfinţilor ca şi Ştefan cel Mare.

- În 1784 Horea, Cloşca şi Crişan au ridicat poporul român din Transivania împotriva grofilor maghiari asupritori şi au cerut desfiinţarea iobăgiei. Au fost prinşi prin trădare, judecaţi şi condamnaţi la moarte. Au fost executaţi prin frângerea pe roată, în Alba Iulia, la 18 Februarie 1785.

- În 1848 au avut loc revoluţii în toate trei Principatele Româneşti. La 15 Mai 1848 Adunarea Naţională dela Blaj, pe Câmpia Libertăţii a proclamat drepturile Românilor în Transilvania, ca naţiune majoritară şi autohtonă. Eroii acestor evenimente au fost: Avram Iancu, Simion Bărnuţ, Nicolae Bălcescu şi mulţi alţii.

- La 24 Ianuarie 1859 a avut loc Unirea Principatelor Muntenia şi Moldova sub Alexandru Ioan Cuza. Acesta ajutat de Kogălniceanu şi de alţi patrioţi luminaţi, a făcut reforme în sprijinul ţăranilor. Pentru aceasta a fost îndepărtat dela domnie de o coaliţie, numită de contemporani *"monstruoasă"*.

- Au urmat: alegerea Prinţului Carol ca Domnitor al României, la 10 Mai 1866; Proclamarea Independenţei la 10 Mai 1877; Declararea, purtarea şi câştigarea războiului pentru independenţă între 1877-1878. La 10 Mai 1882 România a fost proclamată Regat şi Domnitorul Carol încoronat ca rege al României.

- Declararea, purtarea şi câştigarea războiului pentru dezrobirea Transilvaniei, între 1916 şi 1919. Unirea tuturor provinciilor româneşti şi formarea României Mari. Încoronarea la Alba Iulia a regelui Ferdinand şi a reginei Maria, ca Suverani ai României Mari, la 22 Octombrie 1922. Eroii făuritori ai acestor glorioase evenimente au fost: 800.000 de ostaşi morţi în lupte, Generalii Praporgescu, Eremia Grigorescu, Prezan, Averescu şi mulţi alţii; Regele Ferdinand şi Regina Maria, Iuliu Maniu, Ionel Brătianu, Episcopul Iuliu Hossu, Preot Vasile Lucaci, Vasile Goldiş, Tache Ionescu, Nicolae Filipescu etc.

- O remarcă specială se cuvine femeilor eroine din trei momente istorice mari: (a) În revoluţia din Transilvania, în 1848, un grup de femei au respins un atac al armatei maghiare, la localitatea Fântânele. (b) Alt grup de femei din Târgu Jiu, în 1916, au opus rezistenţă înaintării Germanilor, la Podul Jiului. Tot Târgul Jiu a dat pe eroina Ecaterina Teodoriu, luptătoare pe frontul dela Mărăşeşti. (c) Alt grup de femei din Transilvania de Nord, la cedarea ei au ţinut de roţile tunurilor şi au strigat la soldaţii care se retrăgeau: *"Nu plecaţi fraţilor, suntem pe pământ românesc"*.

- O cinste deosebită eroilor căzuţi sub regimul comunist, morţi în lagăre şi închisori, în rezistenţa din munţi şi cei recent din revoluţia din '89.

- Şi încă o remarcă: în toată istoria depănată mai sus s'au distins nenumăraţi eroi cunoscuţi şi mult mai mulţi eroi necunoscuţi. Unicul lor reprezentant Eroul Necunoscut îşi are acum odihna în parcul Carol din Bucureşti, cu menţiunea pe Cruce că pe oasele lui se sprijină România Mare.

Sub gliile din tot cuprinsul Ţării sunt morminte de eroi şi cu sângele lor este stropită, ca în botez, toată Ţara. Eroii necunoscuţi împreună cu cei cunoscuţi formează un val uriaş de oameni, mărşăluind spre eternitate, dela începutul istoriei noastre, până azi. În toate vremurile şi la toate neamurile, eroii au fost şi sunt în mare cinste. Grecii şi Romanii îi considerau zei şi semi-zei. Le dedicau serbări de prea-mărire (apoteoze) şi monumente (pantenouri). Tradiţia s'a păstrat şi de popoarele de cultură Europeană, inclusiv poporul nostru.

În această privinţă excelăm cu ceva cu totul deosebit. Brâncuş, sculptorul român de faimă mondială a executat în cinstea eroilor trei monumente, plasate la Târgu Jiu: Masa Tăcerii, Poarta Sărutului şi Coloana Infinită. Ele exprimă veşnica pomenire, recunoştinţă şi dragoste pentru eroi. Cred că nici un neam nu are aşa de măreţe monumente, în cinstea eroilor lor.

Dela Columna lui Traian până la Coloana Infinită a lui Brâncuş se întinde un drum larg de glorii şi de lupte eroice duse de Neamul Românesc, pentru menţinerea Ţării şi a fiinţei lui.

Din această stare, faptele eroice din trecut şi puterea de rezistenţă faţă de adversităţi, ne oferă garanţia ridicării noastre. Există în Neamul nostru forţe mari, care aşteaptă momentul declanşării lor. Prima din aceste forţe este credinţa noastră în Dumnezeu.

Această credinţă împreună cu tradiţiile, cultura şi sănătatea spirituală şi biologică a Neamului nostru, sunt încă în vigoare. Acestea sunt temeiuri de chemare către tot poporul, să se ridice la vrednicia părinţilor, moşilor şi strămoşilor noştri.

Mărire vouă, Eroi Români din trecut, prezent şi viitor.

Vintilă Horia

(18/31 DECEMBRIE 1915, SEGARCEA - 4 APRILIE 1992, MADRID)

"DIEU EST NÉ EN EXIL"(1960) "DUMNEZEU S'A NĂSCUT ÎN EXIL"

- I -

Gheorghe RĂDULESCU

Oltean prin origine, din regiunea dionysiacă, nectariană, din Segarcea, Vintilă Horia îşi poartă energia creatoare şi dragostea prin exilurile romano-spaniolești, din îndepărtata Argentină, în Spania şi Franţa, poposind îndelung în spirit pe câmpiile vechii Dacii-Romane, ca un pelerin odobescian din *"Pseudocynegeticos"*. Împovărat de talent şi carte, Vintilă Horia, devine în Occidentul lumii un exponent strălucit al vieţii intelectuale şi creatoare: profesor universitar, ziarist, romancier, nuvelist, povestitor, eseist, reporter, poet, critic etc., laureat cu premiul *"Goncourt"*, Paris, 1960, pentru romanul *"Dieu est né en exil"*, cu *"medalia de aur"* din partea revistei *"Il Conciliatore"* din Milano, în 1961, *"Bravo para los hombres que unen en la verdad"*, din Madrid, 1972, laureat al premiului *"Dante Aligheri"*, din Florenţa, 1981.

Vintilă Horia este licenţiat al Facultăţii de Drept şi al Facultăţii de Litere şi Filosofie din Bucureşti, urmând apoi cursurile Facultăţii de Litere şi Filosofie, din Perugia, Viena, Paris, îşi susţine Doctoratul în Drept la Universitatea din Valladolid din Spania şi licenţa în Litere la Universitatea Catolică din Paris.

Cu o activitate intensă încă din anii 1936-1944, când era în România, îl vom întâlni frecvent în paginile revistei *"Gândirea"*, apoi în revista *"Meşterul Manole"*, din Bucureşti, fundată în 1939 împreună cu Ovid Caledoniu şi Miron Suru, revistă care i-a dat posibilitatea nu numai să se afirme, dar şi pentru formaţia sa publicistică de mai târziu.

În perioada anilor 1940-1944, în special în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, până aproape de terminarea ostilităţilor, Vintilă Horia a activat ca ataşat cultural de presă în cadrul Ambasadei Române din capitala Italiei şi în cea din Austria. Din anul 1944, un timp de un an de zile, Vintilă Horia îşi petrece timpul în lagărul dela Maria Pfarr şi Krummhubel, ca în cele din urmă să se hotărască să rămână în Occident.

Ca orice Român dezrădăcinat şi Vintilă Horia nu-şi găseşte momentan locul unde să se stabilească. Astfel, îl vom întâlni un timp în Italia, la Roma, la Assisi ori la Florenţa, în America de Sud, în Argentina, la Buenos Aires, se reîntoarce în Europa, la Paris, apoi la Madrid, unde se stabileşte, alegându-şi domiciliul în apropierea capitalei spaniole la Villalba, cam la vreo 40 de Km. de Madrid. Vintilă Horia a funcţionat la Universitatea din Alcala de Henares, ca Profesor de Literatură Contemporană, în perioada anilor 1979 şi până în 1986, când şi-a cerut pensionarea. Dar activitatea profesorală a lui Vintilă Horia se întinde după cum urmează: Din 1948-1949, un an de zile este Profesor în Argentina la Universitatea din Buenos Aires, de Literatură Română, apoi la Şcoala de Ziaristică din Madrid, în 1966, unde Vintilă Horia înfiinţează catedra de Litertură Universală Contemporană, şcoală care mai târziu, în anul 1973, îşi modifică structura în Facultate Ştiinţifică de Informaţie a Universităţii Complutense din Madrid, continuând să fie Profesor până în anul 1980, dar cu un an înainte începe să funcţioneze şi ca Profesor la Universitatea Catolică din Paris. Personalitate cu o amplă şi profundă cultură, Vintilă Horia şi-a desfăşurat viaţa şi activitatea nu numai în cadrul universităţilor, unde şi-a expus cursurile, concepţiile şi problemele de literatură şi estetică, el a fost şi o importantă personalitate în domeniul cultural ştiinţific, prin dizertaţii şi lucrări ştiinţifice la diferite sesiuni universitare, prin conferinţe şi printr'o laborioasă activitate jurnalistică, astfel îi întâlnim frecvent numele în ziarul *"El Alcanzar"* din Madrid, cât şi în suplimentul literar al ziarului *"El Mercurio"* din Santiago de Chile, la diferite ziare europene şi americane de limbă spaniolă. A înfiinţat şi condus între anii 1971-1977, revista *"Futuro-Presente"*, împreună cu o întreagă colecţie de manuscrise şi cărţi denumită *"Tercer Milenio"*, iar din anul 1983, îl întâlnim şi co-director al revistei *"Metapolitica"* din Roma.

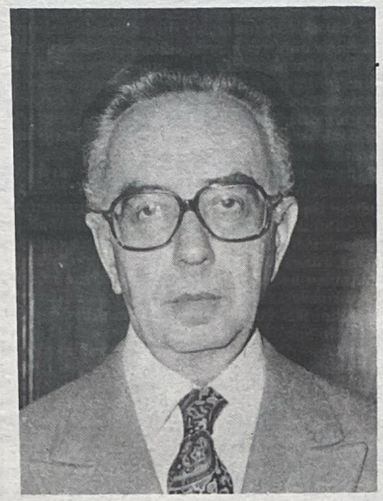

În acelaşi timp, Vintilă Horia este prezent cu importante articole de literatură şi cultură în general, în ziarul românesc de prestigiu din Canada, *"Cuvântul Românesc"*. Privind în ansamblu unghiul spaţial al personajelor lui Vintilă Horia, aşa cum apar în diferite locuri şi teritorii, spaniol, francez, elveţian, românesc, au o similitudine din acest punct de vedere cu personajele lui Shakespeare, întâlnite pe teritoriul britanic, al Danemarcii, Italiei etc., definind astfel universalitatea personalităţii umane. De fapt personajele scriitorului român devin prin prezenţa şi poziţia lor elemente unghiulare ale omului universal, plasat oriunde în timp şi spaţiu, *"Ovidiu"* din *"Dieu est né en exil"* al lui Vintilă Horia şi *"Hamlet"* din piesa cu acelaşi nume de Shakespeare.

Aspect neîntâlnit în cadrul romanului rusesc, fie la Tolstoi sau la Dostoievski. Personajele ruseşti rămân în spaţiul limită rusesc, ele pot fi reliefate ca exemple de psihologie, de parapsihologie, de patologie, ca exemple sociale, de sociologie, de societate, de caracter, de atmosferă tipic ruseşti, de epocă istorică etc., în schimb personajele lui Vintilă Horia sau ale lui Shakespeare devin elemente ale locului, manifestându-se în cercul universal specific unde le-a amplasat autorul, în afara spaţiului geografic unde trăieşte creatorul lor. Personajele ruseşti rămân în spaţiul rusesc, panslavist, autorii lor n'au avut intenţia şi interesul să creeze personaje lipsite de spiritul rusesc, pe alte teritorii în afara Rusiei, arătând parcă în mod deliberat forţa lor de ameninţare, de tentativă asupra altor teritorii şi popoare.

Vintilă Horia, pornind din bazinul carpatic şi al mărilor închise, desprinde şi un alt aspect al existenţei şi condiţiei umane, el îşi leagă personajul de destinul locului, de mitologie, de cosmosul care îl înconjoară, de aceea personajele sale nu pot exista fără forţa supremă, fără Dumnezeu (şi la autorii ruşi apare acest lucru, însă în alt sens, cu altă semnificaţie, atât la Tolstoi cât mai cu seamă la Dostoievski), căci dela mit şi mitologie, personajul lui Vintilă Horia îşi caută dominaţia divină, pentru credinţă şi orientare, pentru direcţionarea spiritelor spre infinit şi transcendent, însă transcendentul lui Vintilă Horia nu este unul limitat, ocult, spre magie, ci spre descoperirea în esenţă a lui Dumenzeu.

De fapt dela *"Dieu est né en exil"* (Dumnezeu s'a născut în exil) la *"La séptième lettre"*, la *"Le chevallier de la Résignation"*, la *"Une femme pour l'Apocalypse"*, sau la romanele spaniolești *"Perseguid a Boecio"*, la *"Un sepulcro en el cielo"*, scriitorul desluşeşte epoci şi istorii în care omul se caută pe el în adâncurile fiinţei eterne, epoci în care omul luptă la fel ca întotdeauna pentru înălţarea spirituală sau se afundă în întuneric. Ideea obsedantă care apare ca un leit motiv în creaţia lui Vintilă Horia, este exilul, de exemplu ca în romanul de după cel de-al Doilea Război Mondial, cu întregul şir de drame şi distrugeri materiale şi spirituale din *"Les Impossibles"* sau în *"El hombre de las nieblas"* sau *"Marta o la segunda guerra"*, exilul care a frânt sufletele multor oameni, a frânt până şi speranţele sau tocmai speranţele ca ale lui Ovidiu din *"Dieu est né en exil"*, cu două milenii în urmă. In acest exil al lui Publius Ovidius Naso, bineînţeles există o cauză, o cauză peremptorică, propulsatoare, de exemplu după Jérôme Carcopino, aşa cum încearcă să demonstreze în cartea sa *"Recontres de l'Histoire et de la littérature romaines"*, Paris, 1963, că reala cauză a exilului lui Ovidiu ar fi fost convertirea sa la pitagorism, concepţie radical opusă împăratului Augustus. Părere care, paremi-se a fost în parte acceptată de romancierul nostru Vintilă Horia. Exilul poetului însă a avut o serie de motive care s'au adăugat, formând un întreg rechizitoriu în condamnarea sa. Unele cauze au fost *"Carmen et error"* şi altele care vin să întregească dosarul. *"Carmen"* adică poezia, aluzia făcându-se la *"Ars amandi"* (amorul liber), volum în urma căruia Augustus l-ar fi denumit pe Ovidiu *"Doctor adulterii obsceni"*, *"Ars amandi"* ar fi poate prima cauză pe care chiar Ovidiu o mărturiseşte în Tristia (elegia 1, cartea 1, v.67-68), apoi a doua cauză ar fi *"error"* (adică greşeală). La ce greşeală se referă Ovidiu?... Probabil că el ar fi fost chiar organizatorul orgiilor Iuliei Minor (fiica Iuliei Maior, nepoata împăratului), la fel de imorală ca şi Iulia Minor. A treia cauză ar fi, din câte se pare, revolta şi ura Liviei (şi a fiului ei Tiberiu, viitorul împărat), soţia împăratului, *"femeia fatală"* sau mai bine spus *"geniul răului"* al lui Augustus.

În *"Metamorfoze"*, Ovidiu, în pasajele din cartea 1, v.147-148 se referă continuu la Livia şi la fiul ei Tiberiu. La acestea se adaugă îmbătrânirea şi tendinţa spre absolutism şi cruzime ale lui Octavian Augustus, aspecte relevate de cel mai conştiincios şi serios istoric, Tacit, istoria înregistrând printre alţii şi executarea istoricului Cremutius Cordus, pentrucă i-a denumit pe Brutus şi pe Cassius *"cei din urmă dintre Romani"*, afirmaţie pe care istoricul roman o plăteşte cu viaţa.

Deci, a patra cauză ar fi absolutismul împăratului şi decizia pe care o ia împotriva adversarilor şi nesupuşilor săi. Aspect întâlnit în istorie şi cu Ludovic al XIV-lea, care devine un fanatic moralizator şi absolutist datorită influenţei doamnei De Maintenon. A cincea cauză s'ar putea să fie în anul 8, d. Cristos, când a fost exilată Iulia Minor şi toţi complicii ei, împreună cu Ovidiu, care au fost crunt pedepsiţi, în virtutea *"leges Iuliae de adulteriis"*. Poetul trăieşte într'un timp în Roma imperială, cunoscându-i pe cei mai de seamă poeţi, ca: Horaţiu, Properţiu, Macer, Ponticus, Tibulus şi alţii, Ovidiu considerându-se şi el printre aceştia (pe drept cuvânt, dacă nu mai mare).

Din anul 8. d. Cristos şi până în anul 19. d. Cristos, când moare, Ovidiu îşi petrece viaţa la Tomis, printre Geţi şi uneori şi printre Sciţi, poetul sufere nemăsurat de mult în acel colţ îndepărtat al Imperiului Roman. Exilatului în general, după cum reiese din creaţiile lui Vintilă Horia, nu-i rămâne decât să-şi aştepte un desnodământ trist, iar apoi reînvierea spre un paradis necunoscut, spre o ficţiune a ţării părăsită şi reîntâlnită printr'o transcendere a spiritului pe un plan superior de înţelegere şi cunoaştere a lumii în mişcare spre verticalitatea pentru domolirea tragediei la care a fost supus. Exilul poate fi impus, drept măsură de detenţie, împotriva voinţei exilatului, cazul lui Ovidiu şi exilul din proprie voinţă a aceluia care îşi alege singur libertatea datorită opresiunii interne din ţara din care se refugiază exilatul, cazul unora din temniţa comunistă. Vintilă Horia însă, prin ficţiunea creată în romanul său, vrea să spună în fond cu totul altceva. El analizează condiţia umană, existenţialitatea lui oscilează între poziţia de a exista ca individ şi gândire, spirit şi spiritualitate între *A FI* pământesc şi *A FI* întru Cristos ca spirit, adică între Întruchipare şi Dumnezeire.

Exilul, pentru eroul lui Vintilă Horia, însemnează trăirea unui adevăr imprevizibil nerealizabil în viaţa obişnuită, exilatul îşi exprimă drama omului liber în conştiinţa sa, dramă care se răsfânge asupra condiţiei umane, asupra existenţei şi creaţiei lui Ovidiu, implicit şi asupra lui Vintilă Horia. Adevărul este că nu numai pentru Ovidiu sau alţi eroi din opera lui Vintilă Horia, Dumnezeu s'a născut în exil, ci şi pentru mulţi dintre noi, Dumnezeu s'a arătat întru totul prezent şi permanent în singurătatea noastră. Dumnezeu devine în această situaţie pârghia de existenţă, de rezistenţă şi salvare. EL şi numai EL ne întinde braţul dar numai să crezi şi-L vei simţi pretutindeni şi în tot locul, cum forţa LUI de nebănuit te susţine, te apără şi te ocroteşte, căci toată viaţa nu se poate trăi fără Dumnezeu, dar mai cu seamă în exil, când rămâi în necunoscut, în neînţelegerea neînţelesului şi în primejdie, EL pătrunde în toată fiinţa ta şi simţi cum devii o parte integrantă din FIINŢA LUI SUPREMĂ, care te poartă spre izbăvire şi înălţare.

Romanul lui Vintilă Horia *"Dieu est né en exil"* apărut la Paris, în *Librairie Arthème Fayard*, în 1960, cu o prefaţă de Academecianul francez Daniel-Rops, roman dedicat soţiei autorului, distins cu Premiul Goncourt, 1960. Romanul *"Dieu est né en exil"* a fost tradus în limba română din limba franceză de Al. C. şi a apărut în *"Editura Carpaţi"* Traian Popescu, Madrid - 6.

Va urma

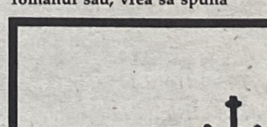

IN MEMORIAM!

Dr.Victor APOSTOLESCU

La 15 Iunie se împlinesc 6 luni dela moartea lui Victor Apostolescu, doctor în medicină.

A murit în ziua de 15 Decembrie 1994 în localitatea domiciliului lui de exil Erding-Bergham, Germania şi a fost înmormântat în cimitirul local, alături de mormintele fruntaşilor naţionalişti români, Ilie Gârneaţă şi Virgil Ionescu.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

UNIVERS POETIC: GEORGE BĂJENARU

George Băjenaru a plecat dintr'o realitate istorică românească ce devenise odioasă. Dar el n'a plecat din limba română. Adică n'a plecat din realitatea noastră esențială și inalterabilă. E drept că după ultimele schimbări dela noi, am auzit și părerea că ne pierdusem și limba la un moment dat. Că ne fusese furată sau că ne fusese aproape complet stricată. Cred că era o exagerare într'o asemenea judecată, pentrucă limba asta n'a putut să fie ea distrusă în împrejurări mai grele prin care am trecut, pe de o parte, iar pe de altă parte era păzită de o pleiadă de spendizi poeți. Dacă limba asta ar fi fost stricată, n'am mai fi avut atâția poeți acum în jurul nostru, veniți chiar din această perioadă.

Au mai crescut formațiuni parazitare pe limba noastră și în alte timpuri. Și știți cu câtă grație ea le-a eliminat, reținând însă, câte un bob, pentru a-și pigmenta frunzișul, pentru a-și îmbogăți coloritul, dar dezvoltându-și continuu tulpina ei viguroasă, venind din această sămânță.

Așadar, în această realitate esențială și nealterabilă a rămas George Băjenaru și proba cea mai bună o avem în această ofrandă cu care a venit astăzi în altarul limbii române. Avem de-a face, cred eu, cu o poezie care te prinde, te cucerește, și care atunci când vrei s'o spui tu, să îți comunici tu bucuria pe care ai trăit-o la întâlnirea cu ea, rezistă și te cheamă în spațiul ei. Te cheamă în orizontul ei. De aceea eu n'am să vă spun acum decât câteva impresii proaspete de lectură, grefate pe altele, mai vechi, din care am să schițez modul cum s'a răsfrânt universul poetic al lui George Băjenaru în sufletul meu.

O primă mare impresie pe care mi-am creat-o a fost aceea că George Băjenaru e un poet creștin. Și atunci, marile rădăcini ale poeziei lui se înfig în cartea cărților, în Biblie. Mi s'a părut a recunoaște în discursul lui liric, câteva forme mari, modalități ale discursului biblic.

În primul rând am identificat atitudinea marilor profeți, mâniați pe stricăciunea lumii, pe vântul care bate la temelia ei, pe viantul de nebunie care o răvășește din când în când. Și veți găsi aici, în zona aceasta, poezii precum *"Sfârșit de veac, tulburătoare lume"*, *"Omeneasca lăcrimare"*, *"Când plânge Flamingo"* și altele, care ne duc până în preajma viziunilor apocaliptice, ca în *"Balaurul Roșu"*. Dar mânia aceasta și durerea încercată de poet în fața acestui spectacol al lumii, nu are asprimea, duritatea unor judecăți din vechii profeți. El se simte mai aproape de oameni, făcând parte dintre ei și atunci mânia lui se transformă mai mult în dojană, în dojana adresată semenilor, în dojana adresată lumii și nu abandonează niciodată posibilitatea creării unei alte lumi, în posibilitatea creării unei albii istorice. Fie aceasta chiar numai prin truda poetului. Poetul e una din speranțele noastre, că acest rău din lume va fi strivit. În ultima vreme am văzut în câteva ziare poezii mai noi, unde apare și un ton ironic, sarcastic, în cadrul acestei viziuni, care introduce o oarecare distanță între spectacolul neînțelepciunii sau al ticâloșirii lumii și cel care îl zugrăvește. Dar chiar și aici rămâne însă înrădăcinat în credința că istoria poate fi modificată și deci lumea poate fi mântuită aici, pe pământ, nu altundeva, în metamorfoze mai mari. Să vă uitați peste un poem care evocă lumea pe *"vremea nevrozelor"*.

A doua atitudine mare pe care am întâlnit-o, tot cu o asemenea rădăcină biblică, îl duce pe poetul nostru să privească lumea prin ochii psalmistului, vrăjit de măreția și frumusețea creației. Este un fel de revărsare panteistă în energiile acestei lumi, ca în *"Vin călătoarele"*, *"Dialog despre cântec"*. Parcă o lumină sacră învăluie acum lumea, descețoșând și cărările care duc spre mântuire, mântuirea întru spirit, sau care duc spre timpul dincolo de măsură, *"timpul nemăsurat"*, adică în eternitate. Opriți-vă la *"Muntele Alb"* sau la poemul care se intitulează chiar așa: *"Dincolo de timpul măsurat"*. Lumea aici e văzută sub semnul iubirii, sub semnul iubirii în toate manifestările ei. Iubirea față de marea creație divină, iubirea față de neam, iubirea față de părinți, de frați, soție, de copii și prieteni. O să fiți și dumneavoastră, cred, cuceriți, de un microciclu splendid, ciclul părinților. Câteva poeme dedicate tatălui, dar mai cu seamă mamei sale. Poezii de mare calitate, de mare vibrație și care te duc cu gândul la următoarea sugestie: unde mai sunt asemenea oameni, ca aceia figurați în aceste poeme, lumea nu este pierdută. Tot aici se mai află o ipostază a umanității, mult îndrăgită de el și ridicată, tot așa, la valoare de simbol: *"Omul câmpiei"* și universul copilăriei. O mare diafanitate a discursului liric veți întâlni aici, o mare transparență a discursului lui, o puritate, care fac ca aceste poeme să se înscrie, după părerea mea, în ramura Cuvântului Românesc.

În fine, o a treia atitudine este aceea pe care el și-o scoate din înțelepciunea parabolei. Este mai puțin dezvoltată aceasta, dar este prezentă, și probabil, cu vârsta, ea va căpăta un spațiu mai mare. Parabole cu sensuri etice, cu sensuri politice, dar și cu sensuri inițiatice, precum într'un amplu poem intitulat *"Miracol"*. Dar să nu vă așteptați ca aceste parabole să fie dezvoltate într'un sens didacticist, îngust, moralizator. Și aici vă veți întâlni cu o poezie autentică, pentrucă ele sunt orientate spre deschiderea simbolică, vizionară a poeziei. Aș aminti aici un text în proză, care intră tot în spațiul acesta al parabolelor vizionare, splendid, de o mare cruzime, dar de un mare adevăr: *"Revolta unui cimitir"*. Acestea ar fi rădăcinile adânci și încărcate de seva străveche, pe care le-am găsit aici.

Dar universul lui poetic este particularizat și de intervenția câtorva fapte care-i dau o coloratură deosebită. În primul rând deci, spiritul modernității. Pesemne ziceți că e cam bizar să găsești rădăcini în Biblie și în același timp să afirmi modernitatea acestui discurs. Asta este realitatea: veți găsi în aceste poeme, foarte izbutite ale lui George Băjenaru, o mare putere de asigurare concentrată a experienței personale, spre semnificații largi, omenești. Aici, exemplar e ciclul exilului, destul de bine prezentat. O experiență concretă, circumstanțiată, o experiență biografică. Dar valoarea poeziilor de aici nu derivă din valoarea lor de document. Aceasta ar fi interesantă pentru un psiholog. Această experiență este transfigurată printr'o cristalizare în nuclee de poezie, încărcate cu o semnificație generalumană. Opriți-vă în special la poezia *"În adâncul Singurătății"*, să vedeți cum însingurarea bigrafică este proiectată la dimensiunea unei însingurări existențiale și de aici pe fondul unei însingurări cosmice. Cosmosul însuși se construiește astfel din perspectiva acestei însingurări existențiale. În toată această parte, George Băjenaru reușește o mare performanță despre care vorbea un psiholog și un creator al unui mod de interpretare a literaturii, pe ideea de arhetipuri: Carl Jung. El făcea deosebirea dintre cele două timpuri de creație: creația psihologică și creația vizionară. Ei, bine, aceste poeme ale lui George Băjenaru, izvorite dintr'o împrejurare care ar fi condus în mod normal la o creație psihologică, reușesc să treacă pragul marii poezii și să intre în categoria creației vizionare.

Al doilea factor particularizant, alături de această modernitate este, să spunem așa, înscrierea lui în marea familie a poeților români. Când parcurgi versurile lui George Băjenaru îți dai seama că el face parte din familia unde au răsunat versurile lui Eminescu, Macedonski, Blaga, Arghezi, Barbu. Nu numai că face parte, dar se simte bine în această companie. Dar asta nu înseamnă imitație, nu înseamnă pastișă, nu înseamnă epigonism. Înseamnă spațiu de rezonanță, asemănări de neam, cum zicem, și mai cu seamă orizont al verbului poetic. Verbul poetic nu se poate înscrie în neam. El își caută un orizont, și orizontul acesta, cu rădăcini foarte vechi în poezia lui George Băjenaru, este orizontul poeziei care rămâne, poezie care, sigur, este încărcată cu toată specificitatea românismului, dar care, iată, prin volumul bilingv *"Restless Planet - Tulburătoare lume"* la care am văzut că a tradus minunata lui fată, Cătălina Băjenaru, va încerca să sune într'o limbă de foarte largă circulație.

Să sperăm că ceea ce nouă ni se pare seducător și înălțător în această poezie, a trecut și în versiunea engleză și se vor bucura și alții alături de noi, cei care sălășluim în limba română, de această frumusețe a poeziei lui. Aș încheia citându-vă numai câteva titluri, care după mine sunt proba cea mai convingătoare a calității înalte a poeziei sale: *"O, așteptare"*, *"Floarea eternă"*, *"Poate umbra-mi"*, *"Dragostea mea"*. Am selectat numai câteva, ele sunt mai multe. Vă doresc să citiți aceste volume, cu plăcerea și revelațiile cu care le-am citit eu.

Nicolae RAȚĂ-DUMITRU

Lector universitar (Catedra de teoria literaturii) Universalitatea-București

(Din cuvântul rostit la librăria *"Mihail Sadoveanu"* din București, cu prilejul lansării volumelor *"În umbra nimănui"* (Poezii, fabule, proză) și *"Restless Planet - Tulburătoare lume"* (poezii).

București, 23 Septembrie 1944

LAURENCE WILKINSON

"NO FRUIT MORE BITTER"

Editura Heinenman, Melbourne, London and Toronto

1958

După evenimentele din 1989, după aproape jumătate de secol, publicul românesc i se ridică odioasă *"cortină de fier"* și ideile precum albinele au început să aducă o adiere de primăvară. Dacă economic noua politică neo-comunistă ne-a adus țara la sapă de lemn, în schimb nu a fost atât de puternică, spunem deocamdată, ca și literar și artistic să ne dea cu câteva veacuri în urmă.

Au apărut o sumedenie de ziare și publicații, zeci și zeci de edituri, e o adevărată efervescență culturală, dar atenție că primăvara nu este numai anotimpul când florile își deschid potirele cu miresme soarelui, ci și anotimpul când și cadavrele încep să miroasă prin dezghețarea descompunerii lor. Pornografia, nihilismul, idei perverse care erau *"moderne"* în Europa prin 1879, precum cadavrul din poezia lui Baudelaire, încep să își răsfețe în fața soarelui putreziciunea spurcând cu miasme de înstrăinare aerul carpatin al sufletului românesc. Cioclii țării și culturii noastre și-au făcut o profitabilă bișniță din acest trafic de cadavre. Spre optimismul nostru vedem că au apărut și multe edituri în care editorul sfidează prostituarea ce i-ar aduce fericirea ***materială*** și cu jertfe și riscuri financiare aducând cititorului de limbă română - cartea. Carte de citire. Carte de luminare. Carte de înțelepciune. Carte de zidire. Carte de regăsire. Cartea scrisă nu pe treptele Băncilor de pe Wall Street, ci cartea care râvnește la cea care se scrie cu majuscula.

În acest sens aș prezenta unei edituri din România o carte în limba engleză, care în 1958 apărea simultan în Australia, Anglia și Canada, fiind difuzată în întreaga lume.

E vorba de *"No fruit more bitter"* a scriitorului Laurence Wilkinson. Un vechi proverb românesc spunea că *"nu există fruct mai amar* (no fruit more bitter) *decât a fi condus de un străin în propria ta țară"* pe care autorul îl folosește ca motto și titlu.

Este o carte extrem de bine documentată, scrisă într'un stil superb, cu *"acțiune"* ca în filmele americane.

Cei din generația mea, născuți în 1944, nu știu nimic din ceea ce se ascundea în spatele asasinatului dela Berna al lui Aurel Șetu. Difuzorul ni-l prezenta ca pe un mare erou ca și pe Vasile Roaită cu *"sirena"* lui. În cazul ultimului s'a aflat adevărul. Fiind atât de ridicol, l-au scos din panoplia cu *"eroi"*.

În cazul dintâi aflăm că a murit un mare *"erou"* comunist, dar nu ni se permitea informatic să știm cine era eroul, ce eroism a făcut etc.

Aurel Șetu care poza ca *"șofer"* al *"Legației romîne"* din Berna era, de fapt, unul din cei mai mari șefi ai spionajului sovietic în Europa. Era Beldeanu un terorist? Cine este Codrescu, Beldeanu, Chirilă, Ochiu? Pentru ce luptau? Ce cereau?

Și Laurence Wilkinson ne duce și ne introduce în culisele de abator ale comunismului dela Moscova în care aflăm din secretele de impilare ale neamului nostru pe care le deținea ca punere în practică *"șoferul ambasadei"*. Pe de altă parte, Wilkinson descrie și a doua fațetă a monedei. Acești *"teroriști"* sunt într'adevăr teroriști?

Așteptăm o editură serioasă din România să publice traducerea acestei cărți de mare valoare documentară din punct de vedere istoric. Succesul ei ar fi imens.

Dumitru ICHIM

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

BISERICA CREȘTINĂ

EXPANSIUNEA DEMOCRAȚIEI ORIGINALE PESTE HOTARE CU AJUTORUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

Valerian DELCESCU

Exilul a fost un obiect deosebit de important pentru Securitate, mai ales începând cu anul 1970, când Ceaușescu a înțeles că îl poate transforma pentru foloase proprii, pur și simplu, în *"coloana a 5-a"*! Cei 600.000 de emigranți urmau a fi manipulați într'o armată de simpatizanți în țările occidentale, cu ajutorul Bisericii Ortodoxe Române (B.O.R.) adică, în cel mai eficace mod, prin preoții trimiși în acest scop. Protestul permanent al exilului în contra regimului neomenesc de acasă, urma astfel să fie adus la tăcere, el intrând în sfârșit sub controlul Bucureștiului. În *"Orizonturi Roșii"*, Ion Mihai Pacepa (Grimberg), s'a ocupat într'un întreg capitol de emigrația românească și posibilitățile de a o înhăma la carul partidului comunist.

Vizita recentă a Președintelui României Ion Iliescu din 28 Noembrie 1994 la Biserica Ortodoxă Română din Paris, rue Jean de Bauvais, a reactualizat vechea probelmă într'un mod surprinzător de straniu: președintele cu o suită de 30 de personalități de vârf, a fost primit de preoții Mihai Constandache și Valentin Bratu, însoțiți de câțiva membri ai Biroului de conducere al comunității, care fuseseră alarmați în pripă, dar fără știrea și asentimentul consiliului parohial sau eparhial. Această vizită a fost declarată ca fiind de natură *"privată"*, ea nefigurând pe lista programului protocolar anunțat.

Reacția multor credincioși surprinși de eveniment, a fost variată, ea mergând dela consternare până la revoltă și ea s'a manifestat în mod public prin proteste, inițiative, etc., iar preotul Constandache a trebuit să dea socoteală și în scris pe data de 3 Ianuarie crt. Acesta a respins ceea ce a numit: *"O campanie de agresiune verbală și scrisă de dezinformare și de zvonuri, cu intenția de a crea tensiuni artificiale, cu ținta desfacerii de rânduri"*, și dezbinare a unității Românilor din jurul Bisericii, insinuând prin asta, că turburarea a fost provocată de chiar credincioșii care s'ar fi sesizat eronat, nu de el care a generat conflictul.

Preotul a mai subliniat în raportul său, că el nu a vrut să refuze dialogul solicitat de Iliescu și că în cadrul discuțiilor purtate cu acesta a precizat că nu are un mandat (din partea enoriașilor) de a discuta problema relațiilor parohiei sale cu Mitropolia din București.

Exact aici, președintele neocomunist al statului, a oferit *"serviciile de dezinteresate"*, pentru a facilita *"reluarea legăturilor cu Patriarhia"*. Acest lucru luminează ca un fulger, scena macabră și nesfârșit de tristă: un comunist de funte, președinte al statului român și maestru al dezinformării, vrea tocmai el să medieze întoarcerea unei oi pierdută de turmă, împinsă de 50 de ani în pribegie, chiar de sistemul politic din care se trage. Este deci natural ca în Exil, toate sirenele să dea alarma!

În luna Decembrie 1994, au avut loc ședințele Consiliului parohial și eparhial fără însă ca să ia vreo hotărâre, fiindcă I.P.S. Mitropolitul Vitalie, autoritatea supremă a Sinodului, a numit o comisie alcătuită din 3 preoți, cu misiunea de a cerceta cazul și de a raporta, așa încât numai după aceea, autoritatea eclesiastică cea mai înaltă, va putea decide, astfel că până atunci rămâne suspendată și ținerea unei adunări generale.

Evident că intenția I.P.S. Mitropolitului Vitalie a fost de a liniști spiritele, împiedicând luarea unei hotăriri prípite și emoționale. Totuși, neliniștea și agitația din rândurile credincioșilor este mare, fiindcă vizita inopinată și *"privată"* a președintelui neocomunist la biserica principală a exilului, are o importanță politică deosebită, ținând seama că ea a fost întemeiată în 1853, de exilații revoluției din 1848, refugiați în Franța, acea generație care a contribuit în mare măsură la realizarea Unirii Principatelor Române.

Această Biserică a rămas de atunci și până azi, în posesia Comunității Ortodoxe Române Libere, ca un simbol al credinței ortodoxe și al atașamentului enoriașilor ei cu România, de asemenea și a voinței lor de libertate - atât pentru ei cât și pentru frații lor din țară.

Mai ales în jurul acestei Biserici, s'a format rezistența și adversitatea de neîmpăcat a Exilului politic românesc față de opresiunea din țară, iar nenumăratele încercări ale sistemului militant ateist din București de a neutraliza acest focar de opoziție, s'au soldat toate până astăzi cu eșecuri. În special, trebue menționată și încercarea spectaculoasă a guvernului dela București din Mai 1975 când l-a dat în judecată pur și simplu, pe preotul Vasile Boldeanu, somându-l să-i predea ceea ce numea *"averea Statului"*, exercitând cu ocazia asta toate presiunile posibile și utilizând chiar ca martori falși preoți ortodocși, catolici, un episcop și chiar un rabin. Acest proces a fost câștigat de exilați în fața justiției franceze (v. Jean Miloe: *"La riposte"*, Paris, 1976) încât Biserica Ortodoxă Română a supraviețuit nevătămată.

Și atacul guvérnului comunist român din 1972 contra Arhiepiscopului pentru U.S.A și Canada, Valerian Trifa, a fost organizat tot din ordinul lui N. Ceaușescu, fiindcă repetatele încercări ale Securității de a-l șantaja, nu avuseseră efect. Atunci s'au *"construit"* documentele necesare care au fost predate *"Mosadului"*, care la rândul său, le-a dat mai departe autorităților americane (v. Mihai Pacepa *"Orizonturi roșii"*, New York, 1988, pag.216-222). Ca urmare, Episcopul Valerian Trifa a fost *"descoperit"* în anul 1977 de Oficiul special de investigații al Ministerului de Justiție, ca fiind *"un criminal nazist care i-a persecutat pe Evrei"*. În consecință, urma ca la începutul anului 1980 să fie acționat în judecată pe motiv că nu ar fi făcut declarații corecte la intrarea sa în America, pentru a i se retrage cetățenia americană. Din capul locului însă, armele celor două părți, au fost complet inegale, oficiul respectiv având la dispoziție toate mijloacele, inclusiv concursul nemărginit al guvernului român, dispus să elibereze orice *"dovadă"*. Cu ajutorul mediei de informare *"interesate"*, se răspândise vestea pe tot globul. Totuși, Ministrul de Justiție, în urma defectării lui Pacepa, avea la dosar declarațiile acestuia în care recunoștea că toate *"dovezile"* au fost fabricate și trucate de Securitatea română. Tăcerea Justiției americane a rămas ca o pată neagră condamnabilă și de neexplicat. Pus în această grea situație, Arhiepiscpul Trifa, a renunțat la cetățenia americană în schimbul retragerii acuzațiilor de *"criminal de război"*. După 33 de ani de păstorie în U.S.A.,la vârsta de 70 de ani, după ce a asigurat continuitatea conducerii spirituale, și-a reluat toiagul exilului în August 1984, stabilindu-se în Portugalia, unde a murit în Ianuarie 1987. Așadar, atacul Bucureștiului în contra rezistenței românești din America, s'a soldat cu o victorie parțială, fiindcă, deși Arhiepiscopul Valerian Trifa, nevinovat, a fost alungat, Arhiepiscopia lui a supraviețuit atacului.

Nouă variantă a expansiunii regimului odios din țară, a fost înființarea Mitropoliei Ortodoxe Române pentru Germania și Europa

Centrală, în urma inițiativei luate de I.P.S. Mitropolitul Nicolae Corneanu, în luna Mai 1993, și după *"apelul la unire"* a 7 preoți din Germania, lansat în luna Mai 1992. Ținta precisă a acestei acțiuni a fost din capul locului, subordonarea bisericilor exilului față de B.O.R., iar multele *"variante"* prezentate succesiv pe parcurs de inițiatori, au fost numai diversiuni menite să deruteze și să dezbine exilul - credincioșii fiind excluși dela dezbateri și hotăriri - așa încât toată problema poate fi calificată ca fiind o treabă exclusiv preoțească.

Personal m'am ocupat de această temă în 5 lucrări consecutive, și răspândite celor interesați (preoți și mireni) ca și presei exilului, în care redau situația pas cu pas, față de acest nou pericol care îi amenință, pornit dela însăși Patriarhia B.O.R.

Iată deci, un eveniment important al cărui rezultat a fost parțial realizat de Patriarhia din București la 5 Iunie 1994, prin instalarea I.P.S. Arhiepiscopul și Mitropolitul Serafim, ca păstor pentru nou înființata Mitropolie din Germania și Europa Centrală, subordonată canonic, dogmatic și spiritual, Sfântului Sinod al B.O.R., de care aparțin în prezent 8 preoți. Am menționat că este doar o *"victorie parțială"* a B.O.R. și a regimului, fiindcă toți ceilalți preoți din Germania și din restul lumii libere occidentale (europene), în total 36, au refuzat aderarea la această Mitropolie. Dar odată cu înființarea acesteia, au avut loc și alte defecțiuni, fiindcă comunitatea română din München s'a scindat, membrii cei vechi care au dus greul zeci de ani și care s'au văzut înșelați de P.C. Preotul Felecan, au fost nevoiți să înființeze o altă comunitate legată în continuare de Eparhia exilului, încât acuma se află la München 3 parohii românești, dacă o numărăm și pe aceea a preotului P.C. Mircea Basarab, care aparține nemijlocit de B.O.R. De asemenea și comunitatea din Nürnberg a refuzat aderarea la noua Mitropolie, rămânând credincioasă Exilului.

Cele două procese cu răsunet, din Paris și U.S.A., la fel ca vizita lui Iliescu la Paris, și noua Mitropolie română din Germania, au dezvăluit în mod clar, permanentul conflict dintre Exil și guvernul comunist și neocomunist din țară. Frământările și celelalte lupte interne din toate comunitățile exilului, i-au rămas din contră marelui public quasi necunoscute, ele fiind generate doar de inerente diferențe mărunte de opinii, dar și de unele instigații venite din afară ale Securității, prin agenții săi infiltrați în cadrul comunităților religioase, adesea sub sutană de preoți.

În Exil, s'a dovedit permanent, că indiferent de natura unui conflict în cadrul unei comunități românești, întotdeauna așteaptă la pândă, un reprezentant al Bucureștiului ca să dea *"o mână de ajutor"* la dezbinare. Este izbitor cât de bine sincronizat a lucrat și lucrează B.O.R. cu stăpânirea veche și nouă a țării, ea rămânând mai departe înfeudată Puterii și folosită ca un instrument docil contra oponenților din străinătate ai regimului. Deși în țară este atâta mizerie și jale, Biserica română nu oblojește rănile atâtor bătuți de soartă - mai ales copii și bătrâni - de acasă, ci sprijină slugarnică Puterea, în activitățile ei de expansiune, cu orice preț.

Ultimul atac al Președintelui Iliescu dela Biserica română din Paris, este numai o variantă a aceleiași strategii de anihilare a Exilului prin Biserică. Ceaușescu cel crud și sângeros, dădea doar ordine, dar el rămânea în umbră, în vreme ce Iliescu, mai abil și mai inteligent, întinde personal o mână *"prietenească"* peste baricade și ar fi fatal pentru Biserica din Paris ca și pentru întregul Exil, dacă aceasta ar cădea într'o astfel de capcană prea vizibilă.

Actualul conflict dela Biserica din Paris, ne obligă să tragem învățăminte odată mai mult pentru viitor și să înțelegem însfârșit, că nici o comunitate religioasă nu poate suporta mai multe încercări de asemenea natură a unor profesioniști ai dezinformării și dezagregării, fără să riște să se destrame ori să capituleze.

Notă: Ultima știre dela Biserica Ortodoxă Română din Paris: Prin Decretul Sinodal din 2 Mai 1995 al Mitropolitului Vitalie, Preotul Mihai Constandache a fost destituit din funcția de preot al Bisericii din Paris și aceea de vicar al Eparhiei Ortodoxe Române în Europa occidentală.

În duh şi adevăr

DESPRE MIJLOCIREA DUHULUI SFÂNT

Sergiu GROSSU

În preajma marei sărbători a Rusaliilor, cuvine-se să adâncim câteva versete paulinice, în vederea unei cât mai cuprinzătoare înţelegeri a lucrării Mângâietorului în viaţa noastră de credinţă: *"Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebue să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite. Şi Cel ce cercetează inimile, ştie care este năzuinţa Duhului; pentrucă Duhul mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu"* (**ROMANI, 8.26-27**).

Fără îndoială, ***slăbiciunea*** este inerentă fiinţei omeneşti, precum o afirmă, cu tărie, Ap. Pavel: *"Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda numai cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea"*. Sau: *"Întrucât mă priveşte pe mine însumi, nu mă voi lăuda decât cu slăbiciunile mele"* (**2 CORINTENI 11.30 şi 12.5**).

În ce constă această ***slăbiciune***? Tot el caută să fixeze cel mai subtil aspect al ei: ***"nu ştim cum trebue să ne rugăm"***. De ce această ***ignoranţă***, atât de dăunătoare evoluţiei spirituale a fiecărui creştin, care prin botez a fost îngropat împreună cu Hristos, ca să trăiască o viaţă nouă? a) Pe de o parte, ***cerem rău***: *"Cereţi şi nu căpătaţi, pentrucă cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre"* (**IACOV, 4.3**). b) Pe de altă parte, ***nu ştim ce cerem***, cum i-a zis Iisus mamei fiilor lui Zebedei: *"Nu ştiţi ce cereţi..."* (**MATEI, 20.22**).

Aşa se explică ***necesitatea mijlocirii Duhului Sfânt***, fiindcă - după cele citite mai sus - *"Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră"*. Noi avem nevoie de un *"duh de rugăciune"*, despre care vorbeşte proorocul: *"Atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de rugăciune"* (**ZAHARIA, 12.10**). Rugăciunea adevărată se face *"prin Duhul"*, cum ne aminteşte sfântul din Tars: *"Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri"* (**EFESENI, 6.18**).

Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în convorbirea cu femeia samariteană, ne arată ***cum trebue*** să ne rugăm : *"Dumnezeu este Duh; şi cine se închină Lui, trebue să I se închine în duh şi adevăr"* (**IOAN, 4.24**). În rugăciune, noi stăm ***faţă în faţă*** cu Dumnezeu. Şi dacă ne rugăm, conform formulei revelată de Iisus, vom avea ca urmare - ***puterea***. Căci *"mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit"* (**IACOV, 5.16**). Putere care face să primim, prin rugăciune, ***tot*** ceea ce cerem *"cu credinţă"* (**MATEI, 21.22**). Trăind *"în duh"* şi rugându-ne *"în duh"*, viaţa noastră duhovnicească se desfăşoară pe cele trei planuri amintite de Apostolul Neamurilor: *"Duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Iisus Hristos"* (**1 TESALONICENI, 5.23**). Şi putem pricepe, în sfârşit, fiind născuţi din Duh, cuvintele Mântuitorului: *"Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut din Duh, este duh"* (**IOAN, 3.6**).

* * *

Iată-ne ajunşi la starea de ştiinţă, de claritate, datorită Duhului Sfânt, care este Duhul adevărului, inspiratorul rugăciunilor noastre cotidiene şi călăuza noastră *"în tot adevărul"* (**IOAN, 16.13**), care *"ne ajută în slăbiciunea noastră"*, mijlocind pentru noi *"cu suspine negrăite"*.

Deci, Duhul Sfânt este şi El ***un Mijlocitor***, ca şi Domnul Iisus. Numai că Mântuitorul mijloceşte ***pentru păcate***, cum citim în 1 **IOAN, 2.1**: *"Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Iisus Hristos, Cel neprihănit"*. Pe când Duhul Sfânt mijloceşte ***pentru slăbiciunea*** noastră, adică ori de câte ori *"nu ştim cum trebue să ne rugăm"*. Prin ***mijlocirea Duhului***, noi ştim cum trebue să ne rugăm şi ce să cerem, întrucât cunoaştem lucrurile lui Dumnezeu: *"Căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu"* (**1 CORINTENI, 2.10**). Nefiind străini de Împărăţia Lui şi de planurile Veşniciei, nu mai ocolăm, ci avem ***îndrăzneală în rugăciune***, ştiind ce să cerem şi cum să cerem (**1 IOAN, 5.14**).

Se pune întrebarea: care este cauza că *"Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite"*? Ca să putem lămuri, pe deplin, acest pasaj dificil din Evanghelie, să vedem mai întâi despre cine vorbeşte Ap. Pavel că suspină, în afară de Duhul.

- *"Dar ştim că până în ziua de azi toată firea suspină"* (**ROMANI, 8. 22-23**).

- *"Şi nu numai ea, dar şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi..."* (**IBIDEM**). Cu alte cuvinte: *"Şi gemem în cortul acesta, plini de dorinţa sa ne îmbrăcăm peste el cu locaşul nostru ceresc"* (**2 CORINTENI, 5.2**).

Firea suspină, cu nădejdea că *"va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu"* (**ROMANI, 8. 20-21**). ***Noi înşine suspinăm***, aşteptând şi nădăjduind *"înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru"* (**IDEM, 8.23**). ***Duhul suspină***, şi suspinele Lui sunt *"negrăite"*. Ceea ce înseamnă că rugăciunea noastră trebue să fie - când mijloceşte Duhul - ***un suspin negrăit***: rugăciunea de taină, făcută *"în ascuns"*, nu rugăciunea trâmbiţată, bolborosind *"aceleaşi vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulţime de vorbe, vor fi ascultaţi"* (**MATEI, 6.6-7**).

Rugăciunea noastră trebue să fie în conformitate ***cu voia lui Dumnezeu***: *"Dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă"* (**1 IOAN, 5.14**). Care este voia lui Dumnezeu? *"Voia lui Dumnezeu este sfinţirea voastră"* (**1 TESALONICENI, 4.3**). Prin urmare, scopul rugăciunii este ***sfinţirea***. Acesta rămâne rostul primordial al mijlocirii Duhului Sfânt, care văzându-ne slăbiciunea, îndepărtarea noastră dela acea stare paradisiacă, când *"Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său"* şi l-a pus ***să stăpânească*** pământul (**GENEZA, 1.26-27**), nu să fie stăpânit de pofte şi fărădelegi, ***suspină*** la fiecare prăbuşire în neputinţă, încât *"nu ştim cum trebue să ne rugăm"*.

Chiar dacă *"nu ne luptăm călăuziţi de firea pământească"*, totuşi *"trăim în firea pământească"* (**2 CORINTENI, 10.3**), şi'n vasul nostru lăuntric acumulăm impurităţi şi stârvuri, acele ruşinoase resturi ale omului vechi, care ne împiedică în rugăciune şi determină, din nefericire, slăbiciunea noastră, neputinţa unei rugăciuni *"în duh şi adevăr"*, care caracterizează pe adevăraţii închinători (**IOAN, 4.23**).

În situaţia aceasta disperată, când nu mai suntem exclusiv *"în duh"*, ci şi'n carne, oscilând între două poluri opuse, antagoniste, intervine lucrarea miraculoasă a Duhului Sfânt, ***mijlocirea*** Lui izbăvitoare, prin opera de curăţire a sufletului de toată zgura păcatelor, de toate stârvurile, precum ni se asigură: *"V'aţi curăţit sufletele prin Duhul"* (**1 PETRU, 1.22**).

Curăţindu-ne, sfinţindu-ne *"după voia lui Dumnezeu"*, purificându-ne, de toate rebuturile eului nostru îndărătnic, *prin mijlocirea Duhului*, vom ajunge să ne unim cu Dumnezeu, ca unii care ne-am născut din El, închinându-ne Lui, de aci înainte, nu de pe *"muntele"* trufiei şi înţelepciunii omeneşti, nici în *"Ierusalimul"* unor idealuri ieftine, pieritoare, ci închinându-ne, aşa cum suntem îndemnaţi s'o facem zilnic, *"în duh şi în adevăr"*.

Învăţaţi fiind de Domnul a ne ruga şi conştienţi de permanenţa ajutorului divin, se impune, cu prisosinţă, ca şi noi, Românii din Exil, să cerem dela Cel Atotputernic, intervenţia Duhului Sfânt, spre a ne desăvârşi rugăciunea, bazându-ne pe promisiunea Lui neschimbată: *"Dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-l cer"* (**LUCA, 11.13**).

Să ne rugăm, ca atare, laolaltă cu profetul: *"Doamne, Dumnezeul nostru, alţi stăpâni afară de Tine au stăpânit peste noi, dar acum numai pe Tine şi numai Numele Tău îl chemăm"* (**ISAIA, 26.13, 15**). Şi să-l strigăm, cu ochii întorşi spre patria noastră, încă răstignită pe stâlpul ticăloşiei neo-comuniste: *"Doamne, arată-Ţi slava! Dă înapoi toate hotarele ţării! Amin!"*

PR. PROF. DR. PETRU REZUŞ

-Didascălul de teologie miruit cu har literar-

(+ 7 MAI 1995)

În această lună a floriilor s'a închis cercul vieţii uneia dintre cele mai importante contribuţii din mândra Bucovină la tezaurul culturii noastre bisericeşti.

Născut în anul 1913, viitorul teolog va răspunde până în sfârşit chemării tainice a strămbunului său "Popa Ioan" din Moiseiul Maramureşului. A urmat mai întâi Liceul Eudoxiu Hurmuzachi din Cernăuţi. După aceea a trecut la Facultatea de Teologie din localitate pe care a frecventat-o paralel cu cursurile Facultăţii de Litere şi Filosofie.

După obţinerea licenţei în Teologie s'a specializat în mai multe centre de cultură apusene.

Cariera universitară şi-a început-o la Academia Teologică din Caransebeş. Aici a cucerit, prin concurs catedra de Teologie dogmatică şi de teologie fundamentală. Cât de rodnică a fost noua activitate a sa din acei ani o dovedesc cele câteva volume tipărite, precum şi sutele de articole din revista "Altarul Banatului". Acest organ periodic i-a fost încredinţat ştiinţific încă dela înfiinţare.

Evenimentele politice care au intervenit în ţara noastră, sub presiunea tancurilor sovietice, au determinat şi pe Pr. Prof. Petru Rezuş să se mute în mai multe centre universitare. După o şedere scurtă la Suceava, el s'a stabilit definitiv la Institutul Teologic Universitar din Bucureşti.

Tot aici i-a revenit mulţi ani şi funcţia de director de studii, precum şi grija redacţională a revistelor bisericeşti centrale.

Despre strădaniile didactice ale acestui distins dascăl dau mărturii mai multe lucrări reprezentative de Teologie. Este vorba în primul rând de **Cursul de Teologie fundamentală**, Caransebeş, 1942, 621 de pagini, Cam acelaşi dimensiuni prezintă şi primul volum de **Probleme de Teologie ortodoxă**, Timişoara, 1989. În el nu sunt incluse decât o parte din studiile de specialitate pe care le-a elaborat de-a lungul vieţii. Despre celelalte vorbeşte sinteza bibliografică **Preocupări de Teologie fundamentală în teologia românească**, din "Ortodoxia", XXII (1971), nr. 4. p. 537 şi următoarele.

Demnă de precizat este de asemenea existenta unor cercetări, care îşi aşteaptă tipărirea. Ne gândim la cele patru volume de **Teologie dogmatică ortodoxă**, la **Istoria religiilor**, la **Psihologia religioasă** etc.

Ultima lucrare scoasă de sub tipar este **Iisus Hristos, Mântuitorul**, Galaţi, 1995.

La 1 Octombrie 1977, Pr.Prof. Petru Rezuş a păşit în rândurile dascălilor onorari ai Facultăţii noastre. De atunci teologul a trecut pana literatului. Încurajat de mai vechile culegeri de folclor patronată de Leca Morariu la Cernăuţi, el s'a îndreptat la început către literatura pentru copii. I-a urmat volumul cu proverbe şi zicători culese din Banat.

O mare recunoaştere i-a adus autorului romanul istoric, precum **Cositele doamnei** sau **Dumbrava Roşie**. Figura marelui Ştefan a fost preamărită în volumul **Războieni**, Bucureşti, 1980.

Cel puţin cinci dintre cărţile sale cuprind versuri. Pe lângă exaltarea iubirii tinereţii, a patriotismului, a setei de viaţă, poetul este dominat - poate exagerat - de sentimentul trecerii dureroase a timpului, de năzuinţa ajungerii în sferele înalte. Dată fiind normarea amănunţită a societăţii deceniilor trecute, acest sentiment obsesiv devine explicabil.

Aceeaşi glorie pe care a produs-o o vocaţie tardivă şi neaşteptată i-au adus-o autorului publicaţiile sale din domeniul criticii şi al istoriei literare româneşti. Cu mare cinste amintim doar pe acele închinate lui Ion Creangă şi lui Mihai Eminescu. (Pentru alte contribuţii, vezi articolul nostru omagial din "Mitropolia Olteniei", XL, 1988, nr.3, p. 72-86).

Ca om, Pr. Petru Rezuş poseda o cultură întinsă, dovedea o mare sensibilitate, fiind un democrat convins. Poate că dela această înzestrare sufleteasca înaltă, rănită uenori, câteva săgeţi ale autorului nu au căzut frânte în ultimii ani.

Ca profesor iubea pe studenţi şi căuta să-i iniţieze în cât mai variate direcţii. Avea o metodă strictă, fără digresiuni inutile, cu o mare sete de cunoaştere şi la zi cu apariţiile deosebite ale culturii.

Cu sufletul împăcat al datoriei împlinite, cu o mare competenţă profesională şi bunătate lăuntrică, distinsul dascăl şi literat s'a sălăşluit până la obştesca înviere în Cimitirul parohiei Sfânta Vineri din Bucureşti (Străuleşti II).

Pr. Gh. DRĂGULIN

PREMIUL JOHN TEMPLETON

Cel mai mare premiu literar din lume are caracter religios

Dacă ţinem seama de valoarea de un milion de dolari a premiului, cred că acordarea premiului John Templeton merită toată atenţia. Precizez că acest premiu a fost înfiinţat în 1972 de omul de afaceri american John Templeton care şi-a propus să lanseze pe piaţa ideilor un premiu mai mare decât premiul Nobel.

Premiile Templeton se acordă pentru contribuţii la progresul spiritual al omenirii. Între laureaţii anilor trecuţi ai premiului Templeton s'au numărat Maica Tereza, Alexander Solzhenitsin şi Reverendul Billy Graham. Premiul pe anul 1995 încununează scrierile savantului britanic în vârstă de 48 de ani de formaţie matematician, Paul Davies. Autor a peste 20 de lucrări consacrate realţiilor dintre ştiinţă şi religie, profesorul Davis predă filosofia la Universitatea Australiană Adelaide. Iată afirmaţia profesorului Davies despre importanţa premiului:

"...Este un premiu prin definiţie mai mare decât premiul Nobel şi decât orice alt premiu anual, şi reprezintă un mijloc de a afirma în faţa lumii că progresul în domeniul cunoaşterii spirituale este mai important decât progresul în orice domeniu particular al ştiinţelor exacte..."

Premiul Templeton omagiază aşadar merite excepţionale pe drumul adâncirii cunoaşterii umane axate pe înţelegerea lui Dumnezeu şi a spiritualităţii. Profesorul Davies, care spunea încă din 1983 că o înţelegere corectă a ştiinţei duce la fel de sigur către Dumnezeu ca şi religia, este autorul unor lucrări convergente pe ideea că universul în frumuseţea şi ordinea lui reprezintă cea mai frapantă dovadă a unui sens cosmic gândit de Creator.

Ca să-l citez din nou pe profesorul Davies: "Ordinea matematică subiacentă universului este dovada că în esenţa divinităţii intră şi calităţile unui matematician suprem." Dl. Davies a declarat că intenţionează să folosească premiul pentru continuarea cercetărilor sale pe două planuri: utilizarea astro-fizicii pentru exploatarea unor chestiuni teologice, şi explorarea relaţiilor dintre universul mental şi cel fizic pentru desluşirea marilor mistere ale cosmosului...

Corespondent

FARA ARMÂNEASCĂ

90 DE ANI DELA IRADEAUA SULTANULUI ABDUL HAMID AL II-LEA

—Zahu PANĂ—

Urmare din numărul trecut

Apoi mulțimea și-a continuat periplul până la locuința primului ministru G.Gr. Cantacuzino, unde se aflau în acel moment toți mem-brii guvernului... "Vă mul-țumesc din tot sufletul meu - a zis premierul - ...Succesul guvernului nu este numai al său, ci este acela al rasei românești".

Bucuria recunoașterii drepturilor Aromânilor de către sultan, a fost relativ scurtă. În cancelariile marilor puteri se lucra fără întrerupere la lichidarea Imperiului Otoman. În secolul al 19-lea, Austria și Rusia au instigat mișcări revoluționare printre popoarele din Balcani care își cereau independența. Țările apusene au recurs la formula protectoratelor asupra unor popoare aflate sub stăpânirea Turciei. Franța asupra Algeriei și Tunisiei, Anglia și-a revendicat Egiptul și Țările Arabe, iar Italia și-a întins aripa peste Tripolitania și Cirenaica.

La 7 ani după emiterea Iradelei din 1905, izbucnește războiul balcanic și Turcia pierde stăpânirea în Europa în urma acestui război. Noile state creștine formate din teritorii arbitrar împărțite, cu populație eterogenă, vor administra aceste teritorii cu silnicii împotriva minorităților. Macedonia a fost împărțită între Grecia, Bulgaria și Serbia.

Avantajată de o poziție nelimitrofă cu Turcia și cu o populație omogenă, ca și de o politică înțeleaptă, România a devenit arbitru al conflictului din Balcani și pacea s'a încheiat la București. Documentele Conferinței dela București sunt tipărite în două volume *"(1) La traite de la Paix de Bucarest, precede des Protocoles de la Conference, 1913 Bucarest și (2) Documente Diplomatice. Evenimentele din Peninsula Balcanică. Acțiunea României, 20 Septembrie 1912 - 1 August 1913"*.

Țările balcanice au semnat documente oficiale prin care garantau dreptul la școli și biserici în limba română pentru Aromâni. Reproducem din scrisoarea pe care Venizelos a trimis-o lui Titu Maiorescu, Președintele Consiliului de Miniștri și Ministru de Externe la României, la 5 August 1913:

...Grecia consimte să dea autonomia școlilor și bisericilor Kuțo-Vlahilor (Aromânilor) care se vor găsi în posesiunea viitoare grecească și permite crearea unei Episcopii pentru acești Kuțo-Vlahi, cu facultatea pentru guvernul român de subvenționarea lor sub supravegherea guvernului elen a numitelor instituții culturale prezente și viitoare".

Acorduri similare au semnat Bulgarii și Sârbii, iar după Primul Război Mondial ele au fost reconfirmate de statele balcanice la care s'a adăugat și Albania.

Prima care a închis însă școlile românești din Macedonia, a fost Serbia, în 1917, fără ca România să protesteze pentru a nu strica alianța obținută prin căsătoria prințesei Marioara cu regele Alexandru. Celelate țări au închis școlile și bisericile între 1940 și 1948, statul comunist român a vândut chiar și localurile de școli, deși erau ridicate prin munca și cheltuiala localnicilor.

La 90 de ani după Iradeaua din 1905, situația culturală a Aromânilor este mai vitregă decât oricând. România, prinsă în prioritate pentru Basarabia și Bucovina, agitată și de problema Ungurilor din Transilvania, se ferește să abordeze direct, cu țările din Balcani problema culturală pentru Aromâni. Mai mult decât atât, este pe cale de a abandona total această problemă, pentru a nu intra în conflict cu Grecia, dela care așteaptă un sprijin în cadrul Comunității Europene, unde sinceri să fim, Grecia este o cenușereasă tolerată, mai cu seamă după o serie de falsuri și nereguli depistate la Greci de către Europeni.

Țările balcanice fac cea mai mare greșală în faptul de a nu acorda drepturi culturale minorității aromâne. În primul rând, pentru faptul că Aromânii nu cer decât libertăți culturale: școli și biserici în limbă proprie.

Știri mai recente dezvăluie un aspect inedit al problemei aromâne. Dezamăgiți că România i-a abandonat total, confruntați și cu o nouă propagandă dirijată *"de nu se știe unde"*, a parte din Aromâni încep să pledeze pentru o autonomie teritorială, socotindu-se alt neam și altă limbă, diferită de limba română.

Focul nestins din Bosnia, se poate întinde și mai departe. Republica Macedonia - la care Grecia s'a opus din răsputeri - s'a constituit într'un nou stat slav, de sine stătător și frontierele sale vizează Macedonia lui Filip al II-lea și Alexandru, țintind spre Răsărit către Portul Salonic, Săruna pe armâneșteși Sulun în noile hărți macedo-slave.

Acordând drepturile naturale Aromânilor, Grecia are numai de câștigat. O minoritate fără nici o pretenție teritorială, loială statului grec și legată de această țară prin lupte și idealuri comune. În plus realizarea unei puternice și trainice alianțe cu România împotriva pericolului slav, care se află într'o trecătoare hibernare.

Va triumfa bunul simț și dreptatea sau se va deschide cutia Pandorei?

STINGEREA UNEI FAMILII VECHI

Mihai STERE DERDENA

Cam la o lună după ce m'am mutat într'un bloc din cartierul bucureștean Ghencea, foarte aproape de stadionul Steaua, am cercetat la parter lista cu cheltuielile de întreținere, în care erau notate toate numele de locatari. Am parcurs-o vizual în întregime, în ideea ipotetică de a întâlni vreun nume cunoscut. Astfel, am dat de numele EXARCU ALEXANDRINA. După mai puțin de cinci minute mă și văd la etajul al III-lea, în fața apartamentului cu numărul 47. Sun numaidecât. Îmi deschide o doamnă vârstnică, având alură de intelectuală. Se pregătea să iasă în oraș, pentru obișnuitele cumpărături zilnice.

- Doamnă, zic, am îndrăznit să vă deranjez la acest ceas matinal din cauză că numele dumneavoastră de familie îmi este cunoscut. Sunteți, cumva, Macedoneană?

- Sunt Macedoneană, dar numai după tată.

- În acest caz am putea continua convorbirea în aromână, în graiul părintelui dumneavostră.

- Știți, mama mea a fost Românca sadea, din Teleorman. De aceea din dialectul patern am învățăt prea puține vorbe.

- Am stat în închisoare cu un bărbat ce se numea tot Exarcu. Pesemne că vă este rudă apropiată.

- Într'adevăr, am avut doi frați - IONEL și ANDREI - care au fost condamnați pentru politică la mulți ani închisoare. Pe cine dintre ei l-ați cunoscut?

- Pe Andrei. Dar de ce ați întrebuințat timpul trecut, spunând, "am avut doi frați". Nu cumva au murit?

Femeia începe să plângă și mă poftește în casă. După ce se liniștește cât de cât, îmi precizează că Ionel a decedat în 1974, la vârsta de 68 de ani, iar Andrei, în anul următor, împărtășește aceeași soartă, având etatea de 64 de ani.

În pofida marii diferențe de vârstă - Doamna Dida (așa mă adresam Alexandrinei Exarcu) fiind cu 27 de ani mai mare decât mine - am devenit atât de buni prieteni încât aproape seară de seară treceam pe la dânsa. Rareori mi-a permis să-i cumpăr câte-o pâine. Era bucuroasă că dispunând de suficientă vigoare, *"de picioare bune"* (cum ea însăși se exprima), putea ieși zilnic din casă, cumpărăturile cotidiene dovedindu-se un excelent pretext pentru mișcare. Iar mișcarea, cum se știe, constituie o bună terapie pentru oamenii de vârsta a treia.

I-am povestit cât am putut de amănunțit cum am petrecut cu Andrei timpul cât am stat împreună în penitenciarul din Gherla, prin 1958-1959. În aceeași cameră din acea închisoare și în aceeași perioadă i-am cunoscut pe toți deținuții din lotul de Aromâni, condus de avocatul NICOLAE MATUȘU (cu excepția șefului care a fost încarcerat la Aiud): medicul GHEORGHE GACHI, avocatul ATANASE TANAȘOCA, economistul ANDREI EXARCU și comerciantul (de odinioară) CONSTANTIN TIRONICĂ.

Apoi ne-am spus extrem de multe lucruri din viețile noastre. Astfel, am reținut, cu oarecare mirare, că tatăl Doamnei Dida, purtase un prenume feminin, anume ZOE. La drept vorbind, acest lucru n'ar trebui să stârnească nici o nedumerire dacă avem în vedere că au existat cândva, și alți bărbați care-au purtat nume de botez specifice sexului femeiesc. Știm, bunăoară, că mama Sfintei Fecioare Maria - Maica Domnului nostru Iisus Hristos - s'a numit Ana. Tot Ana s'a numit și unul dintre cei doi bărbați ce s'au încumetat să-l judece pe Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, rămânând de-atunci bine cunoscuta expresie *"dela Ana la Caiafa"*, aplicabilă când ești purtat de colo-colo de autorități care nu vor să se pronunțe nicicum în chestiuni presante.

— Zoe Exarcu, născut-crescut în Macedonia, s'a stabilit în România pe la debutul veacului nostru. Căsătoria lui cu o frumoasă teleormăneancă, Maria, îl determină să rămână în Alexandria, actuala reședință de județ, unde prosperă simțitor de pe urma negoțului de cereale. Soții Zoe și Maria Exarcu au avut trei copii ce s'au născut și s'au numit după cum urmează: în 1906 Ioan, în 1907 Alexandrina și în 1911, Andrei. Toți trei vor urma și vor absolvi cu brio Academia Comercială, devenind economiști apreciați. Însă nici unul dintre ei nu s'a căsătorit, astfel încât nefiind urmași, această veche familie se va stinge odată cu încetarea din viață a ultimului membru, Alexandrina.

Am mai aflat dela dânsa că tatăl său se înrudea deaproape, cu Exarcu Constantin (1836-1898), om de știință și diplomat, membru corespondent al Academiei Române (din 1884), profesor universitar la București, cel a ce a inițiat subscripția publică pentru construirea *"Ateneului Român"*, edificiu impozant în vecinătatea căruia se află o străduță ce se numește de câtva timp *"C. Exarcu"*. Zoe Exarcu (1874-1941) era nepot de văr primar al cunoscutului ctitor al celui mai important așezământ cultural destinat cu precădere concertelor muzicale.

Doamna Dida mi-a arătat și un caiet gros ce conținea exclusiv epigrame scrise de Ionel. Le-am citit pe toate și îmi propusesem să le public după căderea regimului comunist. Nu mi-am putut îndeplini promisiunea, deoarece femeia care va fi desemnată testamentar ca moștenitoare a Doamnei Dida nu va binevoi să-mi dea acel caiet. Astfel, va rămâne anonim un mare epigramist, care a trăit între anii 1906-1974, trecând și prin teribilele pușcării comuniste ca deținut politic anticomunist. Numele lui: Exarcu Ioan.

Dela o vreme - de fapt încă din Mai 1982, îndată ce am cunoscut-o - nu discutam altceva decât politică, dorind deopotrivă nimicirea comunismului. Ea, ca orice om ajuns la vârsta senectuții, se temea că nu va trăi până'n ziua mult dorită a căderii *"Bâlbâitului-cu Gura-Strâmbă"*. În schimb, eu mă arătam tot timpul optimist, măcar că sănătatea îmi era, în anii '80 extrem de șubredă. Încheiam pariu în fiecare an - între 1982 și 1989 - zicând fără încetare, *"în acest an, până la cel mai târziu 31 Decembrie, vom scăpa de acest cretin"*. Așteptam, pacient, până în ultima zi a anului, când văzând că nu s'a produs nici o schimbare politică, mă achitam conștincios de rămășagul pierdut, ce consta, invariabil, în o sticlă de șampanie. Apoi, o dată cu debutul noului an, chiar mai devreme, în primele ore ale Revelionului, ne prindeam, la îndemnul meu, în aceeași prinsoare, pe care, evident, tot eu o pierdeam. Și tot așa, de șapte ori, adică în anii 1981-1988. Însă ultimul pariu, cel încheiat la începutul anului 1989, pe care ar fi urmat să-l câștig pentrucă, în sfârșit, se realiza optimismul meu proverbial, n'a mai fost plătit de nimeni dinte noi întrucât destinul a făcut ca Doamna Alexandrina Exarcu să treacă la cele veșnice încă din prima lună a anului ce avea să aducă în ultima lună, sfârșitul lungii domnii de coșmar a celui mai imbecil conducător de țară.

Ne-am văzut la biserică în timpul liturghiei de Bobotează. Se ținea bine și nu se temea de frig, nici de polei. A doua zi, de sărbătoarea sfântului Ioan Botezătorul, nu s'a mai prezentat la slujba religioasă. În seara aceleiași zile, după ce m'am asigurat că ea este bine, am plecat într'o lungă cursă poștală (la Satu Mare) ce avea să se încheie după 48 de ore, pe 9 Ianuarie, noaptea târziu. Dimineața, pe 10 Ianuarie, când încă dormeam, mă cheamă un vecin ca, împreună, s'o ridicăm de pe dușumea pe Doamna Dida, moartă. Avea 82 de ani, fiind cel mai longeviv Exarcu (după spusele ei). Astfel, dispare un neam vechi și vestit.

Atât părinții cât și fiii, toți cinci, își dorm somnul de veci în cimitirul Bellu, la capătul acestuia de lângă crematoriu.

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

- 1856 - 1947 -

(VIII)

Prof. Nicolae CIACHIR

Deşi la 22 Decembrie 1911, ataşatul cu afaceri al Franţei acreditat la Petersburg făcea pronosticuri că, în ciuda comunităţii politice şi religioase, existând mari diesensiuni, nu va fi posibilă o alianţă între statele balcanice, totuşi aceasta s'a creat în 1912 şi a dus la declanşarea primului război balcanic îndreptat împotriva Imperiului Otoman.

N. Iorga explică sugestiv crearea Antantei Balcanice: *"Ca să înţelegem pe deplin "Cruciata balcanică", trebue sa ne dăm seama de o greşeală fundamentală comisă de junii turci. Crezuseră că pot întemeia un stat durabil de idei de import. Credeau că din popoare deosebite puteau face o singură naţiune. După junii turci, reforma nu însemna numai câştigarea libertăţii, ci şi răscumpărarea provinciilor pierdute"* (**N. Iorga**, *Istoria războiului balcanic*, Bucureşti, 1915, p.22-23).

De fapt înţelegerea sârbo-bulgară a fost punctul nevralgic al alianţei balcanice. Încă din Noembrie 1911 regele Serbiei, Petar Karageorge (ofiţer pregătit la Saint Cyr şi combatant în Legiunea Străină, ajuns rege al Serbiei în 1903, în urma asasinării lui Alexandru Obrenovici), primea asigurări la Paris, că şi guvernul francez, alături de cel rus, aprobă călduros planul unui bloc al statelor balcanice. Desigur, atragerea Bulgariei în alianţa balcanică a fost un succes al Antantei şi a deschis Bulgarilor drum la băncile franceze şi cele engleze (**N. Ciachir**, *Istoria popoarelor din Sud-Estul Europei în epoca modernă (1789-1923)*, Bucureşti, 1987, p.330-331).

Totuşi, într'o lucrare apărută la Paris în 1981, bazată pe materiale de arhivă, se afirma că în vara anului 1912, ministrul de externe francez, prin secretarul său general Louis Barthou, a informat ambasada turcă, că statele balcanice (Serbia, Bulgaria, Grecia, Muntenegru) duc tratative secrete în vederea alianţei împotriva Otomanilor (*La Turquie et la France à l'époque d'Atatürk*, Paris, 1981, p.11). Creind blocul balcanic, diplomaţia rusă îşi pregătea un atu în plus pentru război cu care se prevedea a fi declanşat între marile puteri, însă şi-a supraestimat influenţa, deoarece acest bloc a atacat Imperiul Otoman în Octombrie 1912, înainte ca Petersburgul să-şi fi desăvârşit pregătirea militară. Cele 4 state balcanice - după expresia istoricului iugoslav Dimitrje Djordjevici, astăzi profesor de istoria modernă a Europei la Universitatea Santa Barbara din USA, prin potenţialul militar creau *"o a şaptea putere europeană care era în stare, într'o măsură oarecare, să contracareze marile puteri europene în Sud-Estul Europei"* (**D. Djordjevici**, *Révolutions nationales des peuples Balkaniques*, 1804-1914, Beograd, 1965, p.229).

La data izbucnirii operaţiunilor militare, Balcanicii dispuneau de următoarele forţe: Bulgarii circa 400.000, Sârbii circa 175.000. Corpul ofiţeresc instruit în Rusia şi Franţa, de asemenea a beneficiat de subsidii din partea Moscovei. Grecii dispuneau de circa 100.000 militari, iar Muntenegru de 40.000. La vestea izbucnirii războiului, armata otomană, care după expresia colonelului Lamouche, expert în probleme balcanice, *"îşi efectua mobilizarea mai mult cu resemnare decât cu entuziasm"* (**Lamouche**, *Histoire dela Turquie depuis les origines jusqu'a nos jours*, Paris, 1953, p.345), putea mobiliza cu greutate în Europa, adică în Turcia europeană, maximum 400.000 de militari, din care 81 escadroane cavalerie şi 930 tunuri (**Antonello F.M. Biagini**, *Momenti di istoria balcanica* (1878-1914), Aspetti militari, Roma, 1981).

Într'un interval scurt, de circa şase săptămâni, trupele aliate balcanice au zdrobit principalele forţe otomane din Europa, au eliberat cea mai mare parte din teritoriile deţinute de Turci în Peninsula Balcanică, ajungând la porţile Constantinopolului. După bătălia dela Ceatalgea, marile puteri au hotărît să debarce trupe la Constantinopol, amestecându-se astfel în conflictul balcanic, pretextul fiind securitatea cetăţenilor străini; de fapt, neconvenindu-le ca acest oraş atât de important, ce domina două continente să fie ocupat de aceştia. Amiralul francez Dartige de Pournet, reprezentant al unităţilor navale străine şi marchizul Pallavicini, au obţinut consimţământul Porţii în acest sens (Arh. MAE, vol.62, f.98). Precizăm că la această debarcare au participat şi marinari români de pe crucişătorul *"Elisabeta"* sub comanda căpitanului-comandor Negru (Arh. MAE, vol.62, f.151, pentru amănunte vezi **N. Ciachir**, *Contribuţii la istoricul relaţiilor româno-turce (1878-1914)*, Bucureşti, 1970, p.22-23. Lăsând modestia la o parte, am fost primul în istoriografia noastră care a pus în circuitul ştiinţific aceste informaţii privind participarea marinei române la securitatea capitalei otomane).

După cum arată istoricul grec **S.M. Sophocles**, printr'un război scurt şi decisiv, balcanicii i-a deposedat pe Otomani, practic de toate teritoriile europene, cu excepţia spaţiului adiacent Istanbulului (**S.M. Sophocles**, *A History of Greece*, Thessaloniki, 1961, p.361).

La 16 Decembrie 1912 au început la Londra tratativele de pace între cele 4 state balcanice şi Imperiul Otoman, iar a doua zi s'a deschis Conferinţa ambasadorilor marilor puteri (Germania, Austro-Ungaria, Italia, Rusia, Franţa, Anglia), preşedinţia acesteia revenindu-i, în calitate de gazdă, ministrului de externe britanice, sir Edward Gray. Tratativele duse la Londra, pe diverse planuri, au dat prea puţine rezultate concrete, mai ales datorită marilor puteri, care voiau să fructifice în interes propriu victoriile militare ale statelor balcanice. *"Ce organism straniu funcţionează la Londra* - nota ironic Francezul G. Hanotaux - *el va furniza un capitol inedit în manualele de drept internaţional. Reuniune de miniştri, conferinţă de ambasadori, cenaclu de negociatori cu sau fără puteri, după cum stau de o parte sau alta a uşii. Deliberări care se pretind a fi oficiale şi secrete. Lumea întreagă, guverne, burse, pieţe, diplomaţi, totul şi toate sunt legate de acest mecanism deosebit care trebue să decidă pace sau război"* (**G. Hanotaux**, *La guerre des Balkans et l'Europe (1912-1913)*, Paris, 1914, p.201). Şi Hanototaux, diplomat francez, era secretarul acestei comisii şi ştia multe.

A fost necesar să dau acest context balcanic şi chiar european, pentru a se înţelege mai bine, poziţiile României. Diplomaţia bucureşteană intrase în alertă, deoarece prin înfrângerea Turciei, se crea un mare stat bulgar în Balcani, ale cărui trupe staţionau la periferia Constantinolului. Deaceea România a intervenit pe lângă marile puteri cerând o rectificare de frontieră în Dobrogea, după ce tratativele directe cu Bulgarii eşuaseră. (Arh. St. Buc., fond Casa Regală, dos 16 (1912), f.11-12). Marile puteri s'au declarat de acord, inclusiv guvernul ţarist care-i sprijinea pe Bulgari, deoarece astfel România putea fi atrasă de partea Antantei (ibidem, dos. 16 (1912). După 15 zile de discuţii, Conferinţa a admis ca Silistra să fie atribuită României, cu un teritoriu de 3 km. în jurul său; guvernul român urma să-i despăgubească pe supuşii bulgari care voiau să părăsească oraşul. Bulgaria era atenţionată să nu construiască fortificaţii de-a lungul frontierei şi să acorde autonomie şcolilor şi bisericilor Vlahilor din viitoarele posesiouni bulgare. Driault şi Lhéritier afirmă - bazaţi pe surse franceze - că România intenţionează să obţină o insulă în Marea Egee, pentru nevoile ei, şi nu era de acord ca Epirul cu zona Ianina să fie date Greciei, plângându-se că Vlahii din Epir şi Macedonia au fost persecutaţi de către trupele elene. (**E. Driault, M. Lhéritier**, *Histoire diplomatique de la Grece*, V, Paris, p. 13-14).

De fapt, cu excepţia trasării hotarelor viitorului stat albanez (proclamat independent în Noembrie 1912, la Vlora de către patrioţii albanezi), favorizat de interesele Austro-Ungariei şi Italiei şi a viitorului insulelor din Marea Egee, Balcanicii au scăpat de sub controlul marilor puteri, şi incheierea propriu-zisă a tratatului a rămas în sarcina reprezentanţilor foştilor beligeranţi întruniţi separat în palatul St.James. În legătură cu proclamarea independenţei Albaniei, ţara noastră a sprijinit pe Albanezi, care aveau puternice comunităţi culturale la Bucureşti, Constanţa, Brăila, Craiova etc., iar Ismail Kemali, Fan Noli şi alţi lideri de-ai lor, au fost primiţi de I.I.C. Brătianu, Take Ionescu şi alţii oameni politici, care i-au sprijinit şi material (Arh. St. Buc., fondul Poliţiei, dos.54 (1910), f.120). Iată ce declară Ismail Qemali: *"Albania întreagă îşi are privirile aţintite asupra României. Suntem siguri că guvernul român nu va lăsa să ni se facă vreo nedreptate"* (*Dimineaţa*, din 24 Octombrie 1912). Iar în anul următor, în 1913: *"Se ştie că toată propaganda pentru realizarea idealului naţional albanez a fost pornită de aici, din România unde toate naţiunile au cuiburile lor, pentru a duce la izbândă orice interes în chestiunea naţională"* (Arh.St. Buc., Fond Poliţiei, dos.174 (1913), I, f.55).

Semnarea păcii dela Londra, din 30 Mai 1913, care a pus capăt primului război balcanic, aproape a nimicit dominaţia otomană în Sud-Estul Europei, dar a făcut să crească în acelaşi timp animozităţile dintre statele balcanice, de care voiau să profite marile puteri.

Diplomaţia românească a precizat că în cazul izbucnirii unui război între aliaţii balcanici, România va mobiliza şi va ocupa imediat linia Turtucaia-Balcic, pe care intenţiona s'o păstreze definitiv (Arh. St. Buc., fond Casa Regală, dos.16 (1912), f.37).

O telegramă primită din Petersburg informa despre discuţia avută între ministrul român şi ministrul de externe, că guvernul rus avertizase Sofia că, în cazul unei intervenţii a României, nu va fi ajutată. Merită să adăugăm că Rusia voia să-i sperie pe Bulgari de intenţiile Bucureştiului, ca nu cumva aceştia să-i atace pe Sârbi, şi astfel, să aşeze alianţa acestor două state slave. La 13/26 Iunie 1913, reprezentantul Rusiei acreditat la Bucureşti avea o întrevedere cu primul ministru român, Titu Maiorescu, căruia îi comunica, că Bulgarii nu vor să asculte de nici un sfat de moderaţie şi sunt gata să-i atace pe Sârbi şi pe Greci. După opinia Rusiei, România ar trebui să prevină guvernul bulgar, că în acest caz armata română ar trece Dunărea şi ar anexa linia Turtucaia-Balcic. I s'a răspuns că Bulgaria a fost deja avertizată de două ori în acest sens. Diplomaţia europeană era conştientă că, în cazul conflictului între aliaţii balcanici, România devenea arbitrul situaţiei (**N. Ciachir**, *Istoria popoarelor din Sud-Estul Europei...* p.335).

Eforturile diplomaţie ţariste de a modera pretenţiile Bulgariei şi astfel de a opri dezagregarea alianţei balcanice, au fost sortite eşecului. Regele Ferdinand şi generalii săi, au subestimat forţele celor-lalţi parteneri balcanici şi mizând pe sprijinul Austro-Ungariei şi Germaniei, atacă trupele sârbe şi greceşti. Muntenegru, urmat ulterior de România, declară război Bulgariei, iar trupele otomane reocupă Adrianopolul (**A. Gherghinov**, *Narodnata katastrofa. Voinana 1912-1913*, Sofia, 1936, p.81).

Nu intrăm în amănuntele operaţiunilor militare, trupele române au ajuns la periferia Sofiei, fără nici o luptă, iar pe celelalte fronturi Bulgaria fiind înfrântă, cere pace.

Alegerea locului conferinţei pentru pace trebuia fixat undeva în Sud-Estul Europei. Statele învingătoare voiau să evite amestecul marilor puteri. Petersburgul şi Viena erau excluse, iar Londra fusese deja locul primei conferinţe, fără rezultate durabile. Parisul nu era agreat de Germania, care a propus *Bucureştiul* la 5/18 Iulie 1913.

Va urma

DEMOCRAŢIE, DEMAGOGIE ŞI CRIME

Tiberiu HENŢEA

Văzând demagogia şi desmăţul politic din ţară, mă văd pus în situaţia de a constata că şi astăzi trăim în acel haos politic în care oameni pregătiţi şi nepregătiţi conduc destinele neamului nostru.

Îmi dau seama că din guvernările dintre 1920 şi 1940 nu s'a învăţat nimic. Am avut parte de politicieni care după înfăptuirea României Mari s'au complăcut în învrăjbire şi s'au pus pe căpătuială. Prin miopia lor politică după greva minerilor din 1929, n'au văzut răul care bântuia prin ţară, criza economică şi lipsa de prevedere a ce va urma i-a făcut pe marii înţelepţi politici să se gândească la o schimbare radicală care să se impună în viaţa statului.

Prin sfaturi primite dela Paris prin Nicolae Titulescu însuşi Dl. Iuliu Maniu a fost de acord ca să vină în ţară sceleratul Rege Carol al doilea, înlăturându-şi pe propriul său fiu din regenţa în care domnea.

Acest rege venit cu alai la 8 Iunie 1930, şi-a adus şi amanta care s'a văzut o regină neîncoronată, dar care conducea din umbră totul.

Plin de datorii prin străinătate, din sărac ce a fost, şi-a adunat în grabă slugile credincioase, toţi magnaţii, Aristide Blank, Max Auşnit; prin plocoanele ce le-a făcut, a ajuns să fie cel mai bogat om din ţară. Toate acestea s'au întâmplat sub ochii poporului care era frustrat de drepturile lui. Sub guvernarea din 1931, Dl. Ministru Ion Mihalache, Ministru de Interne, dizolvă Legiunea Arhanghelul Mihail numită şi Garda de Fier şi arestează pe Corneliu Codreanu, ca după 87 de zile, la Casaţie, să fie consideraţi nepericuloşi. Zi de zi tineretul şi intelectualitatea română se ataşa Mişcării Legionare, fapt care l-a făcut pe odiosul rege să se gândească a o supune sub comanda sa. Cum aceasta nu se putea face, recurge la arestări şi crime fără un temei legal, fără sentinţe. S'au făcut sesizări că orientarea ţării este greşită, şi cum numărul legionarilor creştea, dă ordin Primului ministru I.G. Duca să dizolve Garda de Fier. Sunt arestaţi 8.000 de legionari, bătuţi şi maltrataţi în Decembrie 1933. Atunci, după dizolvare, trei studenţi legionari îl împuşcă pe Primul Ministru Duca. Căpitanul prevăzător de ce va urma, stă ascuns până în ziua procesului. Atunci a fost ucisă Nicoleta Nicolescu, care în urma bătăilor, a fost aruncată în crematoriu de vie. Aceeaşi soartă a avut-o şi Victor Dragomirescu.

Procesul care a urmat s'a terminat cu condamnarea celor trei şi toată intelectualitatea a fost eliberată. Mai mult, trei generali din complet au devenit legionari.

Pentru a demonstra ţării ce pericol ne aşteaptă, o echipă de legionari pleacă în Spania să lupte contra comunismului. Doi dintre cei mai buni dintre ei mor pentru Christos într'o ţară catolică.

Din echipa celor şapte legionari, condusă de generalul Cantacuzino, Moţa şi Marin cad în luptele duse la Majadahonda.

Regele, îngrozit de afluenţa spre mişcare a oamenilor, dă ordin lui Armand Călinescu să-i lichideze pe capii legiunii. În urma procesului intentat de Nicolae Iorga, Corneliu Codreanu este judecat şi condamnat la 10 ani închisoare. În 28-29 Noembrie 1939, este luat din închisoarea Râmnicul Sărat, împreună cu alţi 13 legionari şi ucişi prin strangulare .

În lagărele din Miercurea Ciuc sunt ucişi 44 de legionari, la Vaslui 32 legionari, la Râmnicul Sărat 13 legionari şi la spitalul militar din Braşov 7 legionari, apoi în toată ţara câte 2-3, în total aproape 400 de legionari.

Acest rege este asasinul tineretului şi al intelectualităţii române.

Toate acestea s'au întâmplat în veacul 20, spre ruşinea lumii care l-a calificat pe Carol tiranul secolului.

Din cauza politicii greşite a acestui rege-asasin, ne-am văzut vânduţi Ruşilor de către Marile Puteri, care nu au înţeles pericolul comunist ce pândea întreaga Europă.

Iată deci, prin ce este mare Mişcarea Legionară şi mai ales Corneliu Codreanu, care încă din 1919 a dat primul semnal de alarmă.

Acum se urzesc alte manevre, alte schimbări şi din România Mare am ajuns ciopârţiţi şi ameninţaţi de vecinii hrăpăreţi. Oamenii puterii nu au curajul să ceară anularea pactului Ribbentrop-Molotov şi se lasă manevraţi de oculte străine de neam şi lege, care vor desfiinţarea noastră.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

UN PROFESOR AMERICAN DESPRE REPUBLICA MOLDOVA

Profesorul de ştiinţe politice Stewart Kaufman dela universitatea de stat Lexigton, statul Kentucky, a efectuat recent o vizită în Basarabia, în prezent republica Moldova, după care i-a acordat domnului Nicolae Dima următorul interviu.

N.D.: Domnule profesor, Kaufman aţi efectuat după câte înţeleg prima vizită în Moldova. Spuneţi-ne pentru început care a fost scopul, obiectivul vizitei?

S.K.: Am efectuat această vizită pentru a observa evoluţia politică şi relaţiile etnice din republică şi pentru a studia cauzele războiului secesionist din Trans-Nistria din 1992. De fapt, scriu un articol despre acest subiect şi am ţinut mult să am părerile celor care au participat direct la evenimente, în acest sens, am stat două săptămâni în Moldova şi două zile în România. Din nefericire, nu am putut să văd decât Bucureştiul cu prilejul schimbării avionului la ducere şi la întoarcere, dar am reuşit să iau totuşi contact cu populaţia şi cu unii lideri români.

N.D.: D-le profesor Kaufman s'a întâmplat să vă aflaţi la Chişinău chiar în perioada marilor demonstraţii studenţeşti. Ce impresie v'au făcut şi cum vi s'a părut atitudinea autorităţilor?

S.K.: Am asistat la demonstraţii înainte de a pleca din Chişinău. Am fost impresionat de modul ordonat, calm, şi disciplinat al studenţilor. M'a impresionat în chip deosebit colaborarea perfectă dintre studenţi şi profesori. Era evident că toţi demonstrau pentru aceeaşi cauză. Şi deşi protestele au fost declanşate de schimbarea cursurilor de istorie, cauzele reale sunt mult mai adânci. Este vorba de acumulări de ani de zile de nemulţumiri; de nedreptăţi la care au fost supuşi tinerii moldoveni, de dorinţa lor de revenire la natural şi la adevăr.

În ce priveşte autorităţile, am fost dezamăgit de reacţia guvernului dela Chişinău. Tactica adoptată de autorităţi a fost neonestă. S'au făcut promisiuni neîndeplinite. Studenţii au fost acuzaţi că sunt instigaţi de forţe străine, iar liderii lor au fost ameninţaţi. S'a recurs la aceleaşi tactici folosite de vechii comunişti. Sper însă că guvernul va renunţa la asemenea practici şi se va întoarce pe calea reformelor democratice.

N.D.: D-le profesor Kaufman care credeţi că sunt principalele învăţăminte pe care le-aţi tras în urma vizitării republicii Moldova?

S.K.: Principalul lucru pe care l-am învăţat din această călătorie este că războiul de secesiune dela Nistru din 1991 şi 1992 nu a avut la bază neînţelegeri etnice. Nu am observat nicăieri în Moldova gradul de ură inter-etnică existent, de exemplu, în Caucaz, în enclava Nagorno Karabah. După părerea mea în Moldova nu există nici un motiv ca disputele să ducă la război. Am fost pur şi simplu impresionat de spiritul de toleranţă şi moderaţie pe care l-am găsit în Moldova.

N.D.: Care au fost cauzele reale ale războiului din Trans-Nistria?

S.K.: Mi s'a confirmat ipoteza auzită în prealabil că războiul a fost provocat de anumite cercuri din Moscova. Am aflat de exemplu de ameninţările lui Lukianov, că va destrăma Moldova dacă aceasta nu va semna actul de aderare la CIS. Apoi, colonelul Bergam, şeful garnizoanei militare din Tiraspol, mi-a confirmat personal că forţele rusofone nistrene au obţinut arme dela unităţi ale armatei a 14-a. Şi am aflat că această armată continuă să ajute guvernul separatist dela Tiraspol.

N.D.: Aţi avut contacte atât cu unii membri ai guvernului dela Chişinău cât şi dela Tiraspol. Cum vi s'au părut aceşti lideri şi ce poziţii au etalat?

S.K.: Conducătorii dela Chişinău cu care am stat de vorbă au arătat înţelegere şi moderaţie. Ei au recunoscut totodată că au comis unele greşeli. Cred însă că conducătorii Ruşi dela Moscova şi Tiraspol au fost atât de hotăriţi să declanşeze războiul încât probabil că nimic nu i-ar fi putut opri. Trebue să subliniez că şefii guvernului dela Tiraspol cu care am stat de vorbă nu au dat dovadă de spirit de moderaţie. Grigore Mărăcuţă, de exemplu, preşedintele parlamentului aşaziseî republici nistrene, mi-a acordat un lung interviu şi a încercat să fie foarte amabil, dar după impresia mea este un politician neonest şi oportunist.

Pe de altă parte, guvernul dela Tiraspol este dispus să recurgă la orice metode vechi şi tactici comuniste pentru a rămâne la putere. Mărăcuţă, de pildă, a încercat să mă convingă că ei doresc pacea, dar programele de televiziune îndemnau continuu cetăţenii să menţină vigilenţa împotriva inamicului. Nici un guvern care doreşte pacea nu recurge la o propagandă atât de violentă. În mod fericit însă, majoritatea populaţiei din Tiraspol nu pare să creadă minciunile autorităţilor. De fapt, nici soldaţii armatei a 14-a nu cred această propagandă şi nu par să păzească cu convingere linia de demarcaţie arbitrară care separă Trans-Nistria de restul Moldovei.

N.D.: Stimate Domnule profesor, ce credeţi despte armata 14-a din Tiraspol, şi mai ales despre recentul referendum referitor la soarta acestei armate, la intenţia de retragere a acestei armate de pe teritoriul republicii Moldova?

S.K.: Recentul referendum cu privire la retragerea armatei a 14-a este un alt complot menit să împiedice reconcilierea. Desigur, mulţi locuitori ai Trans-Nistriei nu vor retragerea armatei deoarece sunt terorizaţi de fărădelegile comise chiar de forţele de securitate ale acestei republici. De exemplu, am auzit personal o relatare potrivit căreia un membru al securităţii a ucis un bărbat ziua în amiza mare în faţa soţiei şi copiilor acestui bărbat fără ca ulterior să fie pedepsit. De fapt, toată lumea ştie că aşazisul ministru al securităţii, generalul Sheftzov, este un fost membru al forţelor speciale de securitate OMAN, iar numele lui adevărt este Antfeev. Acest individ este dat în urmărire penală în Letonia sub acuzaţia de încălcare gravă a drepturilor omului.

N.D.: Dacă înţeleg deci bine, asemenea crime îi fac pe cetăţenii de rând să dorească rămânerea armatei a 14-a în regiune.

S.K.: Exact. În această situaţie, armata a 14-a este considerată drept singurul factor de respectare a legii şi menţinere a ordinii în regiune. Ea este totodată o sursă de informaţii asupra corupţiei existente la cel mai înalt nivel al conducerii nistrene. În consecinţă, după părerea mea este evident că cetăţenii au votat în favoarea menţinerii armatei a 14-a ca o contra-pondere faţă de abuzurile conducerii politice locale. Liderii dela Tiraspol au ştiut acest lucru, dar l-au manipulat în mod cinic urmărindu-şi propriile lor interese.

N.D.: Aţi avut prilej să vorbiţi şi cu oamenii de rând? Ce impresie v'au făcut aceştia?

S.K.: Aş dori să precizez că am vorbit cu mulţi cetăţeni rezonabili din Tiraspol. Oamenii de rând au alte simţăminte. Mulţi dintre ei doresc pace şi reconciliere cu restul Moldovei. Probabil chiar şi unii membri ai conducerii înţeleg acest lucru, dar aceştia nu sunt în poziţii cheie pentru a-şi impune punctul de vedere.

N.D.: D-le Kaufman, sunteţi specializat în ştiinţe politice, vă preocupă în mod deosebit Europa de Est, şi cunoaşteţi România şi Moldova. Mi-aţi mărturisit anterior că ştiţi că Moldovenii şi Românii sunt un singur popor despărţit de vitergiile sorţii. După ce aţi vizitat însă Chişinăul şi aţi asistat la demonstraţiile studenţilor, care credeţi că sunt şansele ori perspectivele apropierii şi eventual unirii celor două state de aspiraţii comune?

S.K.: Desigur Moldovenii sunt Români, dar în ceea ce priveşte chestiunea unirii cu România, doresc să spun un anume lucru. Am fost impresionat de argumentul avansat de unii lideri ai opoziţiei referitor la soluţionarea printr'un proces istoric a acestei chestiuni. După părerea mea, Moldovenii pot alege calea Austriei, anume unire indirectă cu Germania prin integrare în Europa. Ei pot alege însă şi calea Bavariei, provincie germană cu unele trăsături proprii, care a ales unirea directă cu Germania. Cred că este la latitudinea poporului să aleagă cea mai bună cale.

Pe de altă parte, ca orice proces istoric, s'ar putea ca procesul unirii să fie lent. Moldova dintre Prut şi Nistru a fost despărţită de România timp de o sută de ani. Cred că oamenii au nevoie de timp să se cunoască şi să se apropie din nou unii de alţii. Recentele proteste dela Chişinău la care am avut prilejul să asist personal au demonstrat şi ele simţămintele comune româneşti, limba comună, şi dorinţa de apropiere de România. Sper că guvernul Moldovei va înţelege ca atitudinea luată faţă de limbă este complet greşită. Limba vorbită de Moldoveni este limba română. Admiterea adevărului nu schimbă neapărat realitatea. Aceasta va fi schimbată de istorie.

N.D.: În încheiere D-le profesor, sunteţi mulţumit de această vizită, de contactele stabilite, de impresiile pe care aţi avut prilejul prilejul să le culegeţi personal în Moldova?

S.K.: Cred că vizita a fost un adevărat succes. Am cunoscut mulţi oameni de rând şi câţiva lideri, în special lideri parlamentari. Românii Moldoveni sunt foarte deschişi şi prietenoşi. Aş dori de fapt să mulţumesc pe această cale în special Domnului Vasile Nedelciuc, membru al parlamentului Moldovei, Domnului Andrei Andrieş, preşedintelui Academiei Moldovei, D-nei Clara Jignea tot dela Academia de Ştiinţe, şi Domnului Ion Girescu, care m'a asistat personal în numeroase ocazii. De asemenea, le mulţumesc tuturor celor care mi-au acordat interviuri şi m'au invitat cu atâta căldură şi ospitalitate în casele lor.

N.D. Aprilie 1995 (interviul a avut loc în limba engleză)

CHIŞINĂU, MARTIE 1995

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DUBLA ANIVERSARE DELA CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON, CANADA:

COMEMORAREA ZILEI DE 10 MAI ŞI 38 DE ANI DELA ÎNFIINŢAREA ASOCIAŢIEI CULTURALE ROMÂNE

Ca şi în viaţa fiecărui individ, în viaţa oricărei naţiuni există ceea ce scriitorul Ştefan Zweig numea *"ore astrale"* - momente când anumite decizii sau evenimente (uneori aparent lipsite de importanţă) pot schimba radical cursul istoriei.

Există de asemenea *"zile astrale"*, care par să marcheze obsesiv viaţa *"unei naţiuni"*. O asemenea zi este 10 Mai în viaţa României.

În ziua de Duminică 14 Mai, a.c., Centrul Cultural *"Nae Ionescu"* dela Câmpul Românesc din Hamilton a îmbrăcat din nou haina de sărbătoare. Asociaţia Culturală Română din Hamilton a comemorat această *"zi astrală"* din istoria Neamului nostru - 10 Mai - şi a aniversat 38 de ani dela înfiinţarea asociaţiei.

În prezenţa a peste 140 de persoane, după rugăciunea de deschidere oficiată de preotul paroh Ioan Bunea dela Biserica *"Sf. Gheorghe"* din Toronto, ceremonia de comemorare a acestor două evenimente a fost deschisă de Dl. George Donison - actualul preşedinte al asociaţiei - care într'o cuvântare emoţionantă a descris drumul parcurs de asociaţie şi realizările ei.

Dl. Donison a prezentat asistenţei pe membrii fondatori precum şi pe foştii preşedinţi ai asociaţiei, prezenţi la această comemorare, care prin efortul şi entuziasmul lor au făcut ca mii de Români să se bucure de-a lungul anilor de ocazia de a-şi petrece un weekend, un Crăciun sau Paştele, de a comemora sărbătorile naţionale româneşti, într'un decor cu adevărat minunat, între compatrioţi şi în bună tradiţie strămoşească.

Un moment de adâncă emoţie şi pioasă comemorare l-a constituit cuvântul D-lui Dumitru Stan - unul dintre membrii fondatori - care a evocat personalitatea unuia dintre primii pionieri ai emigraţiei române stabiliţi în această parte a lumii şi membru al Asociaţiei - Dl. John Dumitru, decedat cu numai câteva zile înainte, la vârsta de 96 de ani. În încheierea cuvântului său, Dl. Stan a rugat audienţa să păstreze un moment de reculegere.

În continuare, Dl. Donison a prezentat pe vorbitorul principal - Dl. Lucian Efanov - care a conferenţiat despre importanţa zilei de 10 Mai, zi ştearsă de către comunişti din paginile istoriei naţionale româneşti.

Expunerea D-lui Efanov a captat atenţia audienţei, fiind o trecere în revistă a evenimentelor şi circumstanţelor istorice legate de această importantă dată din istoria României, care au însemnat: ***Dinastie, Independenţă şi Regalitate.***

Astfel, la 10 Mai 1866, Principele Carol I de Hohenzöllern, viitorul rege, soseşte la Bucureşti şi, în faţa adunării naţionale se leagă cu jurământ de Ţară şi legile ei.

La 10 Mai 1877, Senatul din Bucureşti declară independenţa statului român şi cere recunoaşterea internaţională a acestui fapt. (Comuniştii vor încerca în anii de întuneric ai *"dictaturii proletare"* să deturneze şi acest eveniment, sărbătorind 9 Mai ca zi a independenţei României, pentru a o face să coincidă cu 9 Mai 1945, când Germania este înfrântă, iar comunismul rusesc înlănţuie jumătate din naţiunile Europei).

La 10 Mai 1881, Parlamentul proclamă România - Regat independent, iar Principele Carol este încoronat Rege al României, cu o coroană făurită din oţelul unui tun turcesc cucerit în luptele dela Plevna.

Dl. Efanov şi-a încheiat expunerea cu o evaluare a situaţiei actuale din punct de vedere politic şi naţional.

După masa festivă, a urmat un program artistic. Grupul de dansatori - seniori - al Societăţii *"Banatul"* din Kitchener, instructor Prof. Viorel Maftei, a prezentat o suită de dansuri populare româneşti. Publicul entuziast a răsplătit cu lungi aplauze măestria şi autenticitatea dansurilor prezentate. Dl. George Donison, în numele Asociaţiei Culturale Române, a felicitat şi mulţumit grupului artistic din Kitchener care a contribuit la această comemorare.

Încadrându-se în programul cultural, formaţia *Nimbus* din România a interpretat o suită de melodii populare româneşti din toate ţările.

În partea a doua a programului formaţia Nimbus a inviat asistenţa la dans.

Participanţii la cele două comemorări au avut astfel încă o dată ocazia să trăiască acest sentiment unic de solidaritate şi înfrăţire cu Românii de acasă.

Toţi cei prezenţi şi-au îndreptat gândurile către Ţară, uniţi de aceeaşi istorie şi aceleaşi speranţe cu cei de acasă şi hotărîţi să nu abandoneze niciodată speranţa izbăvirii mult încercatului nostru popor.

Roxana EFANOV

UNIUNEA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI

CĂTRE COMISIA EUROPEANĂ A DREPTULUI OMULUI

CONSILIUL EUROPEI
În atenţia Domnului Krüger

La adunarea generală a organizaţiei noastre care numără membri în 12 ţări a fost adoptată următoarea scrisoare prin care ne exprimăm protestul nostru faţă de gravele încălcări ale drepturilor omului de către autorităţile dela Bucureşti, după cum urmează: 1. Senatul şi Camera Deputaţilor compuse în majoritate de foşti nomenclaturişti din vremea lui Ceauşescu, foşti activişti comunişti şi chiar foşti ofiţeri ai temutei şi abuzivei Securităţi, adoptă în privinţa caselor naţionalizate o poziţie tipic bolşevică. Astfel, se prevede retrocedarea unei singure locuinţe fostului proprietar, naţionalizat de către regimul comunist şi numai dacă acesta o locuieşte. Ori, este ştiut că în cele mai multe din aceste locuinţe, proprietarii au fost evacuaţi, deseori confiscându-se şi mobilele, iar în locul lor au intrat securişti, miliţieni, activişti şi membri de frunte ai partidului comunist.

Multe locuinţe au fost confiscate prin condamnări politice ale celor care s'au opus comunismului şi în astfel de cazuri, proprietarul a pierdut şi casa şi libertatea, iar comuniştii de azi refuză şi această reparaţie.

Pentru Românii care au fugit de urgia comunismului şi s'au stabilit în afara ţării se prevede în mod expres că nu vor beneficia de nici un fel de restituire sau despăgubire.

În ce priveşte locuinţele naţionalizte din staţiunile de odihnă se prevede că acestea nu vor fi restituite, dar regimul actual a avut grijă ca unele din aceste case, ridicate prin jafuri şi abuzuri de nomenclaturişti în vremea lui Ceauşescu, să le fie imediat restituite, deşi la vremea respectivă scandalul a fost aşa de mare încât fostul dictator a trebuit să-şi sancţioneze astfel propriii săi nomenclaturişti care public, orice măsură şi le-a naţionalizat.

Nici locuinţele ocupate în prezent de persoane juridice sau date în folosinţă unor reprezentanţe străine nu vor fi restituite, deşi nu au chiriaşi români.

Menţionăm că nu se pune problema evacuării chiriaşilor, cum în mod fals încearcă actuala guvernare să o facă, ci doar a titlului de proprietate. În schimb, se hotărăşte ca toate locuinţele ce nu vor fi restituite, deci aproape totalitatea, să fie vândute de către statul neocomunist actualilor chiriaşi, pe preţuri de nimic. În acest fel, vor fi încă odată răsplătiţi cei care au slujit dictaturii comuniste şi care constituie un capital electoral al conducerii prezidenţiale şi guvernamentale.

2. Trebue să arătăm că în România justiţia este aplicată de aceleaşi persoane care o aplicau şi înainte de evenimentele din Decembrie 1989. Promovarea se face după vechimea ce au putut-o avea doar cei care au dobândit-o sub fostul dictator. În problema caselor neţionalizate, unii judecători mai tineri şi curajoşi au dat dreptate în câteva cazuri flagrante, foştilor proprietari, dar Ion Iliescu a intervenit public şi personal în afacerile justiţiei, dând indicaţii pentru anularea acestor hotărîri, ceea ce s'a făcut la nivelul instanţei supreme. Menţionăm că printre aceşti înalţi magistraţi care au urmat indicaţia prezidenţială, se află un ofiţer de carieră şi judecători care sunt chiriaşi în case naţionalizate şi care în mod normal, într'un stat civilizat de drept, nu aveau latitudinea să intre în completul de judecată, fiind direct interesaţi să cumpere pe preţuri extrem de mici, locuinţa ce o ocupă.

Trebue să arătăm că ceea ce se face în acest domeniu la Bucureşti de către preşedinte, guvern, Senat şi Camera Deputaţilor, nici foştii dictatori, Gheroghiu Dej şi Nicolae Ceauşescu nu au îndrăznit să o facă.

3. Cu totul diferit faţă de propaganda pentru uz extern şi în contradicţie cu legile şi practicile din ţările cu adevărat democrate, c'a trecut cu cinism la legiferarea unor practici care până acum erau realizate, dar trecute sub tăcere. A fost modificat codul de procedură penală, astfel ca de acum înainte pot fi interceptate orice convorbiri telefonice, imprimările audio şi video, precum şi fotografiile devenind mijloace de probă prin simpla semnătură a unui procuror, deşi se ştie cât de uşor pot fi acestea trucate.

Ţinând seama de cele arătate, ne ridicăm protestul nostru hotărît faţă de practicile neocomuniste ale conducerii dela Bucureşti, devenită după modelul bolşevic, tot mai mult una de partid şi de stat, sunt semnul cultului crescând al personalităţii preşedintelui şi cerem Consiliului Europei să intervină energic pentru încetarea acestor stări de fapt şi de drept ce contravin principiilor ce stau la baza activităţii Consiliului.

Preşedinte
Dumitru Ion cu Secretar,
Constantin Mareş

Aranjaţi să fiţi la
"CÂMPUL ROMÂNESC"
- HAMILTON, ONTARIO CANADA -
În săptămâna
TABEREI DE VARĂ
ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
Vă invită să petreceţi anul acesta vacanţa de vară la
CÂMPUL ROMÂNESC
23 - 30 IULIE, 1995
ÎNTR'O ATMOSFERĂ ROMÂNEASCĂ
Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit
şi cele necesare gătitului
Pentru informaţii scrieţi pe adresa:
Asociaţia Culturală Română
P.O. Box 78010, Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada, L9C 7N5

CONSIDERAŢII ASUPRA TRADIŢIEI ŞI EDUCAŢIEI ÎN FAMILIILE ŢĂRĂNEŞTI

Nicolae BRĂDEANU

Urmare din numărul trecut

Taţii sunt cei care instruiesc băieţii în manipularea uneltelor la executarea aratului şi semănatului, la tratarea seminţelor, hrănirea vitelor. Când începe orice operaţiune ca de exemplu aratul unei holde, cositul fânului, prăşitul porumbului etc., ţăranul român îşi face sau nu semnul crucii, dar el spune: *"Doamne ajută-mă"* sau spune pentru toată familia: *"Doamne ajută-ne"*. Prin credinţa aceasta că există o putere mare care vine în ajutorul său, omul îşi mobilizează toate forţele sale psihice pentru a-şi putea realiza ducerea la îndeplinire a muncii sale. Acesta este un suport valoros şi încurajator pentru a-şi regenera forţele de care are nevoie în vederea învingerii ostenelilor pe care i le provoacă munca grea. Este izvorul încrederii în reuşita scopului său. D. Larrey, marele chirurg al armatei franceze care l-a însoţit pe Napoleon în toate bătăliile, a spus: *"rănile învingătorilor se vindecă mai repede decât ale învinşilor"*, deci încrederea, starea de spirit bună, dă putere de luptă corpului, şi-l menţine viguros.

Platon, marele gânditor antic, spunea că în primul rând trebue îngrijit spiritul, dacă vrei ca trupul să fie în bună stare. Este clar ca lumina zilei, că noţiunea de spirit în acest context trebue identificată cu viaţa psihică, ştiut fiind că orice suferinţă corporală, se răsfrânge asupra psihicului, după cum şi reciproca acestei situaţii este perfect valabilă. Această credinţă în Dumnezeu, prin care ţăranul şi-a coordonat viaţa psihică, i-a menţinut conştiinţa curată, iar factorii naturali de viaţă ca aerul, apa, lipsa de zgomot etc., l-au menţinut sănătos, fără să aibă o îngrijire medicală aşa cum ar fi meritat-o. Pentru menţinerea unei vieţi psihice curate, părinţii îşi educau copiii prezentându-le dezechilibrul sufletesc care ar putea apare în cazul comiterii unor fapte care era ştiut că sunt dezaprobate de tot satul. S'ar putea da foarte multe exemple de fapte incompatibile cu morala ţăranului român, dar păstrarea castităţii la fetele de măritat este poate exemplul cel mai grăitor. Pe de o parte, mamele instruiau fetele, prezentându-le situaţiile periculoase care le-ar putea amâgi şi duce la pierderea castităţii, pe de altă parte taţii cât şi bunicii aveau o expresie de avertisment pe care o rosteau în faţa flăcăilor: *"bagă de seamă să nu mânci norocu' nici unei fete"*. I se explica apoi flăcăului în cuvintele lor, că pierderea virginităţii de către fată şi neluarea ei în căsătorie îi produce acesteia un dezechilibru sufletesc care o va urmări toată viaţa şi ori de câte ori îşi va aminti acest lucru, ea îi va dori rău sau îl va blestema pe făptuitor.

Cu peste 50 de ani în urmă, un bunic ţăran spunea nepotului său că o fată fecioară prezintă dovada că ea este virtuoasă şi virtutea ei este ca o floare a cărei rădăcină se găseşte în inima ei, iar parfumul acestei flori este dragostea pentru viitorul soţ în noaptea nunţii. Orice deflorare numai în scopuri erotice rănește inima ei, iar celui care va urma să o ia în căsătorie îi va oferi o floare tăiată fără rădăcină şi care se va ofili mult mai repede în timp, iar aceea cu rădăcină dăinuie timp îndelungat, mai ales dacă este alimentată cu atenţie şi drăgălăşenie de către soţ. Desigur o astfel de concepţie despre castitate se întâlneşte astăzi foarte rar, iar cel ce ar prezenta-o cuiva, ar putea fi considerat ca înapoiat sau în cel mai bun caz naiv. Deocamdată la sate nu există tineret decât foarte puţin, iar în general el a fost educat în şcoli (se ştie cum) şi în organizaţiile comuniste de tineret, unde pentru dragostea liberă nu a existat nici o opreliște. Rezultatele se văd: o mulţime de familii destrămate, altele care îşi abandonează copiii (copiii străzii), răspândirea exagerată a bolilor venerice, uneori chiar la tineret sub 14 ani şi altele. Sunt cazuri când copiii bolnavi de SIDA sunt lăsaţi de părinţi la spital, ei dispărând fără urmă, iar în caz de deces al copiilor, ei sunt înfiaţi fictiv pentru a li se putea face formele de înmormântare.

Într'o astfel de situaţie societatea omenească se degradează mereu, ceea ce de altfel arată liderul actual al majorităţii în Camera Deputaţilor din Statele Unite ale Americii, Newt Gingrich, când spune că din 1950 caracterul societăţii a coborît într'o cultură a toleranţei şi a violenţei, arătând situaţia intolerabilă la care s'a ajuns în cazul tineretului, iar între exemple se arată că este *"imposibil să menţii o civilizaţie cu fete de 12 ani care au copii, cu cei de 15 ani care se omoară"* urmând şi alte exemple de acest fel. Starea de astăzi a societăţii omeneşti prezentată în Congresul american este cea mai elocventă dovadă că trebue schimbată concepţia despre educaţia care se dă tineretului, iar cea care s'a dat la noi în familiile ţărăneşti unde gradul de cultură era modest, corespundea unei vieţi morale sănătoase, deoarece avea în spatele ei o experienţă milenară susţinută de grupuri compacte de oameni, de tot satul sau comuna.

Desigur ca şi la sate în viaţa de toate zilele, s'au infiltrat şi se infiltrează ca oriunde greutăţi şi necazuri. Necunoaşterea unor reguli simple de igienă a dus adesea la îmbolnăviri grave ca de exemplu transpiraţiile abundente după care oamenii erau prinşi de o rafală de ploaie, praful care se ridica seara peste sate din cauza turmelor de vaci, porci, capre etc., care veneau spre casă, au dus la îmbolnăviri de plămâni, sau dormitul pe pământ gol a declanşat boli reumatismale deşi tradiţia ţărănească nu admite să se doarmă pe pământ gol înainte de Sf. Gheorghe (23 Aprilie) şi nici să se renunţe la căciulă. Această tradiţie este rămasă dela Romani, şcoala în aer liber sau dormitul pe pământ gol erau admise la ei numai în lunile care nu contin litera *r*, cum sunt: *Mai, Iunie, Iulie şi August*. Necazurile sunt de mai multe feluri şi nu este locul să fie înşirate toate, ele umbrind din când în când seninătatea vieţii dela sate.

Această seninătate a făcut parte din atmosfera dela ţară numai atunci când ţăranul a dispus după voinţa sa de tot avutul său şi mai ales de mijloacele necesare pentru lucrarea pământului, chiar dacă aceste unelte clasice erau acţionate de animale de tracţiune. În această situaţie el dispunea de o totală independenţă, era în postura unui mic rege care dirija treburile economice şi de administrare ale micii sale gospodării. După colectivizarea agriculturii n'a mai avut nimic decât puterea de muncă şi a devenit, după cum spuneau ţăranii, o slugă a statului. Nici astăzi nu este încă rezolvată problema ţărănească, deoarece multi ţărani nu şi-au primit încă pământul, alţii l-au primit dar nu ştiu unde este situat, fiindcă au primit alt pământ decât cel care a fost al lor, şi nu au cu ce să-l lucreze, aşa cum au avut înainte de colectivizarea agriculturii. Sunt însă speranţe că lucrurile se vor îndrepta şi că spiritul dreptăţii va crea atmosfera morală necesară pentru buna înţelegere între oameni.

Deşi ţărănimea se găseşte încă în situaţie grea, după relatările din presă, în anul în curs, România poate exporta un milion de tone de grâu şi un milion de tone de porumb, ceea ce dovedeşte dorinţa de muncă a ţăranului român. Dacă el va fi ajutat să poată lucra pământul cel puţin în condiţiile avute înainte de colectivizarea agriculturii, atunci va creşte abundenţa de alimente, care va aduce cu sine o mai mare mulţumire generală. Această mulţumire, conjugată cu libertăţile democratice, va ţese noua haină spirituală în care se vor îmbrăca toate virtuţile poporului român. Viaţa curată şi modestă a satului trăită într'un mediu nepoluat, care se găseşte în concordanţă cu legile de echilibru ale naturii, va deveni iarăşi o pepinieră de oameni sănătoşi trupeşte şi sufleteşte. Din ea se va naşte drojdia care va face să dospească viaţa spirituală dela noi, după vechile mesaje umaniste care ne-au rămas dela strămoşi şi care ne-au dus faima de popor bun şi ospitalier. În aceste condiţii va fi restituit poporului român, ceea ce a înnobilat activitatea noastră dusă cu atâta perseverenţă în perioadele grele pe care ni le-a pus în faţă istoria.

OMAGIU

PROF. DR. VICTOR CIOCÂNELEA

Din pădurea viguroasă a Transilvaniei, s'a mai prăbuşit un copac, un stejar din Ţara Făgăraşului, unul din reprezentanţii de seamă ai practicei şi învăţământului farmaceutic din România, prof. dr. doc. Victor Ciocânelea.

Personalitate de seamă formată în efervescenţa generoaselor idei antebelice, naţionalistul creştin şi democrat, Victor Ciocânelea, a văzut lumina zilei cu 93 de ani în urmă, la 29 Septembrie 1901, în familia ţăranilor săraci din cartierul Valea Tabacilor din vechea urbe a Făgăraşului, Gheorghe şi Ana Ciocânelea, pe care Dumnezeu i-a binecuvântat cu 9 copii.

Harnic, isteţ şi deosebit de muncitor, după absolvirea a 4 clase primare în oraşul natal, a urmat cursurile liceului *"Radu Negru"* din Făgăraş, în limba maghiară, unde s'a remarcat prin muncă şi sârguinţă la învăţătură, susţinându-şi cu succes în 1919 examenul de maturitate (bacalaureat). Pregătirea profesională de farmacist şi-a început-o cu un stagiu de 2 ani la o farmacie din Făgăraş, încheiat cu examenul de tirocinal, de validare a practicei, la Facultatea de Medicină şi Farmacie dela Universitatea *"Regele Ferdinand I"* din Cluj, luându-şi examenul de licenţă în anul 1924.

Ca student încă şi imediat după licenţă, a ocupat posturile de preparator, asistent şi şef de lucrări al farmaciei clinicilor universitare din Cluj, între anii 1922-1934.

În Iunie 1929 îşi susţine teza de doctorat cu titlul *"Extractul de glandă lacrimară şi acţiunea ei farmacodinamică"*, efectuată în cadrul Institutului de Farmacie al Universităţii din Cluj, sub conducerea prof. dr. Gh. Pamfil.

A fost preşedinte al Asociaţiei Farmaciştilor neproprietari din Transilvania şi Banat între anii 1928-1933, a urmat cursuri de specializare în farmacia galenică la Facultatea de Farmacie din Paris şi a vizitat fabrici de medicamente din Franţa, Germania, Elveţia, Italia, Austria şi Ungaria, precum şi Expoziţia universală dela Paris din 1936. Cunoştea şi vorbea la perfecţie limbile: franceză, germană, italiană şi maghiară.

A fost diriginte al farmaciei Higea din Cluj între anii 1932 şi 1940, şi al laboratorului Higea-Cluj, reînfiinţat după refugiul din 1940 la Bucureşti, sub denumirea de Higea SAR, unde a deţinut funcţia de director tehnic şi 18% din capital, laborator care a fost confiscat de Ministerul Sănătăţii, în Noembrie 1948.

Conferenţiar la disciplina Industria medicamentelor la Facultatea de Farmacie din Cluj, între anii 1949-1952, şef de lucrări la Institutul de cercetări chimico-farmaceutice la Bucureşti 1952-1957, după care în toamna anului 1957 revine la învăţământul farmaceutic superior din Cluj, ca profesor şi apoi profesor şef de catedră la Tehnica Farmaceutică, pe care a condus-o cu competenţă până în anul 1969, când s'a pensionat.

A fost preşedinte al secţiei de farmacie a S.S.M. Bucureşti între anii 1952-1954, membru în comitetul de conducere al secţiei de chimie a ASIT Bucureşti în 1955, al colegiului de redacţie al revistei *"Farmacia"* 1957-1990, membru permanent al Comitetului Farmacopeei Române şi al secţiei de galenică încă din anul 1955, membru al comisiei de redactare a Farmacopeei Române, ediţia a VIII-a, conducător de doctorat în specialitatea Tehnica farmaceutică, multi-inventator şi membru al Asociaţiei oamenilor de ştiinţă din România ş.a.

Specialist de prestigiu, recunoscut în ţară şi peste hotare, şi-a axat activitatea de cercetare, concretizată în peste 60 de lucrări ştiinţifice originale, publicate în reviste de specialitate din ţară şi străinătate, cu precădere în domeniul preparării unor forme farmaceutice pentru copii, adulţi, preparate protectoare sau de uz veterniar.

A fost nelipsit cu conferinţe şi comunicări la majoritatea manifestaţiilor profesionale organizate în toate colţurile ţării, aducându-şi astfel aportul său remarcabil în cadrul acţiunii de reciclare a cunoştinţelor profesionale.

A fost o personalitate marcantă a farmaciei practice şi a ştiinţelor farmaceutice din România, care a întrunit armonios calitatea dascălului cu cele ale farmacistului practician şi ale cercetătorului, prof. dr. doc. V. Ciocânelea s'a identificat cu profesiunea pe care a iubit-o cu pasiune şi a apărat-o cu toate puterile lui, fiind un exemplu de cinste, corectitudine, onestitate şi de omenie.

Încetarea din viaţă a prof. dr. doc. Victor Ciocânelea în Decembrie 1993, reprezintă o grea pierdere pentru farmacia şi învăţământul farmaceutic din România, în slujba căruia a muncit cu devotament şi pasiune o viaţă de om.

Absolvenţii liceului *"Radu Negru"* din Făgăraş şi toţi cei care l-au cunoscut, ne rugăm ca *"Dumnezeu să-l odihnească în lumea dreptilor"*.

Corespondent

CARTI-ZIARE-MUZICA-VIDEO-ARTIZANAT

din ROMANIA *LA DVS. ACASA PRIN* ARTIMMEX

Marcati cu "X" in casuta comenzii dorite si completati pretul respectiv in ultima coloana din dreapta. Romania libera(RL), Evenimentul zilei(EZ), Adevarul, Cotidianul, Gazeta sporturilor, se livreaza in set de 6 pe o saptamana sau numai ultimul ziar (de marti) soalt loi. RL si EZ exista si in set de 3 (ultimele 3 zile). Pentru produse neilistate, scrieti/telefonati/FAX. Preturile sunt in US$.

Intrebari de reviste pt. copii!	Bucati in set,	Abonament 1 luna/4 sapt.	Abonament 3 luni	Abonament 6 luni		VALOARE $
ZIARE / SAPTAMANALE:			X	X	X	
Daca sint 2ziare/carti,incercuiti doar cel dorit:						
1. Romania Libera sau Evenimentul Zi	Sase	$34.95	$99.95	$199.00	incercad	
2. Rom.Libera sau Evenimentul Zilei	Trei	$27.95	$77.00	$150.00	revista	
3. Rom.Libera sau Evenimentul Zilei	Unu	$15.95	$47.88	$96.88	ilustrata	
4. Expres Magazin or Bursa orCapital	Unu	$15.99	$39.89	$79.49	Bucuresti	
5. Gazeta Sporturilor sau Fotbal (Plus	Unu	$13.95	$43.88	$86.78	Match	
6. Gazeta Sporturilor in set	Sase	$29.98	$67.86	$135.86	pe o	
7. Academia Catavencu, saptamanal	Unu	$12.95	$38.85	$77.68	luna!!	
8. Bucuresti Match, lunar-senzational	Unu	$6.95	$23.65	$46.50	<--"X" aici	
9. Rebus?:15 feiuri:Rebus Flacara:			$13.96	$27.49	) *$	

*spatiu pentru comenzi de alte ziare neilistate; *pentru ne-natate, de confirmat pretul prin Artimmex

Pentru alte ziare: dati telefon/FAX/scrieti la Artimmex — SUBTOTAL ZIARE:

CARTI:	AUTOR	TITLU	EDITURA	PRET	X	$
1.	Ion Mihai Pacepa -	Mostenirea Kremlinului (cantitate limitata)	VENUS	$14.50		
2.	Fantomele lui Pacepa	Ghe. Ionescu Olbojan (best seller-USA/Canada)	CORIDA	$12.99		
3.	Am fost ciopitor de hime	re-Dumitru Popescu ("Dumnezeu") (marturisiri!)	ALBATROS	$11.99		
4.	Sanda Marin -	Carte de bucate (da, renumita carte!)	ORIZONT	$12.99		
5.	Eu l-am salvat pe evreul din Romania -	Radu Lecca-uluitoare dezvaluiri!	ROZA VANT.	$12.99		
6.	Pavel Corut -	Culisele spionajului/"adevarului": 11 titluri ("seriale"),buc.:	MIRACOL etc.	$8.99		
7.	Nostradamus -	Rusia si Romania in profetia lui Nostradamus!	ROZA VANT.	$9.99		
8.	Eliade sau Vulcanescu sau Noica sau Cioran sau Blaga		HUMANITAS	$10.99		
9.	Maresal I. Antonescu -	Epistoiarul infernului (scrisori Bratianu-Antonesc	ALBATROS	$12.99		
10.	Marele Dictionar al viselor (taimacire pe subiecte),s.a.-Autori renumiti		DALSI	$11.99		
11.	Clasici - de la Eminescu, Caragiale...Toparceanu...Radu Tudoran (simplu/lux)		ALBATROS	$7.99...34.99		
12.	Dictionare: Englez-Roman SAU Rom.-Engl-fiecare 584p.		GRAMAR buc.	$13.99		
13.	Romane de dragoste sau detective (in traducere sau romanesti)		diverse	$7.99...12.99		
14.	Carti pentru copii de Petre Ispirescu si multi altii (Revista "Mickey Mouse", "Univers")			$2.49...10.99		
15.	"Cronica Secolului XX": stiri reproduse din presa anilor 1939,1940 etc. De n		diverse	*$ 3.99		
16.		(wite 300 titluri disponibile)		*$		

*spatiu rezervat pentru comenzi neilistate, la cerere; *de confirmat pretul prin Artimmex

Pentru alte carti: cereti catalogul nostru prin scris/telefon/FAX — SUBTOTAL CARTI:

CASETE-MUSICA-CD-VIDEO	TITLU	PRET	$
1.	"DIVERTIS":cel mai bun (12) comici de la Mircea Crisan incoace -vol.I/II impreuna, numai	$13.99	
2.	Muzica populara:M.Tanase,E.Gavris,I.Ciobanu,D.Siminica,Joana Radu etc.Vol.I	$9.99	
3.	VIDEOURI: COMICI (M.Crisan, Birlic, A.Peles, DIVERTIS etc.), Irina Loghin, Ciocarlia, piese de teatru		

Pentru lista de casete/CD-uri/VIDEO si pret, telefonati, scrieti, fax la ARTIMMEX — SUBTOTAL MUSICA:

Adunati subtotalurile de la ziare/saptamanale, carti si muzica - TOTAL COMANDA: $

ARTIZANAT DIN ROMANIA prin ARTIMMEX- CERETI LISTA SI PROSPECTE - VIZITATI MAGAZINUL NOSTRU DIN TORONTO

Pretul NU include livrarea ($3.50/carte pt. America).Produse ARTIMMEX se pot obtine si prin poste/abonament;livrare ingeduit 1-4 saptamani.Se vand in TORONTO la: Magazinul Principal ARTIMMEX, asociat cu croitoria "As You Like It"-8 Craighurst, colt cu Yonge St.,#2628, (la "mmuffins" vis-a-vis "Sporting Life")nord de Eglinton Av.-tel.416-488 6915, Baxter's Fine Foods-795 Sheppard Ave.E. "Gerry's Smoke"-747 Don Mills Rd.; "Forest Convenience"-105 Parkway Forest Dr., "Apollo Travel"-1500 Bathurst, TEC-1808 Danforth Ave. Duminica (12-2:00pm), biserica "St.Gheorghe"-241 Rosethorn Ave, MONTREAL, "Bucarest Deli"- 5808 Cote St. Luc.; "Bourret Inc."-5771 Victoria Ave., Biserica "Bune-Vestire"-Casa Romana"-8060 Cristophe Colomb, "ROMTRADE(TEC)", 371 rue de l'Eglise,Verdun. WINDSOR: Clubul "Unirea" Dl. G.Harbuz, 2661 Scarabele St. Alte puncte in T.O.: Cofetaria "AMADEUS"-7380 Bathurst St. at Clarks; Restaurantul "Dida's"-170 West Beaver Creek (Richmond Hill, Hwy 7/Leslie), Vancouver/Kitchener: prin oficiile TEC. In DETROIT/Southfield: "American Ambassador"-14000 Ten Mile Rd., Catedr. St.Gheorghe & Pogoarea St.Dun.

Completati mai jos si trimiteti formularul impreuna cu plata prin cheque sau Money Order la ARTIMMEX:

Name: Mr. ☐ Mrs. ☐ Miss ☐ Ms. ☐

Street Street Apt # City Province/State Code/Zip

Telephone: Data:ziua,luna,anul:

PENTRU ORICE INFORMATII SUPLIMENTARE, LISTE DE PUBLICATII, COMENZI SPECIALE ETC. ADRESATI-VA DIRECT LA:

ARTIMMEX

NOU: ZIARE DIN ROMÂNIA ÎN HAMILTON LA "GREEK CORNER"

3555 Don Mills Road, Unit 6-530 Willowdale, Ontario M2H 3N3 CANADA

633 KING ST.E. (MUTAT DELA "SUPER JAY")

Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

ÎNALT PREA FERICITE, VI SE ÎNŢELEGE DUREREA

Împrumutăm o întrebare şi un răspuns din interviul acordat de I.P.F. Teoctist D-lui Cornel Ciomazga (*"Lumea Liberă"*, nr. 342):

C.C.: Ce plănuiţi cu Biserica Ortodoxă soră de peste Prut?

I.P.F.: Ce-am plănuit noi, am şi înfăptuit. Acum plănuim să consolidăm Mitropolia Basarabiei, care a fost înfiinţată în 1918 şi care, din cauza ocupării prin abuz a acestui teren sfânt al ţării noastre româneşti, a fost desfiinţată şi luată de către Patriarhia Moscovei. Acum, în libertate, am înţeles şi aprobăm ceea ce credincioşii şi clerul de peste Prut au hotărît. Mitropolia există, dar îşi îndeplineşte misiunea în condiţii nespus de grele. Este încă în situaţia de ilegalitate, pentrucă n'a dobândit până în clipa de faţă autorizaţia din partea guvernului de peste Prut. Toate actele şi toate celelalte Biserici creştine care au conduceri în afară au aprobare, dar această Biserică, Mitropolie, care are conducere proprie chiar înăuntrul acestui stat suveran, nu şi-a dobândit până acum aprobarea. Am făcut toate eforturile pe lângă guvernul dela Chişinău, pe lângă preşedintele Republicii Moldova, dar cu toate intervenţiile pe care le-au făcut ei înşişi - Consiliul şi Adunarea Eparhială dela Chişinău - până acum nu se întrezăreşte încă un sprijin concret. Şi nici din partea guvernanţilor noştri, de aceea gândim să intensificăm aceste intervenţii pe toate căile şi să îndreptăm apeluri către forurile internaţionale, pentrucă este un lucru prea drept şi prea sfânt ca să nu se poată aproba şi împlini.

Primii care-l înţeleg pe I.P.F., atunci când se plânge de *"abuz de putere"* şi de autorităţile ce-i refuză *"un lucru prea drept"*, sunt fraţii Greco-Catolici.

• • •

BALANSAREA "PREMIILOR"

"Fundaţia Culturală Română" a acordat D-lui Petru Lucaci, preşedintele Uniunii şi Ligii:

"Premiul pentru menţinerea legăturilor culturale între Românii de pretutindeni al Fundaţiei Culturale Române". (*"America"*, 3/16). Premiul a fost decernat pentru remarcabila *"Operă şi activitate care conferă culturii române prestigiu, înlesnindu-i accesul în circuitul internaţional"* pe care Dl. Lucaci o duce de vreo patru decenii, ca editor al ziarului şi calendarului *"America"*.

Ca răspuns: *"Petre Lucaci, National President of the U & L of R.S.A., Inc. Editor of the 'America Newspaper' and 'America Calendar',"* (*"America"* 4/20) acceptă premiul cu *"great honor, with humility and with gratitude"* dar din motive personale nu poate să viziteze ţara unde i s'a întins covor cultural plus drum, masă şi casă pentru patru zile, în schimb Dl. Lucaci l-a rugat pe Dl. Prof. Vasile Puscaş să *"... accept the Prize for me, in my absence."*

Acum, pentru a mulţumi cu ocaua plină, sugerăm ca Dl. Petru Lucaci - Preşedintele Naţional al U & L, S.R.A. Inc., Editor al ziarului *"America"* şi Calendarul *"America"* - să accepte în numele membrilor Uniunii şi Ligii, Români ce şi-au păstrat limba, clădit Biserici şi au luptat contra regimurilor de dictatură ateistă, distinsului omolog Augustin Buzura, *"Preşedintele Fundaţiei Culturale Române"* sub a cărui egidă apare *"Curierul Românesc"* (Publicaţiile: *"Glasul Patriei"* şi *"Tribuna României"* nu mai apar, N.R.) premiul de: *"Remarcabil Erou Anticomunist"*.

• • •

A ÎNVĂŢAT LECŢIA ÎN GRABĂ

Dl. Mircea Snegur, Preşedintele Republicii Moldova, habar n'avea că limba ce-o vorbeşte s'ar fi asemănat cu limba vecinilor de peste Prut, aşa că'n Constituţie a scris că Moldovenii vorbesc moldoveneşte, aşa cum era convins că cei din Ţara Ouaşului vorbesc ouăşeneşte, ş.a.m.d. Dar ultimele manifestaţii studenţeşti de protest din Chişinău, la care au luat parte peste 10.000 inşi, au scormonit materia cenuşie preşedinţială, aşa că Dl. Snegur şi-a adus aminte că: *"Cercetările ştiinţifice* (ale Academiei de Ştiinţă din Moldova, N.R.) *arată că noi, Moldovenii, avem specificul nostru popular când vorbim, dar acesta este doar un dialect, aşa că adevăratul nume istoric al limbii ce-o vorbim este Limba Română"*.

Dl. Snegur a cerut Parlamentului să amendeze Constituţia: un semn bun, ce dorim să fie urmat şi de altele.

• • •

NE-AU ÎMPRAŞTIAT DUŞMANII

În ziarul brazilian *"Diario Nordeste"*, poetul Luciano Maia publică articolul *"Latinitatea Orientală"*, care se referă la prezenţa vorbitorilor de limbă română, limbă neo-latină în Extremul Orient Asiatic. Sate cu Români se găsesc în valea râului Ussuri, la Nord de Vladivostok. Aici întâlnim nume de: Tei, Chişinău, Basarabia etc.

Românii au fost trimişi cu forţa de Ţari şi apoi de comunişti. Sate şi concentrări sporadice de Români se pot întâlni dela Caucaz până la Pacific.

• • •

DELA CODUL PENAL CITIRE

În loc de *"Propagandă cu caracter fascist"* acum legea interzice *"Propagandă în favoarea statului totalitar"* (Art. 166 din C.P.).

• • •

CUGETĂRI POLITICE

——Maria SAVA——

PREMIER

Arbitru capetelor înfierbântate şi a talentelor minore.

Cel ce ne arată ce este posibil în ordinea imposibilului.

Imaginaţie ce depăşeşte mereu datele realităţii.

Comerţ ruşinos ce nu foloseşte decât economiei de paiaţă.

Monedă aproape falsă ce nu are birou de schimb.

Plată anticipată a trădării care ţi se negociază.

Monstru blând care urlă la privatizare.

Cel ce umflă dar nu satură.

Arta de a disciplina grevişti pentru a face posibilă viaţa în comunism şi a nu menţine balanţa justiţiei egală pentru toţi.

PARLAMENT

Arca lui Noe unde se văd adunate multe specii de animale; unde se vorbeşte fără să se spună nimic; se discută fără să se înţeleagă; se face politică fără să se aibă nici cea mai mică idee de guvernare.

Conduită al cărei obiect constă în a face absenţa prezentă şi prezenţa absentă.

Colegiu gălăgios de majoritari care îşi asumă drepturi şi datorii în afara fizionomiei lor morale nesigure în caracter şi ridicol de superficial.

PALAT

Templu al fricii în sălille căruia se tremură de spaimă, cu atât mai tare cu cât se dezlănţuie mai furtunos mânia în stradă.

Templul în care oameni servili şi ai partidelor de stânga vin să aducă jertfe aceluiaşi *"Idol"*.

Ogradă în care se lăfăie o maimuţă.

Singurul loc din care nu poate fi izgonit Râsul.

GUVERN

Produs totodată al prezentului şi al epocii de aur.

Putere pe care toţi ar vrea să o exercite, dar după care nimeni nu vrea să fie guvernat.

Talismanul care îngheaţă viaţa în societate, care omoară munca şi creditul care constituie pe cei mulţi într'un sclavaj mutual.

Instrument de progres năvalnic de spart totul şi strivit totul.

Hoţ care a furat dela conducerea ţării autorizaţia de a fura.

Cel ce zvoneşte că societatea de mâine va fi ca societatea de ieri dacă va lua modelul societăţii de azi.

Locul de unde pleacă prea multe hotărîri nedrepte, decizii fără bază, rezoluţii fără omenie şi promisiuni de rea credinţă.

Al doilea instrument al regimului pentrucă primul este forţa.

LIDER DREPT

Fagurele societăţii disprețuit de viespele ce-i mănâncă miere, singurul tonic pentru sufletele deprimate şi antidot împotriva comunismului.

Pietate veritabilă care trăieşte pentru negarea celor de ieri şi a celor de azi.

Trecut al duşmăniei care nu are decât o singură călăuză: nădejdea în Dumnezeu.

CONDUCĂTOR

Produs al epocii de aur depravate, pentru ca prin comparaţie cu ceilalţi, să se socoată virtuos, aproape pe nimic.

Cel ce nu înşeală de obicei decât pe proşti.

Coţofană ce arată pe piept pâine albă şi pe spate pâine neagră.

Om ce ascunde sub o stimă aparentă un dispreţ veritabil.

Voinţa celor puţini îndeplinită de unul singur, în virtutea unor legi ce le promulgă singur.

Un râs învins ce se pedepseşte mai rezonabil prin dispreţ decât prin ură pentrucă ţine mai mult de ridicol decât de caricatură.

Cel ce ascultă râzând lucrurile de care ar trebui să se întristeze.

Lungul plâns întors pe dos.

Amestec de farsă de înşelăciune care goleşte sufletul de speranţă.

Truc uzat şi farmec ce e fatal virtuţii.

Un erou pe dos, fruct putred al consensului, cu toată slăbiciunea unui ateu.

Campionul liberei hoţii, al egalităţii ambiţioase şi al fraternităţii egoiste.

MICA PUBLICITATE

Căsătorii

• Tânăr tehnician, brunet *"Good looking"*, 28 ani, 1,74 m, 74 kg, fără obligaţii, cu multă căldură sufletească şi corectitudine, caut parteneră corespunzătoare în vederea căsătoriei. Răspundeţi detaliat şi fotografie la adresa: Florin Nicolae, Str. Mircea Vodă, nr.40, 3050 Sighişoara, jud. Mureş, România.

• Intelectuală drăguţă, 35 ani, 1,78/64 doresc cunoştinţa în vederea căsătoriei cu domn peste 40 ani. Răspundeţi la adresa: Lina Magdalena, Post Restant O.P.6, Craiova, 1100, România. Tel: 011 40 5113 4859.

• Farmacistă, 33 ani, stabilită în RFG, caută domn corespunzător din Europa sau Israel. Răspunsuri la: Paul Morcov (pentru Carmen), Postfach 10 13 26, 63069 Offenbach/Main, Germany.

——EDITORIALE——

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

PITEŞTI de Dumitru BACU	$20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI, Culegere de Z.PANĂ	20.00
CU ACUL PE SĂPUN, Poezii de Zahu PANĂ	18.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN 1939-1939 Culegere de texte	20.00
ÎNVIEREA, Revistă trimestrială de analize, documente, crestomaţie şi cronici, 272 de pagini	
JURNALUL FERICIRII de N. STEINHARDT	25.00
DEZGROPAREA CĂPITANULUI de V. POSTEUCĂ	12.00
CREZ DE GENERAŢIE de Vasile MARIN	20.00
BASARABIA SUB SĂPĂNIRE STRĂINĂ de Nicolae CIACHIR	10.00
DIN ISTORIA BUCOVINEI (1775-1944) de Nicolae CHIACHIR	10.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (Partea I-a 1642-1789) de Prof. dr. Nicolae CIACHIR	20.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (Partea II-a 1789-1919)de Prof. dr. Nicolae CIACHIR	20.00
RAZBUNĂRI CELEBRE (Dela Cain la Stalin) de Nicolae CIACHIR	10.00
ANII DE GROAZĂ DIN ROMÂNIA COMUNISTĂ de Virgil MATEIAŞ	18.00
ŞOIMI PESTE PRAPASTIE şi POEZII ALESE 1914-1944 de Nichifor CRAINIC ambele volume	15.00
SÂNGELE TEMNIŢEI * BALADE de Radu GYR	15.00
PUNCTE DE VEDERE de Eugen POPESCU	15.00
CÂNTURI PENTRU SOMNUL TĂU, poezii de Ovidiu VASILESCU	20.00
ÎNTRE CIOCAN, SECERĂ ŞI NICOVALĂ de Paraschiv NĂMOLOASA	28.00
DIALOG DE ABJECŢIE de Radu N. CISMĂŞEANU	5.00
FORTUL NR.13 de Marcel PETRIŞOR	3.00
CĂRUTA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	7.00
321 DE VORBE MEMORABILE ALE LUI PETRE ŢUŢEA	10.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHENI	10.00
TEMELIE DE VEAC NOU de Vasile MILITARU	20.00
STROPI DE ROUĂ de Vasile MILITARU	22.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	20.00
VORBE CU TĂLC de Vasile MILITARU	6.00
RECONSTITUIRI de Constantin MUSTAŢĂ	10.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	8.00
SEARA LUMINOASĂ, Poezii de Florica BAŢU	7.00
LA PORŢILE DISPERĂRII, ÎNCEPUTUL SPERANŢEI de Florica BAŢU	10.00
POVESTE DE DINCOLO de Ana Maria MARIN	7.00
DESŢĂRAŢII, Poezii de Ana Maria MARIN	7.00
PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI poeme Tanka de Dumitru ICHIM	10.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	20.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE, Schiţe şi nuvele de N.NOVAC	7.00
MANSARDA DE CATIFEA poezii de Dan Emilian ROSCA	7.00
DURERI CONDENSATE, Poezii de Vasile MUSTAŢĂ	5.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	5.00
O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ UNUI SAT de Nicolae GOLEA	7.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Piteşti, tradus în limba engleză) de Dumtru BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză) de Nicole DIMA	23.00

La flecare comandă se adaugă costul expedieţiei

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

CINE-I CE ÎN ÎMPĂRĂŢIA NEOCOMUNISTĂ

După târguieli, promisiuni, ameninţări, înjurături şi pupături, s'au cutremurat munţii şi Dl. Văcăroiu a născut un nou guvern (În folosul amatorilor care ar dori să înjghebeze vreo *"privatizare"*, dăm numele celor care stau după uşile închise şi ne conduc ţara).

Pe poarta Cotrocenilor e o tăbliţă care scrie: *"Preşedintele Ion Iliescu, suit pe tron în 20 Noembrie 1992, cu scadenţă în 1996."*

Sfătuitorul economic al preşedintelui este Dl. Mişu Negriţoiu.

Partidul Democrat Social Român (PDSR) deţine puterea din 20 Noembrie 1992.

Primul Ministru numit la 4 Noembrie 1992, Dl. Nicolae Văcăroiu.

MINISTERE DE STAT:
Economie (Reformă şi Planuri): Mircea Coşea;
Finanţe: Florin Georgescu;
Externe: Teodor Viorel Meleşcanu;
MINISTERE:
Agricultură şi Industrie alimentară: Valeriu Tabăra;
Comunicaţii: Adrian Turicu;
Cultură: Viorel Mărginean;
Apărare: Gheorghe Tincă;
Educaţie: Liviu Maior;
Sănătate: Iulian Mincu;
Industrie: Dumitru Popescu;
Interne: Doru Ioan Tărăcilă;
Justiţie: Iosif Gavril Chiuzbaian;
Relaţiile cu Parlamentul: Valter Dorneanu;
Lucrări Publice: Marin Cristea;
Cercetări: Doru Dumitru Palade;
Turism: Matei Agathon Dan;
Comerţ: Petru Crişan;
Transport: Aurel Novac;
Tineret şi Sport: Alexandru Mironov;
Guvernatorul Băncii Naţionale: Mugur Isărescu.

"CURTEA SUPREMĂ C.V. DE JUSTIŢIE TUDOR"

Dl. C.V. Tudor, a publicat în *"România Mare"* aşazisa *"listă a trădării"*. Printre *"trădători"*: N. Manolescu, Corneliu Coposu, Alexandru Paleologu, Octavian Paler, Petre Mihail Băcanu, Anton Uncu, Ion Cristoiu etc. *"Trădătorii"* (35 la număr) l-au dat în judecată pentru calomnie, dar presupusa *"Curte Supremă"* a dispus retrimiterea dosarului la Parchetul General, pe motivul că ţine cont de *"înalta poziţie"* a inculpatului. Onorabilul şi Stimabilul Senator C.V. Tudor s'a obosit să dea o explicaţie: *"Nu s'a născut încă judecătorul care să mă poată judeca pe mine"*.

• • •

DELA GEORGE BUSH CITIRE

Fostul preşedinte George Bush, împreună cu soţia Barbara, ne-au vizitat pentru 24 de ore. Dăm fragmente din ce-a spus: *"Nestabilitatea şi terorismul au înlocuit comunismul şi ele reprezintă cel mai mare pericol pentru pacea lumii"*.

"Sub Ceauşescu suspiciunile şi planurile generale erau la ordinea zilei".

"Continuaţi pe drumul reformelor politice şi economice ca să vă realizaţi speranţele şi visele revoluţiei din 1989".

• • •

NE ÎNTĂRIM CREDINŢA

Mii şi mii de persoane vin şi se roagă în faţa icoanei Maicii Domnului din Altarul bisericii *"Sf. Constanin şi Elena"* din Gura Humorului, Suceava. Preotul Teodor Botnari, după ce a dat câteva exemple, a spus: *"Icoana Maicii Domnului"* s'a dovedit cu adevărat făcătoare de minuni.

• • •

ÎNTREBĂRI INCOMODE

Dl. Iuga a făcut greva foamei şi Domnului Iliescu i s'a anemiat prestigiul. În timpul vizitei la Vatican, în afară de discuţiile cu privire la înapoierea Bisericii Greco-Catolice, (459 de biserici, 346 case parohiale şi 69 de bunuri de stat), Dl. preşedinte a mai fost întrebat şi: *Cum o duce cu sănătatea Dl. Iuga?*

• • •

IARĂŞI VALUTĂ FALSĂ

O organizaţie bine organizată de a plasa valută falsă (dolari şi mărci germane) a fost descoperită la Buzău. S'a confiscat *"valută"* în valoare de 40 milioane lei şi-au fost arestate patru persoane, dar poliţia nu dă amănunte deoarece se bănuieşte că sunt unele persoane *"importante"* din structurile bancare care protejează pe falsificatori. *"Valuta"* a fost *"oferită la preţ de chilipir"* prin judeţele vecine şi în Capitală.

• • •

NĂZDRĂVĂNII "FUNARISTE"

În Clujul lui Caritas-Funar s'au anunţat câteva proiecte ce vor da apă la moară propagandei Ungurilor: alături de plăcuţa care-l comemorează pe marele poet ungur Sandor Petofi, alte plăcuţe prin care să fie enumerate atrocităţile Maghiarilor în contra Românilor din anii 1848 şi 1849; în faţa casei memoriale Matei Corvin, să fie montată o placă în limba română şi engleză: *"Cel mai mare rege al Ungurilor a fost Român"* şi, altă ispravă, să se transfere Catedrala *"Sf. Mihail"* din patrimoniul Bisericii Romano-Catolice şi s'o dea Germanilor pentru motivul... Catedrala a fost construită de meşterii Saşi.

Cu altă ocazie, alte *"Funoaiurisme"*.

• • •

UN RECORD DE 80 %

Românul cheltuieşte pentru mâncare 80% din leafă, Americanul 8%, Canadianul 11%, Francezul 13% şi un Indian 50%.

• • •

SIR, MĂGUREANU-SRI, ŞTIE TOT, ASCULTĂ TOT

Un amendament la noua lege a Codului de procedură penală legalizează ascultarea convorbirilor particulare. Pentru a fi spionat, e destul ca Securitatea să aibă la dosar o scrisoare *"anonimă"*.

• • •

UNDE'S AGENDELE ŞI CINE-I "ĂLA"?

Ion Paise este ofiţerul care a arestat pe Nicolae şi Elena Ceauşescu, şi el a fost necontenit cu ei până la executare.

I.P. a declarat că Ceauşeştii aveau două agende (probabil conturile dela bănci) şi că acestea au fost înmânate D-lui Victor Stănculescu; iar în timpul când erau arestaţi, Ceaušiştii comentau că manifestaţia a fost *"o greşeală"* iar Nicolae şi-a exprimat regretul: *"Trebuia să-l împuşcăm şi pe "Ăla"*.

A trecut un cincinal de anchetă şi tot nu s'a aflat *"Unde-s agendele"* şi cine-i *"Ăla"?*

• • •

NOI CU CINE VOTĂM?

Împăratul Ţiganilor de pe mapamond, Iulian I, şi-a anunţat canditatura la postul de Preşedinte al României. Împăratul a spus că Ionel Roman, la alegerile din 1992, i-a oferit 90 milioane lei dacă va interveni ca Ţiganii să voteze cu FDSN, dar Ţiganii sunt cinstiţi şi n'au vrut să se compromită votând pentru FDSN.

• • •

O INVESTIŢIE DE "FUM"

R.J. Reynold Tabacco Co. a construit în Capitală o fabrică de ţigarete ce reprezintă o investiţie de $40 milioane. Dl. Alfred Moses, Ambasadorul SUA, care a stăruit pentru această investiţie, a deschis oficial fabrica, ce va oferi lucru la sute de muncitori.

• • •

O ÎNCEATĂ ÎMPĂCIUIRE

În Târgul Mureş animozitatea există, dar totuşi sunt semne bune că se poate trăi şi fără capete sparte.

În Palatul Culturii a avut loc un concert dat de orchestra locală compusă din Români, Unguri şi Ţigani. În librării sunt expuse deopotrivă cărţi în limba ungară şi română, iar la o întrecere sportivă unde au participat toate minorităţile, medaliile au fost obţinute de atleţii români şi minoritari.

• • •

ÎNTRU APĂRARERA CONTRABANDIŞTILOR

O patrulă maritimă pe Dunăre, căutând să oprească un contrabandist din comuna Pescari, ce transporta benzină în Iugoslavia, s'a văzut atacat cu bâte şi vâsle de alţi contrabandişti ce săriseră să-l elibereze pe cel arestat.

• • •

BILETELE, PAŞAPOARTELE ŞI BAGAJELE LA CONTROL

Dela 20 Mai, odată cu noul mers al trenurilor, s'a decis ca pasagerilor ce pleacă din ţară (via Curtici), pe lângă controlul biletelor de călătorie, să li se controleze de asemenea paşapoartele şi bagajele. În felul acesta, se va salva timp, iar călătorii vor fi fericiţi că nu vor mai căsca gura, aşteptând în gară.

• • •

PRODUCEM ŞI HAŞIŞ

Suntem punct de tranziţie pentru stupefiantele cu adresa Vest, spune Colonelul de poliţie Bucur, dar acum, datorită unui Român din Statele Unite, *"care ne-a adus o sămânţă specială de cânepă"*, producem haşiş. Fermierul Gheorghe Valerică (27), a fost prins cultivând într'o seră seminţele americane.

• • •

UN BĂRBAT MAI PUŢIN

După o operaţie de 9 ore, Sorin Raţiu, un tânăr de 19 ani, a devenit tânăra Sorina Raţiu. Cuţitul care l-a transformat pe Sorin în Sorina a fost mânuit de doctorul Ion Lascăr după ce în prealabil a primit autorizaţie dela Tribunalul din Alba Iulia.

• • •

UNDE SĂ FIE PODUL?

Uniunea Europeană a promis că va oferi bani pentru un pod peste Dunăre, care să lege România cu Bulgaria. Dar nu s'a stabilit locul. Bulgarii îl vor lângă frontiera cu Iugoslavia şi Românii aproape de Bucureşti şi de viitoarele şosele internaţionale către Vest şi Ucraina.

• • •

MAREA N'EAGRĂ ŞI VECINII

Unsprezece ţări din jurul şi apropierea Mării Negre s'au întâlnit la Atena (Grecia) pentru a discuta dezvoltarea economică a regiunii. Unul din proiectele urgente este construirea unei conducte de petrol dela portul Burgas (Bulgaria) până la portul Alexandropolis din Marea Mediterană (Grecia).

• • •

EXPERIENŢĂ TRISTĂ

Avem cei mai mulţi copii bolnavi de polio. Misterul a fost aflat de *"Centrul de Control al Bolilor"* din Atlanta (SUA). Dacă după vaccinare, copilului i se face o injecţie de prevenirea altei boli, atunci copilul se îmbolnăveşte de... polio. Cauza e că antibioticele în loc de a fi luate în formă lichidă, sunt injectate şi asta ar cauza reactivarea virusului de polio.

• • •

ÎNMBRĂCĂMINTE DE PRIMĂVARĂ

Un costum, modest, de bărbat 300.000 lei, o rochie 200.000 şi o pereche de sandale 100.000.

• • •

CE-ŢI ADUC MINUTELE

Cu 14 minute de muncă în timpul capitaliştilor (1936) cumpărai o pâine, acum muncesti pentru o pâine 58 de minute.

• • •

Dl. Văcăroiu a egalizat pe cetăţenii români din străinătate cu Românii din ţară: ei vor plăti aceleaşi preţuri la hoteluri!

• • •

Trei mari accidente cu pierderi de vieţi: două nave s'au ciocnit şi scufundat, un *"Airbus"* s'a prăbuşit şi la Dragoş Vodă - un accident feroviar.

• • •

S'a recunoscut organizaţia *"Vulturul Brâncovenesc"* (Apărătorii Patriei) formată clandestin de tineri înainte de prăbuşirea lui Ceauşescu.

• • •

UNICEF ne-a alocat $12,5 milioane pentru ajutorarea copiilor pe durata 1995-1999.

• • •

Ajutorul de înmormântare s'a mărit dela 40.000 la 70.000 lei.

• • •

În Ucraina, Ungaria, Iugoslavia, Bulgaria, Albania, Grecia al treilea loc, după minoritatea germană şi ungară îl ocupă Românii.

• • •

Dintre cele 9 servicii secrete, doar SRI este sub controlul unei Comisii Parlamentare speciale.

• • •

S'a adăugat la pensiile militarilor, un spor de 20-40.000 lei lunar.

• • •

Turneele Operei Române peste hotare continuă să se bucure de un răsunător succes în Marea Britanie.

• • •

Dela prăbuşirea avionului Airbus, s'au primit peste 140 de alarme false că s'au plasat bombe.

• • •

În Ianuarie a.c., datoria ţării a mai crescut cu $133 milioane.

• • •

Salariul mediu lunar e cca. $100 (182.803 lei).

• • •

La 100.000 de femei mor, având cancer la sâni, în Anglia 28,7%, în China 4,6% şi în România 14,6%.

• • •

S'au sărbătorit 115 ani dela înfiinţarea primei bănci: *"Banca Centrală"*. (Bank of England este veche de 300 de ani).

• • •

Organizaţiile FMI şi World Bank sunt nemulţumite pentrucă guvernul nu accelerează reformele promise în baza cărora li s'au acordat credite de $1 milion.

• • •

Ambasada americană desminte ştirea că am fabrica pe ascuns plutoniu, necesar la construirea bombelor atomice.

• • •

La Târgovişte a fost ales primar candidatul de pe lista CDR.

• • •

Radu Munteanu, preşedintele TUNŢCD (Tineretul Universitar Naţional Ţărănist Creştin Democrat) a spus că primeşte în partid pe foştii demnitari ai PCR..., dar să nu se înfigă la posturi importante.

• • •

După o lipsă de 5 ani (1990-1995), ziua de 1 Mai a fost iarăşi sărbătorită, dar... fără friptură şi drob de miel.

• • •

Anul acesta au fost omorîte şapte persoane datorită bombelor neexplodate din timpul războiului.

• • •

Mulţi încep să fumeze dela 10 ani. Venitul lunar e de $97 şi un pachet de ţigări costă 53 de cenţi. Cam 36% din adulţi fumează.

• • •

Pe lângă CARITAS, au mai existat vreo 600 de îmbogăţiri rapide, întrebuinţând sistemul piramidei. Toţi vor fi daţi în judecată. Ion Stoica e arestat şi la proces, având cătuşele în mâini, a început să plângă.

• • •

Se proiectează o lege prin care primăriile pot desfiinţa construcţiile ridicate ilegal.

• • •

Revista comunităţii evreieşti *"Cultul Mozaic"* se numeşte acum *"Realitatea evreiască"*.

• • •

Spitalele bucureştene au desfiinţat 1.000 de paturi: *"nu este respectat cubajul minim de aer pentru un pacient"*.

• • •

Partidul UDMR primeşte din Ungaria un ajutor anual de 3,6 miliarde de lei.

• • •

Într'o singură lună, 314 elevi bucureşteni au fost, din motive disciplinare, eliminaţi din şcoală.

• • •

Profesori, dintre cei mai buni, părăsesc învăţământul din cauza salariilor umilitoare.

• • •

S'au alocat 35 miliarde lei pentru continuarea lucrărilor la autostrada Bucureşti-Constanţa.

• • •

O lege în pregătire: străinii, sau cetăţenii români cu domiciliu în străinătate, nu mai pot adopta copii decât cu aprobarea *"Comitetului Român pentru Adopţii"*.

• • •

Apa, gazul, electricitatea, transportul şi tutunul sunt industrii strategice, pe care guvernul nu doreşte să le privatizeze.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

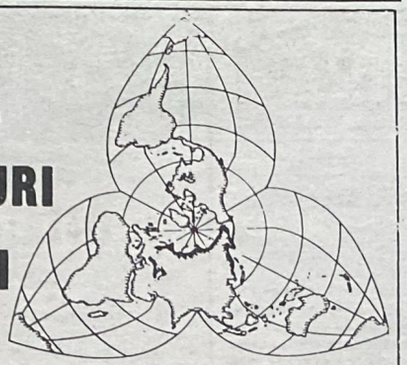

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

UMILITOAREA DILEMĂ A NEPUTINȚEI

Evenimentele din Bosnia au evoluat, după cum era de așteptat, spre o continuă escaladare, dar de data asta el supus forțele de protecție ONU (UNPROFOR) în cea mai umilitoare poziție, de când au fost trimise în Iugoslavia.

GEN. RUPERT SMITH

După expirarea acordului de încetare a focului, Sârbii au început să bombardeze Sarajevo cu piese de artilerie, pe care le-au scos cu forța din locurile de colectare ONU, unde fuseseră masate conform acordului între părți. După ce pe data de 7 Mai o bombă a ucis 11 civili, Generalul britanic Rupert Smith, comandantul UNPROFOR din Bosnia, a cerut un atac aerian NATO, dar cererea a fost respinsă de reprezentantul ONU, Akashi. Deoarece bombardamentele au continuat făcând noi victime, Gen. Smith a dat un ultimatum, ca până la 25 Mai tunurile luate din depozitele ONU să fie returnate, sau retrase la distanța de 20 km, conform rezoluției Consiliului de Securitate, iar bombardamentele să înceteze. Karadjici a ignorat ultimatumul, declarând că orice atac aerian va face ca trupele ONU să fie declarate inamice.

Astfel, pe data de 25 Mai, zece avioane NATO cu baza la Avino (Italia), au atacat depozite de muniție din apropierea localității Pale, capitala Sârbilor bosniaci. Atacul a fost repetat a doua zi asupra aceluiași obiectiv, după ce Sârbii, ca represalii, și-au intensificat bombardamentele la Sarajevo, ca și în celelalte zone de protecție. Cel mai greu a fost lovită Tuzla, unde 71 de persoane au fost ucise și peste 150 rănite. A fost tăiată aprovizionarea cu apă și energie electrică pentru Sarajevo.

Sârbii au început să ia ostateci din UNPROFOR, pe unii legându-i cu cătușe, de stâlpi sau porți ale unor obiective militare, pentru a-și asigura astfel un scut uman contra unor noi atacuri aeriene. În câteva zile au fost capturați aproape 400 de membri UNPROFOR, declanșând o adevarată derută în cadrul ONU, NATO și Uniunea Europeană. Comportarea trupelor lui Karadjici a fost comparată cu cea a teroriștilor internaționali. De notat că ei au utilizat și stratagema deghizării cu uniforme ale căștilor albastre, surprinzând astfel un post controlat de soldații francezi.

După discuții intense la nivelul NATO și Uniunea Europeană, Occidentalii au decis să sprijine un plan al Franței, care prevede regruparea forțelor ONU și asigurarea unor mijloace de apărare pentru acestea. Astfel Franța va trimite în Adriatica portavionul Foche și vase purtătoare de elicoptere, care să sprijine trupele terestre în caz de nevoie. Franța are 3.800 de soldați din care au fost uciși 39. M. Britanie, care are 3.500 de oameni, va trimite încă 5.000, precum și două baterii cu tunuri de 105 mm, pentru protecția trupelor terestre.

Statele Unite, care nu au trupe în Bosnia, au în Adriatica portavionul T. Roosevelt și vor trimite o forță de infanterie marină de 2.000 oameni. Președintele Clinton si-a schimbat poziția în ce privește Bosnia, după ultimele evenimente. Până acum, Washingtonul a declarat că nu va trimite trupe terestre, decât în cazul supravegherii unui acord de pace semnat, sau pentru a proteja o eventuală retragere a trupelor ONU. În ultimele sale declarații, președintele american a spus că dacă aliații Statelor

Unite din NATO vor avea nevoie de ajutor, el nu va putea să-i refuze. Președintele Clinton va avea însă nevoie și de aprobarea Congresului, în care mulți reprezentanți și senatori se opun la trimiterea de trupe terestre în fosta Iugoslavie.

Prin activitate diplomatică este curtat din nou Președintele Serbiei, Miloșevici, ca să recunoască Bosnia contra ridicării sancțiunilor economice. Acesta condiționează recunoașterea numai după ridicarea ireversibilă a sancțiunilor, nu numai suspendarea lor, cum cer Statele Unite, pentru ca în cazul când Serbia nu mai contribuie la eforturile de pace, acestea să fie din nou instalate. Se speră că Miloșevici ar putea să-l determine pe Karadjici să accepte un tratat de pace. După cum se știe, planul de pace al grupului de contact a fost acceptat de guvernul dela Sarajevo, aprobat de Miloșevici, dar a fost respins de Sârbii bosniaci.

Situația se degradează dela zi la zi. Sârbii au continuat bombardamente peste tot, au luat în continuare armament din depozitele ONU și au capturat vehicule, mașini blindate și chiar uniforme ale forțelor ONU, ceea ce le va permite să se infiltreze printre căștile albastre. Se dau lupte grele între Sârbi și Musulmani în special în enclavele din Est, unde Goradze și Srebrenico sunt amenințate să cadă, dacă forțele de pace pleacă.

Situația s'a agravat și prin doborirea unui avion american F-16, care patrula în zona de zbor interzis din Nordul Bosniei, reactivând probabil complexul Vietnam și mai recent complexul Somalia, care fac ca o intervenție americană în Bosnia, să fie atât de nepopulară în Statele Unite.

Ultimul cuvânt în desfășurarea viitoare îl va avea Consiliul de Securitate, căruia Secretarul General Boutros Ghali i-a prezentat câteva propuneri. Unii dintre ostatici au fost eliberați prin intervenția Belgradului, dar Karadjici a anunțat anterior că orice încercare de eliberare a acestora prin forță se va termina cu un măcel.

PARADĂ PE ALESE ȘI ÎNTÂLNIRE CU EȘEC

Președintele Bill Clinton a fost momit de Elțin, ca să se ducă la Moscova, prin promisiunea de a înceta războiul din Cecenia. Cum atacurile rusești continuau, iar data aniversării a 50 de ani dela Victoria Aliaților asupra Germaniei se apropia, președintele rus, spre a mai îndulci criticile liderilor occidentali, a hotărît să dea un ordin de încetare a focului pe timp de trei săptămâni. Totodată, considerând că astfel va menaja și mai mult susceptibilitatea acestora, el a decis ca să aibă loc două parade. Una formată din 4.000 de veterani din al Doilea Război Mondial și câteva sute de soldați activi și-o adevărată paradă militară, care să sărbătorească victoria din *"Marele Război Patriotic"*.

La Moscova au participat lideri din 50 de state. Președintele american și majoritatea acestora au hotărît să asiste numai la parada veternailor, care a avut loc în Piața Roșie. Astfel Elțin și membrii marcanți ai guvernului său au primit defilarea postați deasupra mausolelului lui Lenin, în locul unde stătea Stalin și mai târziu ceilalți lideri sovietici. Clinton și ceilalți lideri occidentali au stat cuminți la baza monumentului.

PRIVIREA ADEVĂRULUI

Marea paradă militară s'a desfășurat mai târziu și la ea au luat parte peste 10.000 de militari, printre care și veterani care au luptat în Cecenia. Au defilat ultimile tipuri de tancuri și rachete, reamintind militarismul agresiv al fostei URSS, mai ales că în pavoazările de pe ruta paradei, puteai vedea steagurile roșii cu secera și ciocanul.

Pe alt bulevard au sărbătorit Ziua Victoriei cei care sunt împotriva actualei conduceri a Rusiei, extremiști de stânga și de dreapta. La ea au participat atât comuniști cât și ultranaționaliști. Astfel că puteai vedea, printre steaguri roșii și portretul lui Stalin, chiar fosta stemă țaristă. Nu a lipsit nici ultranaționalistul Jirinovski, îmbrăcat în uniformă militară. Și el, ca și comuniștii, sunt pentru refacerea imperiului, care a fost cuprins în fosta URSS.

Intâlnirea Clinton-Elțin, care a durat trei ore, nu a adus nimic nou. Elțin, practic, nu a făcut nici o concesie, ci a lăsat

în suspensie o serie de amănunte, la care poate oricând reveni. El a respins cererea lui Clinton ca încetarea focului din Cecenia să fie extinsă indefinit, susținând că acum situația este sub control, nu mai sunt ostilități, iar Ministerul de Interne nu face decât să confiște armele unor mici bande de rebeli. Peste numai câteva ore însă, forțele rusești au bombardat cu înverșunare un sat din Cecenia. De altfel Elțin a repetat că aceasta este o problemă internă. De reamintit că președintele american a declarat același lucru când au început ostilitățile din Cecenia, dând astfel un semnal verde lui Elțin.

In privința celor două reactoare, pe care le-a promis Iranului prin contract, Clinton a cerut rezilierea acestuia. Elțin a spus că Rusia va vinde Iranului aceste reactoare, dar a făcut o *"concesie"*, ca deocamdată să amâne vinderea unei centrifuge, capabilă să îmbogățească rapid combustibilul nuclear, ceea ce l-ar face apt pentru construcția de arme nucleare. Declarația președintelui american după această concesie, rezumă și oglindește comportamentul naiv al lui Clinton, dominat și de data asta de Elțin. *"Am fost adânc impresionat că Președintele Elțin a decis, în interesul neproliferării, ca să nu livreze centrifuga și echipamentul respectiv."*

În problema NATO, Elțin a declarat că în privința expansiunii acestuia spre granițele Rusiei, poziția sa rămâne neschimbată. El a promis că va începe un stadiu inițial de parteneriat, lucru pe care în Decembrie 1994 a refuzat să-l facă. De altfel, parteneriat înseamnă manevre comune și schimb de informații militare, ceea ce poate însemna o adevărată pleașcă pentru serviciile de spionaj ruse.

Un important succes pentru Elțin a fost faptul că președintele american a promis să-l ajute pe acesta, în modificarea tratatului Forțelor Convenționale din Europa, încheiat în 1990. Acesta prevedea ca în regiunea Caucazului să existe numai 580 de tancuri, ori Rușii au acum peste 1.500, din cauza războiului din Cecenia. Ei intenționează să înființeze aici o nouă armată, a 58-a, ca să domine republicile care s'au eliberat, cum au făcut în Georgia, Moldova și Belarus.

Președintele Clinton a declarat, că se simte foarte bine după călătoria sa la Moscova, iar politica sa față de Rusia o consideră ca un succes clar. Liderul majorității din Senat, Sen. Bob Dole, ca și o serie de analiști, consideră întâlnirea lui Clinton cu Elțin, un eșec.

Realitatea este că re.ațiile dintre Statele Unite și Rusia se îndreaptă, după cum l-a avertizat Elțin pe Clinton anul trecut la Budapesta, spre o *"pace rece"*. Reînvierea imperialismului rus pare din ce în ce mai evidentă. După cum remarca fostul Secretar de Stat, Henry Kissinger, *"Moscova tinde în mod congenital să-și extindă întinderile. Cea mai bună cale de a întârzia această tendință este admiterea în NATO a acelor națiuni, pe care Rusia va căuta într'o zi să le readucă în orbita ei."*

Există și nesiguranța politică din Rusia, care pune sub semnul întrebării toate tratele semnate de aceasta. De pe acum Americanii se plâng că Rușii au violat Tratatul de Reducere a Armelor Strategice (START I) semnat în 1991, ca și Convenția Armelor Chimice, semnată în 1993. Șansele ca Parlamentul rus (Duma) să ratifice acum START II par micșorate, când acest for legislativ este dominat de comuniști și ultranaționaliști.

FRANȚA ARE O NOUĂ CONDUCERE

Franța are acum o conducere de centru-dreapta. Jacque Chirac a devenit al 22-lea președinte al Franței, fiind ales de 52% dintre votanți, după ce atât în alegerile din 1981 și 1986, aceștia l-au preferat pe Giscard d'Estaign, apoi pe Mitterrand.

Chirac are o bogată activitate politică. În 1974-76 și apoi 1986-88 a deținut funcția de prim-ministru. În 1976, pentru a perpetua politica lui de Gaulle, a fondat noua mișcare, *Adunarea pentru Republică*, iar din 1977, până a devenit președinte, a ocupat timp de 18 ani funcția de primar al Parisului. Se poate reaminti că în 1972 a fost și Ministrul Agriculturii, câștigând reputația de viguros apărător al intereselor fermierilor francezi.

În politica sa internă, Chirac are de satisfăcut promisiunea de a micșora procentajul de șomaj, ajuns acum la cifra de 12,2% (3.3 milioane de șomeri). În cuvântarea sa, după depunerea jurământului, el a

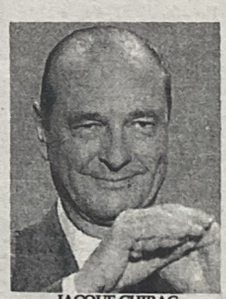

JACQUE CHIRAC

spus că speră ca Francezii să fie mai patrioți și în același timp mai Europeni.

În acest sens, se poate interpreta și graba sa de a intra în acțiune imediat. Chiar a doua zi după instalarea sa oficială, el a plecat la Strasbourg pentru a-l întâlni pe Cancelarul Köhl. Președintele l-a asigurat pe Cancelar că francul francez va rămâne strâns legat de marca germană, în cursa pentru o monedă europeană comună, care va fi adoptată până la sfârșitul acestui secol. După cum remarca un expert francez, relațiile franco-germane sunt nucleul unei Europe unite, iar Franța și Germania au devenit, una pentru cealaltă, partenerul comercial cel mai important. *"Este pentru prima oară în istorie când Franța are interesul ca Germania să o ducă bine"*, a mai spus el.

Președintele Chirac l-a numit ca Prim-ministru pe Alain Juppé (49 ani), fostul Ministru de Externe, un loial suporter al noului președinte, pe care acesta l-a numit într'un miting gaullist *"cel mai bun dintre noi"*. Noul Premier a fost apreciat în ultimele luni în funcția sa de Președinte al Consiliului de Miniștri al Uniunii Europene. Hervé de Charette (56 ani), un pasionat pledant pentru unitatea Europei, a fost numit Ministru de Externe.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

ÎNCĂ UNUL !

——Vasile VRÂNCEANU——

La 9 Martie 1994, cu câteva minute înainte de închiderea emisiunii de noapte a postului de radio *"America Liberă"*, Dl. L. Fletcher Prouty, fost pilot şef la Comandamentul de transporturi aeriene din Cairo, afirmă, citez: *"În Septembrie 1944 mi s'a cerut să duc cam 40 de avioane la graniţa dintre Turcia şi Siria, pentru a prelua 750 prizonieri de război care soseau **cu un tren de marfă din România.** Ei erau în majoritate piloţi şi membri ai echipajelor care bombardaseră exploatările petrolifere dela Ploeşti, România. Serviciul nostru OSS din Bucureşti (serviciul american de informaţii, n.r.) i-a obţinut, i-a încărcat într'un tren de marfă şi a dat drumul trenului spre Siria"*.

În continuare, Dl. L. Fletcher Prouty declară, citez: *"Vreau să vă spun ceva despre aceşti prizonieri. Un vechi obicei de luptă în Balcani este ca atunci când faci un prizonier, primul lucru pe care-l faci este să-i tai un picior dela genunchi. Avionul meu era plin cu oameni care aveau numai un picior. Când avionul lor a fost doborît, ei au aterizat în condiţii bune, dar oamenii dela sol - aşa e obiceiul acolo - le tăiaseră câte un picior, unul dintre ei avea doar, adică nu, n'avea nici un picior, i le tăiaseră pe amândouă"*. Închei citatul.

Neobositul Traian Golea din Miami, Florida, a ascultat emisiunea şi faţă de grozăvia afirmaţiilor D-lui L. Fletcher Prouty, împreună cu Valentin şi Liana Stanton, fac cercetări, adună documente, declaraţii dela foştii prizonieri americani din România, acte, rapoarte oficiale declasificate, referitoare la situaţia prizonierilor americani capturaţi în România. Aceste documente arată clar şi precis că declaraţia D-lui L. Fletcher Prouty, este un şir de minciuni, o calomnie. Astfel:

1. Prizonierii de război americani capturaţi în România nu au fost trimişi cu trenul în Siria, de unde zice Dl. Prouty că a ridicat 750 dintre ei. La 29 August 1944, pilotul român căpitanul Băzu Cantacuzino, a transportat cu un avion românesc Messerschmit 109 pe colonelul Gunn, prizonier de război în România, la Comandamentul Armatei a 15-a aeriene, la Bari, în Italia, pentru a aranja evacuarea prizonierilor americani din România. Planul de evacuare *"Gunn-Reunion"* a fost întocmit de colonelul Gunn şi Băzu Cantacuzino, au revenit la Bucureşti şi evacuarea s'a făcut conform planului, astfel: La 31 August 1944, 739 exprizonieri; la 1 Septembrie 1944, 393 exprizonieri; la 3 Septembrie 1944, 29 exprizonieri. Toţi cei 1161 de foşti prizonieri, au fost îmbarcaţi de pe aerodromul Popeşti-Leordeni în avioanele americane B 17, cu asistenţa armatei şi oficialităţilor româneşti, cu destinaţia Bari-Italia, şi nicidecum în vagoane de marfă cu destinaţia Siria.

2. POW (Prizonierii de războiu) americani şi englezi capturaţi în România au fost bine trataţi, ***"Preferential Treatment"*** şi de către populaţie şi de autorităţi. Au fost cazaţi la Sinaia şi Timişul de Jos, primeau vizite şi pachete. I-a vizitat chiar Regele Mihai I, însoţit de Regina Mamă. N'au fost bruscaţi, maltrataţi, nu au fost schilodiţi de ţăranii care i-au capturat pe câmp, ba chiar le-au dat celor răniţi primul ajutor şi hrană. Au fost trataţi prietenește. Ofiţerilor li s'au plătit solde egale cu cele plătite ofiţerilor români, corespunzătoare gradului. Nu li s'a putut asigura tuturor regimul alimentar cu care ei erau obişnuiţi acasă, dar hrana era aceeaşi care se dădea militarilor români. Asistenţa medicală era aceea de care dispunea România, tratamentul în spitale era corespunzător, acelaşi, cu cel acordat militarilor români.

3. Piloţii, foşti POW intervievaţi declară că afirmaţiile D-lui L. Fletcher Prouty, sunt false, neadevărate. Nimeni n'a auzit de tăierea ***unui picior sănătos*** la vreun capturat. Aviatorul John Palm din El Paso, Texas a fost grav rănit la picior când avionul său s'a prăbuşit, încât pentru a-i salva viaţa a trebuit să-i amputeze piciorul. Operaţia s'a făcut în Spitalul Schuller Sfetescu din Ploeşti, de către chirurgul şef Dr. Gh. Petrescu.

Informaţiilor culese de Dl. Traian Golea, le pune capac secretarul Asociaţiei Foştilor Prizonieri de Război din România, el însuşi POW, care confirmă că nici un American POW din România n'a fost trimis cu trenul spre Siria. Toţi au fost evacuaţi cu avioane B 17, direct la Cartierul General al Armatei a 15-a aeriene, la Bari-Italia. Califică foarte plastic povestea D-lui L.Fletcher Prouty ca *"It's a lot of Bull Shit"*, pe româneşte vine cam aşa: *"o grămadă de c..t"*. Este ce se cuvine afirmaţiei D-lui Prouty. Calificarea nu ne aparţine, dar ne-o însuşim.

Documentele obţinute şi folosite de Dl. Traian Golea provin dela Americani: piloţi, organe oficiale, scriitori, ziarişti, nu dela Români. A cercetat între altele cartea lui J. Durgan şi C. Stewart *"PLOEŞTI"* apărută în 1962, care cuprinde în 407 pagini:

a. 164 interviuri cu Americanii care au participat la bombardamente în România;

b. 28 povestiri şi jurnale intime ale POW;

c. Cronica lagărului de prizonieri a lui Douglas Collins.

Echipajele care nu s'au putut salva cu parașutele şi s'au prăbuşit cu avioanele doborîte, au fost identificaţi şi înmormântaţi cu onorurile militare cuvenite, astfel: 172 în cimitirul eroilor din Ploeşti; 17 în cimitirul eroilor din Câmpina; 1 în cimitirul comunei Nedelea; 2 în cimitirul comunei Chiţcani (Arhivele Statului Român).

În posesia acestor documente, Dl. Traian Golea le trimite la postul de radio *"Free America"* şi cere retractarea infamiei declaraţiei răspândită în lume prin acest post. Urmează un schimb de scrisori în care Dl. LFP o scaldă, se contrazice, o pălăvrăgeală lăudăroasă, fără nici o legătură cu cauza, fără a răspunde direct la obiect. Radio *"Free America"* tace chitic.

Dl. Traian Golea publică după aceasta cartea *"Colonelul Prouty şi România"*, cu toate dovezile americane care îl contrazic pe Dl. LFP şi-l demască, că a minţit şi a calomniat poporul român. Din această carte am reprodus datele mai sus prezentate. Sunt însă şi alte informaţii primite dela Români. Astfel, Dr. Traian Mihăilescu, fost Director al Spitalului Central Militar din Bucureşti, a declarat că a avut sub directa sa îngrijire prizonieri americani răniţi sau bolnavi - cei sănătoşi fiind cazaţi în vile la Sinaia şi Timiş. Curând după 3 Septembrie 1944, când toţi POW americani fuseseră evacuaţi cu avioanele B 17 în Italia, Dr. Traian Mihăilescu a primit o scrisoare dela Comandamentul Trupelor Americane aflate în Europa, semnată de Generalul Eisenhower, de mulţumire şi recunoştinţă pentru tratamentul aplicat prizonierilor americani, însoţită de invitaţia de a vizita şi chiar a rămâne în USA. Dr. Traian Mihăilescu a răspuns mulţumind, dar n'a vrut să părăsească ţara. (Pentru a fi închis de comuniştii din 1949 până în 1964).

În vara anului 1994, supravieţuitorii POW americani, împreună cu soţiile lor, au vizitat locurile ce le-au bombardat în 1943-44. Primiţi ca oaspeţi, cu banchete şi toasturi, Americanii se întreceau cu laude la adresa Românilor, pentru felul cum au fost trataţi în timpul prizonieratului.

Acum să judecăm - nu la Tribunal - ci ca oameni cu bun simţ şi logică, cu onestitate şi decenţă ce i-a lipsit D-lui L.Fletcher Prouty şi în noaptea de 9 Martie 1994 şi în schimbul de scrisori cu Dl. Traian Golea.

1. Un prizonier militar, dezarmat, nu mai este un inamic, poate nu-i prieten, dar nu-i un adversar. Scos din luptă, este protejat. Mutilarea lui este o crimă pedepsită de lege. Dacă s'ar fi tăiat un picior sănătos oricărui prizonier, de ce nici unul din cei mulţi de care - zice Dl. LFP - era plin avionul său, n'a reclamat această crimă? Răspuns: Pentrucă nu s'a tăiat nimănui un picior sănătos. Dacă s'ar fi petrecut aşa ceva, chiar aviatorii români ar fi provocat un scandal şi o anchetă în România. Eu am fost militar combatant şi m'am confruntat şi cu Americanii şi dacă în luptă ne ucideam unii pe alţii, în raport cu prizonierii ne respectam reciproc, suntem camarazi şi respectăm şi legea.

2. Dacă Statele Unite, recent, a făcut intervenţii diplomatice pentru a apăra de pedepsirea cu câteva vergi la fund, pentru o infracţiune copilărească a unui tinerel american la Singapore, ca şi în apărarea celor doi Americani care au trecut frontiera Irakului fără paşaport, cum de nu s'a sesizat de oribila crimă de schilodire a unor prizonieri americani? Răspuns: Pentrucă nimeni nu a reclamat şi nu a reclamat nimeni pentrucă nu s'a comis niciodată asemenea faptă pe pământul României. Cine s'o fi făcut? *"oamenii de pe sol?"* cu sapa? Dacă s'ar fi întâmplat aşa ceva nici unul din cei schilodiţi acolo, pe câmp, n'ar fi ajuns în avionul său, cum pretinde Dl. LFP. Ce ştie domnia-sa de omenia ţăranului român?

3. De ce a tăcut Dl. L. Fletcher Prouty 50 de ani? Calomnia împrăştiată pe unde scurte prin postul de radio *"Free America"* poate o fi fost auzită în toată lumea, de foarte mulţi ascultători. Cartea D-lui Traian Golea şi realitatea, sunt cunoscute de un număr foarte restrâns. N'ar fi cumva cazul ca Guvernul României să ceară restabilirea adevărului în mod public şi chiar prin postul de radio *"Free America"*?

În articolul *"Simbriaşii Calomniei"* publicat în Cuvântul Românesc din Februarie 1994, am prezentat câtiva calomniatori ai poporului şi conducerii României din perioada 1940-1944. Gândeam că sunt singurii şi ultimii. Acum a apărut încă unul: Dl. Fletcher Prouty. Nu ştiu dacă este vreo legătură între ei, dacă sunt sau nu instrumentele unui program cu acelaşi scop. Dacă este aşa, patronii au ales un subiect penibil de vulnerabil pentru ei şi un rapsod debil. Oricum însă a apărut încă unul: Dl. L. Fletcher Prouty. Să mai aşteptăm şi alţii?

Includ aici şi o situaţie petrecută pe frontul de Est. La spitalul de campanie a fost adus un soldat rus rănit, cu capul baniţă, urlând de durere. Fusese rănit în zona urechii, a stat pe câmp în nesimţire, până a fost găsit de sanitarii români. Muştele depuseseră ouă în sângele scurs în urechea medie şi internă, devenite o vermină ce-i provocau dureri insuportabile. Dr. Ştefan Brânduşoiu a aplicat tratamentul potrivit, eliminând cu jet de irigator viermii şi Rusul s'a liniştit. A căzut în genunchi şi a sărutat bocancii doctorului. Dacă aşa au fost trataţi prizonierii ruşi, cum n'ar fi fost trataţi prizonierii americani? Dr. Ştefan Brânduşoiu trăieşte în Bucureşti după două perioade de închisoare şi canal şi poate confirma. Ramarcaţi deosebirea între un soldat Rus şi Dl. L. Fletcher Prouty.

EFEMERIDE

JUBILEU ÎNTUNECAT

A trecut jubileul învingătorilor din cele de-al Doilea Război Mondial, fără ca urmaşii lor să jubileze. Tovarăşii de drum care au răvăşit lumea şi au ciopârţit Europa după bunul lor plac s'au dus, lăsând în urma lor lacrimi, sânge şi suferinţe. Nu se stinsese bine focul războiului, Hiroşima şi Nagasachi radiau încă germenul morţii şi foştii aliaţi îşi încărcau armele din nou. S'au mişunat ei între ei câtiva zeci de ani, au scăpărat din amnarul lui Marte în Coreea şi Vietnam, au făcut o rocadă în Cuba şi Nicaragua şi au stricat tabieturile din Afganistan, dar la trăznit unul contra celuilalt n'au trecut. Pentru lumea cealaltă care aştepta un sfârşit zguduitor, au considerat că este mai bine să-i servească un război rece, decât unul fierbinte.

Rezultatul unor acţiuni este legat în primul rând de personalitatea celor care le-au iniţiat şi realizat dela capăt până la sfârşit. Ori, în glumă sau în răzbunare, hazardul a fost cinic cu liderii celui de-al Doilea Război Mondial. Învinşii din Europa au sfârşit, unul dispărut după sinuciderea din bunker iar celălalt spânzurat cu capul în jos în piaţă publică, iar învingătorii s'au înnecat la mal. Roosevelt *"a dat în primire"* fără să vadă capitularea necondiţionată, cedând locul nevinovatului Truman, iar Churchill a fost trecut pe banca şomerilor de către electoratul britanic, în plină conferinţă începută la Potsdam.

În această situaţie apare firească întrebarea: Ce complex l-a oprit pe cinicul georgian Djugaşvili, zis Stalin, să nu forţeze înaintarea până la Atlantic, când nici o forţă nu-i mai stătea în cale? Pentrucă spre diferenţă de ceilalţi aliaţi, Stalin, în numele comunismului internaţional, era obligat să continue revoluţia mondială până la victoria definitivă a proletaruatului. Hoarda de Aur mongolică n'a trecut nici ea de mijlocul Europei. Au oare Asiaticii vreo superstiţie faţă de Apus?

La jubileu, urmaşii învingătorilor n'au jubilat. Franţa îşi avea problemele ei interne de scuturare a unei preşedinţii de stânga, care dacă ar fi continuat ar fi dus'o la sapă de lemn. Statele Unite se zbat să salveze dolarul dela înnec şi să echilibreze balanţa bugetară, într'o confruntare acerbă dintre America sănătoasă şi creştină şi liberalismul dezmăţat de stânga care o trage spre prăpastie. Anglia trebue să ascundă atlasele geografice de acum 50 de ani, pentru ca cei tineri să nu vadă teritoriile stăpânite atunci, pe care le-a pierdut în culmea victoriei...

Totuşi, de ochii lumii, conducătorii statelor învingătoare s'au întâlnit. Aşteptată cu deosebit interes, a fost vizita Preşedintelui Clinton în Rusia. După rezultatul ei, un ziarist american a numit-o *"Nadirul întâlnirii la nivel înalt"*.

Revenindu-şi după căderea la podea, Rusia caută să-şi ocupe scaunul rămas gol după decesul URSS. Nu-i venea să creadă nici ei că adversarii îi regretă căderea şi vor s'o pună pe picioare din nou, în afara ringului, până se întremează. Ruşii însă nu cunosc decât o singură lecţie, învăţată cu sărguinţă şi de ţariştii şi de comuniştii şi tot cu ea vin în aplicare. Astfel, din agenda prezentată de Preşedintele Clinton, Ruşii nu au fost de acord cu nici un punct. America a cerut încetarea livrării de materiale Iranului, pentru construirea unei centrale atomice. Ruşii au refuzat cererea americană, dându-le Americanilor un paleativ în problema discutată.

Ruşii nu aplică acordul semnat în 1990, privind Tratatul European al Forţelor Convenţionale la frontiera cu Norvegia şi Turcia şi nici nu vor să recunoască faptul că în Cecenia duc un război de genocid, ci declară că este o simplă problemă de curăţire a terenului de *"bande de teroriştі"*. Cât despre situaţia din Bosnia, s'a tăcut chitic.

Pentru opinia publică americană era necesar însă un element propagandistic, de succes. Până la urmă acesta s'a realizat. Preşedintele Clinton a insistat ca în războiul Cola, ce se duce pe piaţa Rusiei între firmele Pepsi Cola şi Coca Cola, Rusia să opteze pentru Coca Cola şi nu pentru Pepsi Cola, pentru Pepsi este băutura preferată de Republicani.

Un mare succes pentru Coca Cola, reactualizând povestea lui Creangă cu *"sfărâiacul"*.

Pentru Români, anul acesta aduce doar aniversări triste şi dureroase. În luna Iunie se împlinesc 55 de ani dela răpirea Basarabiei şi Bucovinei de Nord şi posibilitatea reunificării este tot mai departe. Plină de semnificaţii este şi declaraţia D-lui Alfred Moses, ambasadorul SUA la Bucureşti, care a vorbit despre *"Republica Moldova"* ca despre un stat complet independent, de care nu se mai poate vorbi despre unificare. Pentrucă noi am uitat ca Pactul Ribbentrop-Molotov, este respectat cu strictețe de învingătorii celui de-al Doilea Război Mondial, care au declarat război hitlerismului.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

ANACRONISMUL SOCIALISMULUI

——Ion BOIERU——

După lichidarea regimurilor dictatoriale comuniste, toate instalate în numele socialismului, lumea s'a aşteptat să se producă o mutaţie ideologică, firească, care să îndepărteze pe oameni de toate formele existente de socialism. Să se deschidă o nouă viziune, un nou orizont politic pentru viitor ca o călăuză pentru viaţa socială a ţărilor şi a naţiunilor. Socialismul nu mai corespundea exigenţelor sociale, intelectuale şi istorice ale omenirii. Şi rezultatele regimurilor în numele socialismului au fost devastatoare pentru toate naţiunile, pentru toate societăţile care au încercat să se realizeze în istorie cu ajutorul ideologiilor socialiste, orice formă ar fi avut acestea. Dar, ca toate ciudăţeniile din istoria lumii, această schimbare radicală de ideologie, nu a avut loc, după ruinarea acelor regimuri de dictatură care au fost nefaste şi incriminate. Au rămas reziduuri solide şi încărcate cu o rezistenţă puternică. Adică, socialismul mai circulă prin lumea de azi, chiar dacă după degradarea lui care urma să-l facă ireversibil.

Citadela specială a socialismului european a fost dărâmată odată cu ultimele alegeri prezidenţiale din Franţa, unde a ieşit victorios Jacques Chirac, o personalitate politică de mare anvergură, şi care reprezintă altă linie şi dimensiune de orientare în sânul naţiunii franceze şi în cuprinsul Europei. Prin alegerea lui Chirac ca preşedinte al Franţei se desemnează o nouă viziune ideologică, care se găseşte la antipodul conceptului de socialism. În primul rând, pentrucă Chirac reprezintă naţiunea franceză, nu o ideologie *"umanitaristă"* care nu are nimic de-a face cu ideea de naţiune. În istoria culturii franceze, socialismul chiar în aparenţa sa de creaţie a unor gânditori şi autori de origină franceză, a fost o idee de import. S'a limitat la un cerc restrâns de grupuri sau personalităţi, şi nu a avut un suport formidabil de mase populare. S'a dezvoltat mai curând pe o dimensiune intelectuală, fără priză la popor, care este un popor creştin şi cu mari certitudini în destinul naţional al Franţei. Preşedintele Chirac va aduce un mare reviriment în dezvoltarea contemporană a Franţei, pentrucă va desfăşura o politică naţională. O politică organică, concepută de structura minţii şi cugetului francez, definită în cursul veacurilor de către generaţii întregi, care au păstrat tradiţiile şi tezaurul naţional al gândirii, al simţirii, al inimii şi al voinţei franceze de a-şi păstra personalitatea şi specificul formelor de existenţă, care aveau o tonalitate galică.

Una din marile experienţe ale Franţei, făcute cu ideologia socialistă, a fost a lui Mitterrand şi este semnificativă, pentrucă a falimentat, în ultimă instanţă. Mitterrand a avut probabil intuiţia că ar face o mare *"trădare"* dacă ar îngădui socialismului său de partid să treacă la reforme radicale care se desfigureze societatea tradiţională a ţării. Cel mai pur socialist, ca doctrinar şi integrat în sistemul ideologic al socialismului, adică al partidului lui Mitterrand a fost Michel Rocard, căruia Mitterrand nu i-a îngăduit să treacă la reforme doctrinare care ar fi putut prelungi supravieţuirea socialismului, care conjugat cu activitatea aşa zisei Comunităţi Europene, putea să diminueze mult caracterul de suveranitate naţională, cu care istoria Franţei s'a identificat în procesul de devenire istorică, şi care ar fi putut să ştirbească serios sentimentele naţionale ale Franţei. Căci Comunitatea Europeană, pe lângă marile beneficii pe care le-ar aduce prin modalitatea federativă a statelor, are şi acest codicil, că alterează ideea de suveranitate naţională, adică naţiunea, ca entitate se e-feminizează şi îşi pierde o parte din conţinutul ei specific. Statele nu există ca federaţii, ci ca întreguri, care pot face federaţii, în măsura în care se vor găsi termenii, prin care să nu se anuleze ontologic, adică să nu-şi piardă esenţa identităţii lor. Să nu devină altceva decât au fost făcute să fie, adică să nu se strice elementele componente ale faptului originar, de a fi o naţiune. Un chiag de existenţă, care dispare când se viciază structura chiagului. Cam aceasta era intenţia primară a ideologiei socialiste, aşa cum s'a articulat în toate procesele de guvernare politică, prin regimurile marxiste, toate generate de socialism ca termen general, sintetic şi primar, din punct de vedere cronologic, şi care nu şi-a pierdut substanţa niciodată, în nici una din formele variate, sau pretins variate în care s'a prezentat lumii, din diferite colţuri ale sale.

Se va vedea că primele intervenţii pe care le va face Chirac vor fi în Comunitatea Europeană, pentru a înlătura avansurile socialiste pe care le-au făcut cu asentimentul lui Mitterrand, ceilalţi socialişti, care de fapt domină această Comunitate Europeană. Şi în privinţa aceasta, alegerea lui Chirac va fi preţuită de întreg poporul francez. Iată, un alt punct principal pentru care socialismul a devenit anacronic. Nu mai corespunde nevoilor popoarelor şi statelor. Într'un anumit fel, Chirac este acela care i-a administrat socialismului o lovitură decisivă. Toate celelalte forme de socialism care se menţin ca frunza pe apă, fără nici un fel de legătură cu realităţile intrinseci ale existenţelor naţionale, care după ravagiile socialismului îşi revin la viaţa lor firească şi li se deschide drumul unor realizări organice, care nu sunt simple închipuiri năstrupnice ale unor halucinaţii.

Nici socialismul lui Gonzales, tot o formă artificială de guvernare în Spania creştină şi cu o naţionalitate bine definită, nu va mai putea rezista după dispariţia lui Mitterrand. Aşa cum va dispărea puzderia de partide socialiste, care nu fac altceva decât să prelungească viaţa infirmă a marxismului de altădată. Cât de ridicol este să vorbeşti, de exemplu, în România despre un nou partid socialist sau în ţările în care au existat dictaturi comuniste şi mai ales să aibă pretenţia de a prelua puterea politică. Socialiştii nu înţeleg că nu mai sunt de actualitate şi că nu se mai cuvine, decât prin lipsă de decenţă să mai exercite vreo conducere guvernamentală. Ceea ce este mai semnificativ şi mai grav este felul de aroganţă al socialiştilor de a ataca celelalte ideologii, pe care le-au declarat scoase din uz prin puterea abuzivă a dictaturilor, instalate în numele lor.

Socialiştii nu admit nici un fel de altă ideologie, care să fie validă, eficientă şi realistă. Numai ideologia socialistă, sub orice formă ar fi, comunistă, marxistă sau *"democrată"*, este singura ideologie care are dreptul la existenţă. Nu este oare un cinism deosebit ca, un putregai, care a pierdut bătăliile existenţei sale, chiar atunci când era în culmea puterii, să zicem sovietică, să devină mentorul ideologic şi intelectual al întregii lumii, al tuturor popoarelor. Nu există nici o legitimitate pentru a trece la o astfel de pretenţie. Socialismul nu are o viziune spirituală şi globală, metafizică, a existenţei umane şi a istoriei lumii. Nu acceptă ideea de naţiune şi deci de diferenţiere specifică şi nici o ierarhie de valori morale. Totul se reduce la primatul economic, material, care nu reprezintă demnitatea umană în întregimea ei, căci omul este văduvit în concepţiile socialiste de orice atribut sau calitate spirituală.

Pe aceeaşi linie se situează şi eliminarea oricărei forme de religiozitate, afară de religiozitatea politică a dominaţiei mondiale, care-i revine socialismului. Afară de confuzii şi false valori, care nu sunt expresia unor atitudini şi concepţii etice, ci o combinaţie halucinantă de aberaţii ale unui nivel intelectual de *"lumpen proletariat"*, socialismul nu poate contribui cu nimic la refacerea lumii de azi, după pârjolul cere l-a adus tocmai acest socialism aberant care mai există azi.

Cel mai firesc lucru, în condiţiile de azi, când se caută o ordine nouă, este ca lumea să revină la valorile tradiţiilor, care sunt specifice în funcţie de datele fundamentale ale geo-politicei şi ale istoriei fiecărei etntităţi naţionale. Să se privească cu luciditate şi răspundere morală la starea în care se găsesc comunităţile naţionale şi să se creeze condiţiile optime care se potrivesc structurilor originare ale acestora. Socialismul este o formulă de cabinet şi nu acoperă realităţile cu care are de operat în istorie. Pretenţiile acestui socialism, orice fel de înfăţişare ar lua pentru a amăgi lumea, sunt absurde şi depăşite complet de evoluţia firească a realităţilor care ne sunt date.

Rândurile acestea au fost scrise ca nişte însemnări generale, după lichidarea formală a socialismului francez, prin alegerea unui adevărat Francez, Chirac, şi nu dorim să arătăm veştejirea socialismului peste tot, în Europa. Poate o vom face altădată, dacă va fi nevoie de o privire mai adâncă.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

ŞANSA DE A PIERDE

Convenţia Democratică - ultima speranţă a Românilor de a scăpa de *"democraţia originală"* a tovarăşului Iliescu - s'a îmbolnăvit de o gripă ucigaşă. Patru partide ale acestui conglomerat au părăsit-o, dând bir cu fugiţii şi încercând marea cu degetul, în scurta lor istorie, după Revboluţia din iarna anului 1989.

Dacă acest divorţ de Convenţia Democratică le va fi spre bine sau se va repeta păţania lui Radu Câmpeanu, care de asemenea, ieşind din front, unde de bine, de rău, avea şansa de a-şi vedea, cel puţin partidul pe care-l conducea, pe băncile Parlamentului, el văzându-se deja în Palatul Cotroceni şi trimiţându-l la plimbare pe actualul locatar, a pierdut cu *"brio"* totul, făcându-se de pomină şi de râsul lumii, asta o vor spune alegerile generale din 1996. Căci, istoria s'ar putea să se repete.

Beteşugul Convenţiei pare să fie cu totul de altă natură. Răul care a destrămat această alcătuire - singura ce ar fi fost în stare să dărâme idolul Puterii - pare să fie de ordin intern. Şi anume, neîncrederea în actuala conducere. Sau mai bine zis, îndoiala că actualul ei preşedinte, Emil Constantinescu, ar fi omul destinat să-l înlocuiască pe alde Iliescu, cel mai urît dintre pământenii români, pentru năpasta adusă pe capul României şi pentru incapabilitatea lui de a conduce destinele ţării.

În alegerile din anul 1992, Emil Constantinescu fusese nădejdea tuturor celor ce mai credeau într'o izbăvire, ca în cele din urmă, să piardă încrederea mai tuturor, dar nu şi a liderului Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat, Corneliu Coposu, care-l susţine încă drept candidat unic la postul de Preşedinte al României, în detrimentul altora care au aceleaşi ambiţii.

A avea un singur candidat la postul de preşedinte, nu-i rău, fireşte, căci numai aşa s'ar putea ajunge la o victorie a Opoziţiei şi *"hoţul de revoluţie"* ar putea fi bătut măr.

Unii dintre ziariştii români consideră că Dl. Emil Constantinescu nu-i deloc sincer, că atitudinea dumnealui este chiar dictatorială şi câte şi mai câte alte păcate, temându-se că, odată ajuns la Putere, va călca pe urmele predecesorului său, Ion Iliescu.

Cu ocazia investirii sale pentru un al doilea termen drept preşedinte al Convenţiei Democratice, Dl. Constantinescu a afirmat printre altele, o crudă realitate, după cum reiese dintr'o depeşă transmisă de A.R. Press:

"... Într'o ţară bogată, în care peste o treime a populaţiei trăieşte sub limita sărăciei de nu mai este timp şi nici loc de fraze oficiale, de zâmbete electorale şi de vizite de lucru televizate. Este nevoie de o muncă uriaşă pentru însănătoşirea unei societăţi din ce în ce mai şubredă..."

După cum afirmă dânsul *"timpul declaraţiilor şi discursurilor sterile, a trecut"* şi noi nu putem fi decât de acord cu dânsul, că anume, cinci ani de conducere pedeseristă (PDSR) au dovedit, cu vârf şi îndesat, incapacitatea acestor conducători.

Ziarul *"Ziua"* (Nr.237) publică pe prima lui pagină, un articol semnat de Gina Costache şi intitulat: *"Emil Constantinescu se încuscreşte cu Cotroceniul"*, în care candidatul unic al Convenţiei este citat de către Mediafax că ar fi spus: ***"România se află într'o criză atât de puternică, încât Convenţia Democratică poate fi chemată, într'o lună sau două, să participe la formarea unui nou guvern"***, publicând totdată fotografia profesorului Emil Constantinescu dând mâna cu zâmbăreţul din Cotroceni, subliniind că între Convenţia Democratică şi Cotroceni ar exista *"UN PACT SECRET"*.

Dacă într'adevăr Convenţia a încheiat un *"pact cu necuratul"* pentru a ajunge la Putere, nu ştim. Ceea ce ştim este că se mai găsesc şi alţi candidaţi care visează Preşedinţia României. Mai este scriitorul Paul Goma. Se mai vorbeşte de candidatura împăratului (sic) Iulian al ţiganilor, de un Maghiar şi chiar a D-lui Ion Raţiu. Ca să nu mai vorbim de tovarăşul Ion Iliescu, care se găseşte de multă vreme în campania electorală, încălcând punctul 4 al articolului 81 din Constituţia României, care este cât se poate de explicit: *"Nu pot candida persoanele care, la data depunerii candidaturii nu îndeplinesc condiţiile prevăute de art.35 din Constituţie pentru a fi alese, sau care au fost alese anterior de două ori ca preşedinte al României..."*

Dacă apele nu se vor limpezi între timp, prevedem Convenţiei şansa de a pierde alegerile din 1996.

Dea însă sfântul Dumnezeu, ca noi să rămânem... profeţi mincinoşi.

Nicolae NOVAC